SANDRA BROWN
DANTELĂ NEAGRĂ

Prolog

— Stacey... Acest mod de a face dragoste... Totul... e atât de nou pentru mine!

— Sunt fericită!

Încetul cu încetul, Stacey pierdea contactul cu realitatea. Jett era tandru şi ezitant, şi atât de atrăgător, că nu mai reuşi să-i reziste. Poate că, în final, aceste clipe de dragoste nu vor însemna prea mult pentru Jett. Dar atât timp cât ea era fericită, totul era perfect. Că voise sau nu, lucrul de care se temea cel mai mult se întâmplase: Stacey îi dăruise inima ei.

Cu gesturi tandre, dar sigure, Jett o ajută să îşi scoată puloverul, care râmase o clipă deasupra capului ei ca un nor. Palmele lui îi mângâiară pielea fină şi fierbinte, desenând cu degetele conturul umerilor şi linia sânilor ce fremătau în dantela sutienului. Cu gesturi ezitante, Stacey îi descheie nasturii de la cămaşă şi amândoi rămaseră pe jumătate goi.

Când îi atinse cu degetele sânii, sfârcurile ei se întăriră şi se simţi invadată de un val de dorinţă, închise ochii şi gemu de plăcere.. Apoi, cuprinsă de o îndrăzneală de care nu se credea în stare, Stacey se ridică deasupra lui şi îl sărută, încântată de posibilităţile pe care i le oferea această poziţie.

Limba ei se strecură abilă printre dinţii lui, căutând, explorând, adâncindu-se în gura lui, până când respiraţiile lor se accelerară. Părul i se revărsă în

jurul chipului, ca o perdea catifelată.

Degetele lui Jett alunecau pe spatele ei, de parcă ar fi vrut să descifreze cine ştie ce mesaj înscris acolo. Apoi îi despărţi cu genunchii coapsele şi mâinile lui alunecară mai jos, spre talie.

Stacey gemu de plăcere şi îi murmură gâfâit numele. Strecurându-se între pulpele ei, Jett o aşează deasupra şoldurilor lui şi îi cuprinse gura mai lacom, mai nerăbdător. Se grăbi să-şi desfacă blugii, fără a remarca măcar că Stacey îl ajuta să se dezbrace. Într-o clipă, pielea ei fierbinte se lipi de corpul lui excitat şi ea se simţi fulgerată de un val de foc devorant.

Nu spuse niciunul nimic. Dar, descoperindu-şi cu bucurie secretele corpurilor, fiecare realiză că e jumătatea perfectă a celuilalt.

Stacey îi simţi respiraţia arzătoare înainte ca buzele lui să-i atingă sânii şi să-i mângâie cu vârful limbii. Trupul ei se arcui şi pulpele i se depărtară în aşteptarea bărbatului. Apoi respiraţia i se acceleră tot mai mult, simţindu-i greutatea şi trupul complet lipit de al ei. Era tare şi plin de dorinţă.

— Stacey, murmură el cu o voce întretăiată… Vreau să te am… Stacey…

Timpul se opri o clipă în loc. Ochii lui Jett, de un albastru atât de clar, erau tulburaţi de dorinţă. Stacey îi cuprinse umerii cu mâini tremurătoare şi îşi ridică picioarele peste trupul lui… închise ochii aşteptând…

Jett o cuprinse în braţe încet, provocator şi ea îi auzi ca prin vis geamătul, în timp ce o flacără pustiitoare o pătrunse pe neaşteptate. Îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui pentru a se uni şi mai tare cu el.

Îmbătată de plăcere, îşi apropie buzele de urechea lui şi-l mângâie cu vârful limbii. Trupul lui Jett se mişca regulat peste al ei, până când fiecare apăsare

deveni lungă, lăsându-i ei timp să se bucure de prezenţa lui.

Stacey îi mângâia cu degetele spatele, după un desen numai de ea ştiut. Cu fiecare clipă, dorinţa lor creştea, dar încercau să prelungească cât mai mult aceste momente. Apoi mâinile ei se încleştară pe umerii lui încordaţi.

— Acum, Jett…

Şi, muşcându-l de umăr, îşi înfipse unghiile în spatele lui. Apoi se încordă ca un arc şi trupul ei se înălţă spre al lui.

Jett scăpă un hohot de râs scurt şi spart, apoi îşi ascunse chipul în părul ei negru, pentru că nu mai rezista în faţa privirii ei fericite. Dorinţa creştea tot mai mult, cuprinzându-i pe amândoi. Mişcările lui Jett deveniseră sacadate. Spuse ceva, dar Stacey nu auzi niciun cuvânt. Sângele îi bubuia pur şi simplu în tâmple. Îşi dădu seama că aceasta e clipa abandonului total, că plăcerea care o cuprinsese e supremă.

În aceeaşi clipă cu ea, Jett descoperi cea mai adâncă sursă de fericire pe care un bărbat putea să o descopere lângă o femeie.

Capitolul 1

— Eşti pregătită pentru clipa adevărului, miss Kiroff?

— Cred că e puţin cam mult spus… în orice caz. Sunt pregătită pentru raportul pe care va trebui să vi-l prezint, domnule Stewart.

— Bănuiesc că acum e rândul meu să-ţi spun

câteva cuvinte de încurajare.

Dar, până la urmă, Jack Stewart renunţă şi îi întinse un dosar tocmai în momentul în care limuzina se oprea lângă trotuar.

— Inutil, domnule Stewart, răspunse Stacey, aruncând la întâmplare dosarul în diplomat, fără să-i dea nicio atenţie.

Avea tot timpul să-l studieze după această întrevedere.

— Mi-am format deja o părere generală despre *Forajele Stewart.* Iar în timpul pe care îl voi petrece aici, la Direcţie, vreau doar să pun la punct câteva mici detalii.

— Bun. Sper că fratele meu nu-ţi va întrerupe lucrul înainte de a-l termina. Oricât de tensionate ar fi relaţiile dintre noi, preferă să nu mă retrag din societate.

Jack Stewart privea cum plouă prin geamul fumuriu al maşinii, supărat parcă pe această ploaie care îi dădea peste cap planurile pe care şi le făcuse. Se aştepta la o primire fastuoasă, căci, la urma urmei, era încă posesorul unei treimi din această societate familială şi, în această calitate, ar fi avut dreptul la o primire pe măsura rangului pe care îl avea. Dar lui Stacey nu-i trebuise prea mult timp ca să bănuiască faptul că ceilalţi membri ai familiei nu aveau niciun motiv ca să se bucure de venirea lui.

Cu trei săptămâni înainte, Jack Stewart intrase în biroul ei din Philadelphia. Voia să se retragă din compania *Forajele Stewart.* Avea nevoie de bani pentru propriile lui afaceri şi voia să-şi ia partea care i se cuvenea din societate. Dar ce sumă ar fi putut pretinde? De fapt. Cât valora compania? Astfel, o angajase pe Stacey pentru a face în locul lui această evaluare financiară.

Jack Stewart era foarte mândru de puterea şi de bogăţia lui. Era un bărbat înalt, brunet şi elegant, plăcut la vedere, chiar dacă în ochii lui lucea mereu o lumină sălbatică. Costumele sale ascundeau cu destul de multă abilitate tendinţa de a se îngrăşa. În timpul întâlnirilor de lucru, fusese foarte curtenitor cu Stacey, nu fără a-şi ascunde totuşi rezervele faţă de capacitatea ei de a duce la bun sfârşit ceea ce începuse. Numai aparent ignorase faptul că era tânără şi atât de frumoasă ca o ţarină rusă. Căci Stacey înţelesese că lui Jack îi făcea o deosebită plăcere când toţi bărbaţii întorceau capul s-o privească, atunci când intra la braţul lui într-un restaurant.

Dar atât şi nimic mai mult. Relaţiile lor erau strict profesionale, spre fericirea lui Stacey care. De obicei, la un moment dat. Trebuia să amintească tuturor clienţilor ei că frumuseţea şi inteligenţa erau două calităţi care nu aveau nimic în comun una cu cealaltă. Prin faptul că Jack nu făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la frumuseţea ei, îi recunoscuse astfel capacitatea de a îndeplini misiunea importantă care îi fusese încredinţată.

Stacey îşi ridică privirea spre clădirea care se înălţa lângă ei. Era o construcţie destul de recentă, cu două etaje, care semăna mai degrabă cu o locuinţă decât cu un sediu comercial. Ferestrele aveau jaluzele şi, de o parte şi de alta a intrării, erau două fântâni arteziene miniaturale. O placă foarte discretă, de culoare închisă, indica faptul că respectiva clădire era sediul *Forajelor Stewart.* Călătoria din Philadelphia urma deci să se încheie aici. Şoferul, un angajat al companiei care venise să-i întâmpine la aeroport, îşi ridică gulerul impermeabilului şi coborî să le deschidă portiera. Strada nu era foarte aglomerată. Poate că, la urma urmei, pentru cei care trăiau în acest orăşel din

Virginia Occidentală erau destule avantaje, care îi făceau să nu tânjească după viaţa marilor oraşe.

Stacey îşi strecură în grabă sub pălărie câteva şuviţe rebele. Era îmbrăcată într-un taior negru, culoare care îi accentua frumuseţea obrazului şi culoarea deschisă a tenului. Contrastând discret cu nuanţele întunecate ale hainelor, ochii căpătau parcă luciri gri, ca de cristal. Primul nasture al bluzei de mătase era descheiat şi lăsa să se zărească o perlă perfect şlefuită, agăţată de un lănţişor de aur. Era imaginea însăşi a simplităţii. Stacey nu-şi putea permite nicio abatere de la bunul simţ. Erau prea multe interese aruncate în joc.

Dar, gata cu reflecţiile! îşi spuse în gând.

Jack Stewart coborâse din maşină şi, aplecându-se spre ea, îi întinse mâna, ajutând-o să iasă. Aruncă întâi o privire afară, spunându-şi că ultimul lucru pe care s-ar fi gândit să-l ia ar fi fost o umbrelă. Apoi coborî din maşină şi se opri o clipa lângă el. Pe trotuar, Jack o luă de braţ, fără să acorde prea multă atenţie gestului şi îi spuse cu voce puternică, încercând să acopere răpăitul sacadat al ploii:

— Ar fi trebuit să te pregătesc pentru întâlnirea cu fratele meu. Îmi pare rău.

Ploaia de primăvară cădea fără încetare, deasă, aşa încât, în scurt timp, amândoi fură udaţi până la piele. În timp ce se îndreptau în grabă spre uşa de la intrare, Jack continuă:

— Fratele meu este un excelent om de afaceri. După ce a murit tatăl nostru, el a preluat conducerea companiei şi nu poate nimeni să-i reproşeze nimic. Dar... e la fel de adevărat că, în trecut, a avut o viaţă foarte... agitată şi... chiar imprudentă... Dar, ce a fost a fost! Azi vom avea de-a face cu un om de afaceri respectabil cu capul pe umeri şi care e foarte priceput

în meseria lui. Se va purta cu dumneata aşa cum o cere rangul pe care îl are acum… Sunt sigur.

În mintea lui Stacey, se aprinse un beculeţ de alarmă.

— Fratele meu nu mai e cel care a fost, se grăbi Jack să o liniştească. Oricare ar fi zvonurile pe care ai putea să le auzi cu privire la acest subiect, sunt – cu siguranţă – false. S-a maturizat şi e perfect conştient de responsabilităţile pe care le are în prezent.

Dar Stacey avusese destul de mult de-a face cu bărbaţii pentru a se lăsa astfel înşelată. Dacă fratele lui Jack Stewart fusese în tinereţe un cuceritor… ar fi putut să bage mâna în foc că nu se schimbase prea mult. Avertizată, Stacey se gândi că era mai bine să rămână în gardă.

Ajunseseră la uşă şi Jack apăsa fără niciun rezultat pe clanţă. Încuietoarea nu ceda de parcă ar fi fost înţepenită.

— Oh, Nu! exclamă Jack exasperat, încercând ultima dată să deschidă uşa. Întotdeauna e închis la ora asta! Ce obicei tâmpit!

Stacey încercă să se adăpostească de ploaie sub cupola de la intrare, dar în zadar. Ploaia nu ţinea cont de acoperişuri sau impermeabile.

— Atunci?

Încruntat, Jack privi de jur împrejur.

— Dumnezeule! Pe toţi… începu el iritat. Se întrerupse şi se întoarse spre ea.

— Pe aici, miss Kiroff. Mai este o intrare prin spate, pentru angajaţi. Mai poţi suporta ploaia asta imposibilă câteva minute?

În stare să facă orice numai pentru a scăpa de ploaie, Stacey traversă peluza umedă. Încercând ţină pasul cu Jack, tocurile subţiri se afundau în iarba moale, dar ea nu îşi abandonă drumul. Ce debut

dezastruos!

— Cunoscându-l pe Jett, mă întreb dacă n-a făcut-o intenţionat! bodogăni Jack, grăbindu-se să urce treptele.

Împinse uşa şi-i făcu loc lui Stacey să treacă.

— Ce ploaie! oftă ea, scuturându-şi părul şi scoţându-şi haina udă.

În spatele ei, Jack îşi privea dezamăgit ţinuta. Costumul i se lăsase la umeri şi cravata îşi pierduse aerul impecabil. Dar îşi recăpătă imediat sângele rece şi, în timp ce o lua cu paşi mari şi apăsaţi înaintea lui Stacey, strigă cu voce ameninţătoare:

— Ar face bine să fie acolo, sus! Doar ştiau exact ora la care sosim.

Ţinând cu aceeaşi mână haina şi diplomatul, Stacey începu să urce scările. Şi ea, care îşi spusese că va fi afacerea vieţii sale! Dacă ar putea măcar să se strecoare un minut la toaletă... Avea atât de multă nevoie de o oglindă!

Ajunseră la etaj într-o sală imensă în care se aliniau unul după altul, mai multe birouri, toate goale la această oră. Doar la capătul unui culoar, o secretară ridică spre ei o privire mirată.

— Blestemata aia de uşă de la intrare e încuiată! strigă Jack îndreptându-se direct către ea. Cine e la poartă astăzi?

Secretara se ridică în picioare şi îi surâse cu calm. Era o femeie blondă, care părea să aibă vreo patruzeci de ani şi, mai ales, părea să fie obişnuită cu bărbaţii foarte nervoşi.

— Bună ziua, domnule Stewart! îmi pare rău pentru acest incident. Voi trimite pe cineva la uşă şi...

— Pentru ce? E inutil acum. Las-o baltă! Jett nu e aici?

— Ba da, domnule. E în biroul lui.

— Foarte bine. Trebuie să-i vorbesc, aruncă Jack, fără să-şi încetinească deloc ritmul de mers. Miss Kiroff, nu te îndepărta. Te voi chema imediat.

În câteva clipe, dispăru în spatele unei uşi de stejar. Stacey îl urmări din priviri şi oftă. Într-adevăr. Bărbatul acesta avea nişte idei cam ciudate în ceea ce priveşte politeţea.

Secretara scosese din sertarul biroului mai multe chei şi se pregătea să coboare să descuie uşa. Trecând pe lângă Stacey, îi zâmbi cu simpatie.

— O zi cam ploioasă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, confirmă Stacey privindu-şi cu tristeţe fusta udă, stropită la spate de noroi. Unde aş putea să mă aranjez puţin?

— La parter... Dar poate ar trebui să mai aşteptaţi puţin. Dacă nu veţi fi aici când Jack va ieşi să vă caute, va face o adevărată criză de nervi.

Spunându-i aceste cuvinte, dispăru. Rămăsese singură în cameră. Cu un nou oftat, îşi lăsă diplomatul pe scaunul cel mai apropiat şi îşi aranjă haina pe spate. Bluza de mătase gri era aproape udă şi se mula pe linia îndrăzneaţă a sânilor. Ce ciudat! De obicei, tenul ei strălucitor şi lucirile ochilor gri, buzele cărnoase atrăgeau atenţia tuturor bărbaţilor în momentele decisive ale unei afaceri. Iar astăzi, când îşi imaginase că va fi victorioasă, arăta ca o pisică pe jumătate plouată.

Era destul de răcoare şi Stacey începu să tremure. Îşi trecu degetele prin păr şi privi în jurul ei. I se părea că nici măcar nu e demnă de eleganţa şi frumuseţea acestor birouri. Societatea Stewart prospera.

Timp de cinci ani de zile, Stacey lucrase într-o bancă. Înainte de a-şi deschide propriul birou, cu câteva luni în urmă, ştia să recunoască acum

companiile care încercau să-şi ascundă reuşita sub discreţia unor birouri mobilate cu gust.

De abia aştepta să facă evaluarea *Forajelor Stewart,* căci întreprinderile familiale o atrăgeau cel mai mult. Familia Stewart care, până acum, trecuse peste toate greutăţile, putea să aibă probleme dacă Jack îşi retrăgea partea lui de bani. Pe hârtie, terenurile şi rezervele de gaz erau estimate la şapte milioane de dolari, dar era o evaluare în mare. Preţul petrolului nu scăzuse. Şi, în funcţie de acest preţ, sumele pe care societatea le vărsa proprietarilor terenurilor pe care forau, variau şi ele. Uneori, cel mai bine era ca forajele să fie oprite, pentru a aştepta condiţii mai bune. Dar puţurile reprezentau o investiţie serioasă şi capitalul astfel imobilizat era destul de important.

Jack, în ceea ce-l privea, pretindea că întreaga companie valorează cam douăzeci şi unu de milioane de dolari şi, în acest caz, se aştepta să primească şapte milioane. În ciuda nemulţumirii fratelui său, era pregătit să dovedească faptul că are dreptate. De aceea o şi angajase pe Stacey Kiroff.

Stacey ştia că nu va fi o afacere simplă, dar era pregătită să facă totul pentru a o duce la bun sfârşit. Era poate singura ocazie pe care o avea ca să dovedească de ce era în stare şi ca să dea o şansă afacerii pe care o pornise pe cont propriu. Trebuia să-şi învingă trecutul. Era cel mai bun stimulent în lupta cu ea însăşi.

Scoase un şerveţel din diplomat şi îşi curăţă petele de noroi de pe pantofi. Haina era pierdută pentru totdeauna… doar dacă mai exista un croitor capabil să facă minuni…

Ciorapii i se udaseră şi, din această cauză, se lăsaseră şi făceau pliuri în jurul gleznei subţiri. Se aplecă să-i ridice plimbându-şi degetele de-a lungul

piciorului până deasupra genunchilor. După o călătorie atât de lungă, simţea nevoia să-şi odihnească trupul încordat. Îşi ridică mâinile deasupra capului şi se întinse ca o pisică leneşă după un somn bun. Numai că, făcând această mişcare, fusta – croită într-o manieră clasică, cu un şliţ destul de îndrăzneţ – se ridicase provocator, dezgolindu-i coapsele frumoase.

În acel moment, auzi în spatele ei pe cineva mormăind şi se întoarse. Uşa biroului era deschisă şi, din interiorul lui, un grup de bărbaţi o analizau din cap până în picioare, uimiţi, dar plini de admiraţie. Stacey inspiră profund ca să-şi ascundă umilinţa şi îşi luă cu gesturi sigure şi calme diplomatul. Cu capul sus, înaintă spre birou.

Jack Stewart îşi recăpătase controlul sau – poate – el fusese mai puţin sensibil la spectacolul care i se oferise. Făcu rapid prezentările.

— Miss Kiroff, ţi-l prezint pe Ken Ingersoll, contabil-şef, domnul Viselli, consilier bancar, vărul meu Tom Stewart, avocat şi domnul Price, geolog.

— Bună ziua! spuse Stacey tuturor cu o înclinare scurtă a capului.

— În sfârşit, fratele meu, Jett.

Stacey surâdea şi strângea dezinvoltă – rând pe rând – mâinile bărbaţilor care îi fuseseră prezentaţi… până când ajunse în dreptul lui Jett Stewart. Se ridicase ultimul, cu mişcările suple ale unei feline care stă la pândă.

Stacey nu fusese pregătită pentru această întâlnire. Mai înalt de un metru şi optzeci de centimetri, bine făcut, elegant, Jett Stewart avea înfăţişarea cea mai virilă şi cea mai insolentă pe care Stacey o văzuse vreodată: ochii albaştri şi părul brunet, decolorat puţin de soare, buzele senzuale deschise într-un surâs larg. Păstră mâna lui Stacey într-

a sa mai mult timp decât s-ar fi cuvenit, o privi în ochi, apoi o analiză din cap până în picioare, surâzând.

În acea clipă. Stacey îşi dădu seama că bărbatul din faţa ei era copia – destul de infidelă – a clientului ei, Jack Stewart, sau Jack era copia acestui bărbat... Asemănarea era evidentă. Dar. La o privire atentă, era ceva care strica armonia acestui chip cu sprâncene întunecate – chiar mai întunecate decât ale fratelui său – cu o gură senzuală şi fruntea înaltă. Da, s-ar fi putut spune că cineva îi spărsese nasul. Chipul lui căpăta astfel un aer sălbatic, care îl deosebea complet de fratele său. În plus, avea o mustaţă deasă şi părul îi era dezordonat. Era mai subţire ca Jack, dar, bănui Stacey, era mai puternic şi mult mai hotărât decât fratele lui.

Stacey se simţi irezistibil atrasă de acest chip şi – de ce să nu recunoască? — de acest corp. Jett Stewart purta pantaloni de catifea reiată care se mulau pe coapsele sale puternice. Cămaşa în carouri, în nuanţe pastelate putea să pară provocatoare pentru oricine ar fi considerat că nu acestea sunt tonurile cele mai potrivite pentru un bărbat. Cravata – cu nodul desfăcut – era de un bleu clar, accentuând strălucirea neobişnuită a ochilor lui.

În faţa acestei priviri arzătoare, Stacey nu se tulbură. Poate pentru că era prea obişnuită cu acest gen de situaţie. Dar, spre uimirea ei, îşi simţi corpul vibrând, răspunzând parcă mesajului care îi fusese transmis prin această atingere – mesaj de natură sexuală, fără nicio îndoială. Sânii i se înfiorară sub bluza încă umedă. Reacţia aceasta spontană nu-i scăpă lui Jett Stewart. Continuând să o privească, buzele lui se deschiseră cu senzualitate, dezgolind un şirag de dinţi albi şi strălucitori.

Stacey respiră adânc, încercând în zadar să se

împiedice să roşească. Risca să îşi piardă sângele rece. Mâna lui Jett era caldă şi insistentă şi Stacey se gândi că, dacă el va continua să o analizeze astfel, privirile lui arzătoare vor răscoli şi cele mai adânci secrete ale feminităţii sale.

— Miss Kiroff…

Vocea lui era joasă, aproape intimă. Stacey îşi înclină capul cu o mişcare scurtă.

— Bună ziua, domnule!

Continuă să îi ţină mâna într-a sa şi să o privească cu intensitate, de parcă ar fi fost singuri în acel birou.

— Semnaţi A.S. Kiroff. Nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse ea cu un surâs.

— De la ce vine A.S.?

Stacey ezită un moment, de parcă ar fi părăsit-o tot curajul. Una era ca Jett Stewart să-i reţină mâna mai mult decât s-ar fi cuvenit, în faţa unui grup de bărbaţi uimiţi, şi cu totul altceva să discute cu el tocmai în acel moment despre nişte lucruri cu totul personale. Văzând-o că ezită, Jett deveni şi mai curios.

— Anastasia Sophia, răspunse ea după o lungă tăcere.

Jett surâse, apoi ochii lui se umbriră brusc.

— Anastasia Sophia, repetă el, savurând parcă aroma acestor silabe cu sonoritate rusească.

Apoi, după ce o mai privi o dată, adăugă:

— Foarte frumos…

Dar privirea lui spunea că acest calificativ nu se referă numai la numele ei.

— Bun! strigă Jack. Acum, că toată lumea se cunoaşte, putem trece la lucru, nu? Ce ziceţi?

Jett o invită pe Stacey să ia loc pe scaunul cel mai apropiat de al lui. Stacey se aşeză şi îşi scoase din poşetă ochelarii. Nu pentru că ar fi avut neapărată

nevoie de ei, dar simţea nevoia să se ascundă o clipă după lentilele fumurii. Din locul acela, avea o privire de ansamblu asupra întregii săli. Jett nu îi alesese scaunul la întâmplare. Impresia pe care o lăsa era că în tot şi în toate, locul ei era lângă Jett şi nu lângă Jack.

Aşezat în capătul biroului, el deschise dosarul gros pe care îl avea în faţă! Era atât de în largul lui, încât te aşteptai în orice moment să-şi ridice picioarele şi să le aşeze pe birou.

— Dă-i drumul, Jack! aruncă el. Preia comanda şedinţei!

Jack rămăsese în picioare, Cu mâinile la spate, începu:

— Foarte bine. Ştii cum stau lucrurile. Am hotărât să mă retrag din afaceri. Ai fost de acord. Deci ceea ce mai rămâne de făcut e să stabilim o cifră.

— Ţi-am făcut deja o ofertă, replică Jett calm. În momentul de faţă, sunt dispus să-ţi plătesc trei milioane jumătate bani gheaţă, restul în ziua în care tu te vei retrage legal din companie şi compania se va dizolva.

Jack se înfierbântă.

— Nici nu se pune problema să se dizolve compania! Lucrurile vor merge foarte bine şi fără mine. Pur şi simplu, e timpul să mă retrag. Din moment ce au trecut cinci ani de la moartea tatălui nostru, am dreptul să o fac, fără a-i încălca ultimele dorinţe.

— Oricum, n-am respectat întotdeauna literă cu literă acest testament, îl întrerupse Jett.

Jack îi făcu semn să tacă.

— N-am nimic împotrivă să-i asigurăm o rentă permanentă surorii noastre, cu toate că, după părerea mea, tata avea dreptul să o dezmoştenească. Niciunul dintre noi nu a fost de acord să se căsătorească cu acest ratat. Aşa că, renta o vei stabili tu, iar eu voi fi

de acord.

— E mai bine aşa, pentru că până acum nu ai pierdut niciun prilej să obiectezi.

— Bineînţeles! Tu şi mama aveţi majoritatea! Ei bine, vi se oferă ocazia să aveţi societatea şi să faceţi ce vreţi cu ea!

Jett schiţă un surâs batjocoritor.

— Ne vei lipsi, Jack!

Ceilalţi zâmbiră şi e, iar Jack se îmbujoră.

— Nu am pretenţia să primesc decât ceea ce mi se cuvine, bodogăni el. Nu vreau să vă aduc în pragul falimentului.

— Într-adevăr? Atunci de ce ai avut nevoie de părerea atât de costisitoare a unui expert? Sunt sigur că miss Kiroff îşi merită banii pe care îi câştigă…

— Aş fi făcut eu însumi această evaluare, dacă aş fi avut timpul necesar! strigă furios Jack, strângându-şi pumnii. Sper că ştii că miss Kiroff se bucură de o reputaţie foarte bună. Nu am adus-o cu mine ca să fure ceva de la cineva. Aşa că poartă-te cu ea aşa cum se cuvine, Jett!

Jett surâse cu inocenţă.

— Bineînţeles. Jack.

Stacey îl privea pe ascuns. Dădea impresia de putere şi era la fel de inteligent ca şi fratele său. Era sigură că făcuse şi el studii superioare, dar tot nu reuşea să-şi explice cum de un bărbat cu asemenea calităţi se îngropase într-un astfel de orăşel pentru a conduce o întreprindere familială. Ceea ce nu însemna că avea de gând să cedeze o centimă în plus fratelui său. Hotărât lucru, nu putea fi înşelat. În cursul întrevederii, în ciuda aerului nepăsător pe care îl avea, se gândea… Ceva îl preocupa şi se părea că trebuie să găsească rapid o soluţie.

— Deci, vei pune un birou la dispoziţia

domnişoarei Kiroff? îl întrebă Jack aspru.

— Bineînţeles, răspunse Jett, privind de jur împrejur. Dacă doreşte, se poate instala chiar aici.

— Şi vei avea grijă să nu i se ascundă nimic?

Jett ridică din umeri.

— I se va oferi tot sprijinul de care va avea nevoie. Nu te nelinişti!

— Ba da. Sunt chiar foarte neliniştit! protestă Jack, fulgerându-l din priviri pe fratele său. Sunt interese mari la mijloc şi nu am timp să rămân aici ca să supraveghez desfăşurarea lucrurilor. Mâine trebuie să mă întorc în Philadelphia.

— Miss Kiroff e pe mâini bune! îl asigură Jett cu o voce prefăcută.

— Bun, aprobă Jack fără convingere, măsurând cu paşi mari lungimea încăperii. Miss Kiroff va rămâne la *Holiday Inn,* pe cheltuiala mea. Patru săptămâni aţi spus, miss Kiroff, nu?

— Da, aşa cred, se grăbi Stacey să răspundă. Poate chiar mai puţin.

— Vom avea grijă să nu omită nimic, promise Jett fratelui său. Noi dorim să petreacă aici cât mai mult timp.

Stacey îi aruncă o privire scurtă. Jett nu se uita la ea. Prea politicos pentru a fi şi cinstit! hotărî ea în gând.

— Foarte bine, aprobă Jack, prea preocupat pentru a mai fi atent la subînţelesuri.

Apoi se întoarse brusc spre ceilalţi membri ai grupului:

— În cursul următoarelor patru săptămâni, miss Kiroff va ţine legătura cu dumneavoastră. Sper că pot conta pe o cooperare serioasă. Tom, ne vom vedea după ce negocierile vor lua sfârşit. Stabilim atunci ultimele detalii, de acord?

Avocatul aprobă cu un gest şi Jack începu să discute cu contabilul său. În acel moment, Stacey îşi dădu seama că Jett o privea cu atenţie, ca şi cum n-ar fi aşteptat decât un singur semn de slăbiciune din partea ei pentru a o ataca. Cu un gest automat, îşi scoase ochelarii şi începu să se joace cu ei. Jett se apropie şi îi atinse cu degetele braţul. Tresărind, scăpă ochelarii, care se loviră de parchet cu un zgomot uşor. Jett se scuză şi se aplecă grăbit să-i ridice. Ridicându-se, rămase cu ochelarii în mână, de parcă nu ar fi ştiut cui să-i înapoieze.

— Eşti din Philadelphia, miss Kiroff? întrebă el cu un aer degajat.

— Acolo am biroul, dar până de curând am lucrat la New York, într-o bancă din Manhattan.

— Cu alte cuvinte, eşti omul marilor oraşe.

— Ceea ce nu mă împiedică să înţeleg ce se petrece aici.

Jett se aşeză în fotoliul lui şi lăsă ochelarii pe birou, deoparte, ca pentru a nu-i distrage atenţia de la stăpâna lor. Nu era chiar atât de distrat pe cât voia să lase impresia.

— Sunt sigur că eşti destul de calificată pentru a face ceea ce ţi se cere. Eu mă întrebam ce părere poate să-ţi facă un astfel de orăşel de provincie. Va trebui să renunţi la viaţa nocturnă cu care erai obişnuită.

— Dar sunt sigură că şi în aceste condiţii tot nu voi avea timp să mă plictisesc, îi răspunse susţinându-i privirea.

— Sper, îi răspunse el politicos. Şi, dacă îţi pot fi de vreun ajutor…

— Mulţumesc pentru ofertă. N-o voi uita, îi răspunse Stacey la fel de politicoasă.

Brusc, vocea lui Jack se auzi mai clară şi mai

puternică, ca a unui profesor supărat că în fundul clasei câţiva elevi şuşotesc.

— Deci, suntem de acord, da? Gata? Trecem la lucru? Domnilor, mulţumesc pentru colaborare.

Reuniunea se apropia de sfârşit. Toţi se întoarseră spre Jett, aşteptând să dea semnalul de plecare. El era patronul, deci el trebuia să hotărască. Jett se ridică, strânse ochelarii lui Stacey, ocoli biroul şi se îndreptă spre ieşire.

— Mulţumesc că aţi venit. Ken, să stabilim o oră pentru cealaltă întrevedere despre care am vorbit. Să nu uiţi!

Contabilul începu să râdă.

— Pentru golf? Bineînţeles. Miercuri după-amiază, la două?

— Perfect! Eu cumpăr berea.

Întrevederea se sfârşi într-o notă amicală. Bărbaţii ieşiră pe rând din birou. Stacey îi urmă, încă destul de contrariată că Jett nu-i mai înapoiase ochelarii. Ce avea de gând?

Când ieşi din birou, cealaltă sală era plină. Secretarele şi ceilalţi funcţionari îşi reluaseră lucrul.

Era acea atmosferă entuziastă specifică întreprinderilor familiale de dimensiuni medii. Stacey privea încântată în jur, fără să observe că, în apropierea ei, cei doi fraţi şi geologul discutau destul de aprins. Planurile lor îi atraseră la un moment dat atenţia.

— Biroul de lângă mine e liber, spunea geologul. Sunt în el doar câteva cutii cu dosare care trebuie arhivate.

Geologul avea aproape treizeci de ani şi încerca să-şi ascundă începutul de chelie cu câteva şuviţe subţiri de pe părţi. Privirea îi alunecă de-a lungul corpului lui Stacey şi, după câteva momente, adăugă

entuziasmat:

— Daţi-mi treizeci de secunde şi o veţi vedea instalată în birou.

— Orville, tu ai alte lucruri de făcut! protestă Jett râzând.

— Aş prefera ca miss Kiroff să fie instalată la acest etaj, interveni Jack. Totul se petrece aici. Nu vreau să fie îngropată la parter, printre dosare vechi.

— Ei, ei! N-aş fi fost niciodată de acord cu aşa ceva! se apără Jett.

Şi, cu un gest cât se poate de firesc, vârî ochelarii lui Stacey în buzunarul cămăşii. În timp ce Jett înainta spre ea, se auzi vocea tăioasă a lui Jack:

— Jett, i-am promis domnişoarei Kiroff că, în timpul pe care şi-l va petrece aici, va fi tratată cu respect! De aceea vă sfătuiesc şi pe tine şi pe Orville să nu încercaţi să vă apropiaţi de ea!

— Eu?! strigă geologul. Dar eu sunt bărbat însurat!

— Din câte îmi aduc eu aminte, chestia asta nu înseamnă prea mare lucru pentru tine... Şi altădată... insinuă Jack examinând cu o privire de gheaţă hainele stângaci croite ale geologului. Ai grijă cum te porţi, Orville, altfel vei avea de-a face cu mine! Şi eu nu sunt ca fratele meu! Bănuiesc că mai ai încă toate fotografiile acelea pe pereţii biroului, nu?

— Anul trecut de Crăciun a avut loc festivitatea de sacrificare, explică Jett râzând, în timp ce geologul clătină din cap. Dar o bună parte a colecţiei a rămas intactă, nu-i aşa, Orville?

— O colecţie? se miră Stacey, amestecându-se în conversaţia lor.

Destul de jenat, Jack mormăi:

— Orville are un număr imens de reviste... mai deosebite...

— După părerea mea, e o colecţie fără pereche, completă Jett. Orville e expert în fotografii erotice, miss Kiroff.

Stacey simţi că i se strânge stomacul.

— Oricum le-ai spune, nu sunt decât nişte porcării, spuse Jack, vizibil dezgustat. Hai, miss Kiroff, e timpul să te instalezi. Şoferul îţi va duce bagajul la motel şi îţi va reţine o cameră. Jett, ai grijă ca miss Kiroff să aibă în permanenţă la dispoziţie o maşină.

— Bineînţeles, Jack. Voi avea eu grijă de ea atât timp cât rămâne printre noi.

Acest ton dezinvolt nu prea îi plăcea lui Jack.

— Bine, miss Kiroff, îl întrerupse el. Mai vrei să ne întrebi ceva, pe mine sau pe fratele meu, înainte de a începe lucrul?

— Nu, mulţumesc, răspunse Stacey, evitând să întâlnească privirea lui Jett. Sunt anumite dosare pe care trebuie să le revăd. Şi am nevoie de o secretară, în eventualitatea în care dau peste probleme care necesită lămuriri suplimentare. Ne întâlnim toţi trei mâine dimineaţă.

Surprins de tonul hotărât cu care fusese făcută această convocare, Jack începu să clipească mai des.

— Foarte bine.

Jett nu răspunse imediat. Stacey nu-şi dădea seama dacă această convocare îl amuza sau nu. Nu părea genul de bărbat care ascultă un ordin, mai ales dacă vine din partea unei femei frumoase. În adâncul privirii sale se aprinsese o scânteie, dar Stacey nu ştia exact dacă e un semn de respect sau de mânie.

— Perfect! declară el într-un sfârşit, surâzând. Mâine voi avea grijă să fiu într-o formă perfectă.

Cuvintele acestea ascundeau, fără nicio îndoială, un subînţeles şi, fără să ştie exact de ce, Stacey se gândi la întâlnirea de a doua zi ca la un

rendez-vous cu final erotic.

Capitolul 2

Biroul lui Jett Stewart arată, într-adevăr, ca un loc de muncă, gândi Stacey intrând în acea încăpere, a doua zi dimineaţă. Era un birou spaţios şi luminos, cu o fereastră largă, prin care se vedea un parc de camioane pe ale căror portiere era desenată sigla companiei. Pe pereţii albi ai biroului erau agăţate hărţi şi statistici privind cele mai importante activităţi în curs. Un post de radio local transmitea muzică rock şi acest fond muzical conferea biroului mult mai multă intimitate decât ar fi fost de aşteptat.

Se părea că Jett făcea parte dintre acei directori generali care nu-şi lasă niciodată hârtiile în dezordine. Pe biroul imens, nu era nici măcar un colţ de hârtie. Nimic, doar o revistă.

Stacey o văzu imediat şi împietri. Deci, chiar din prima zi, Jett îi aflase secretul. Acel număr fatal din *High-Rise* stătea pe unul dintre colţurile biroului, în aşa fel încât să poată fi văzut din orice punct al încăperii.

— Honey, îl auzi pe Jett adresându-i-se secretarei din prag. Cred că cel mai bine e să ne aduci nişte cafele.

Bolnavă de teamă, Stacey îşi scoase agenda din poşetă şi o aşeză pe birou.

— Şi nişte gustări… De ce nu? sugeră Jack intrând după fratele său. N-am avut timp să-mi iau micul dejun.

— Nu ţi-ar strica dacă ai sări peste o masă sau

două, observă Jett închizând uşa.

— Şi ţie nu ţi-ar strica să-ţi vezi de treaba ta şi să mai taci! ripostă Jack iritat.

Se aşeză pe un scaun în faţa biroului. Stacey îşi recăpătase sângele rece. Dacă nu era stăpână pe sine şi nu reacţiona cu promptitudine, într-un singur minut, va fi învinsă şi va trebui să părăsească acest birou umilită şi resemnată. Ea trebuia să conducă discuţiile şi, ca să o poată face, trebuia să îi domine pe amândoi. Hotărî să se aşeze pe fotoliul lui Jett. Aşa încât, fără să îi ceară permisiunea, îi ocupă locul şi cu un gest reflex îşi căută în poşetă ochelarii. Dumnezeule! Jett nu îi mai înapoiase şi acum nu avea curajul să-i ceară, de teamă să nu-şi dezvăluie tulburarea.

Să mergem mai departe! hotărî ea. Jett se instalase în fotoliul de piele cel mai comod şi cel mai uzat din birou. Dar aerul său dezinvolt i se păru lui Stacey numai o mască.

Jack se îndreptă spre radio şi îl închise cu un gest nervos. Întorcându-se la birou, îşi aruncă privirea spre revista care aştepta nemişcată pe colţul mesei.

— Dumnezeule! se strâmbă el dezgustat. De când îşi uită Orville gunoaiele şi prin biroul tău? Sper că omul ăsta munceşte destul pentru salariul pe care i-l dăm.

— Peste puţin timp, nu va trebui să mai ai şi grija asta, remarcă Jett laconic.

Se aplecă, luă revista în mână, savurând fiecare secundă care – era sigur – o făcea pe Stacey să treacă prin chinurile iadului. Cu capul înclinat, studie coperta cu un surâs, apoi o aşeză la loc pe birou, dar, de data aceasta, cu faţa în jos. Când Stacey îşi ridică ochii, observă că Jett o privea cu atenţie, aşteptând parcă ceva de la ea, cu o sprânceană mai ridicată şi cu acelaşi surâs blestemat pe buze. Iritată, Stacey hotărî

că e mai bine să continue aşa cum hotărâse. De fapt, nu începuse aproape nimic. Dar, dacă Jett nu făcea nicio aluzie la această revistă, i se părea stupid să o facă ea. Deschise cu gesturi sigure un dosar.

— Domnilor, avem o mulţime de probleme de rezolvat până la sfârşitul zilei. Începem?

— Poţi să preiei conducerea, îi spuse Jett aşezându-se mai comod în fotoliu, gata să o asculte.

Stacey îşi cunoştea meseria. Şi cei doi bărbaţi îşi dădură seama de acest lucru încă de la primele cuvinte pe care le spuse ea. Făcuse o listă cu tot ce avea nevoie: copii ale actelor de închiriere a terenurilor, toate actele contabile, conturi bancare şi aşa mai departe.

Jack însuşi era uimit.

— De ce toate acestea? o întrebă. Credeam că discuţiile noastre…

Stacey îi răspunse cu un aer de veritabil profesionist:

— Aveţi încredere în mine. Voi şti să păstrez pentru mine toate informaţiile pe care aceste acte sau conturile personale din bancă mi le-ar putea furniza. Nu acuz pe nimeni, dar există multe feluri de a ascunde profiturile unei societăţi. Dacă tot a venit vorba, aş vrea să arunc o privire şi prin conturile mamei voastre, din moment ce o treime din companie îi aparţine.

Fără să-şi schimbe poziţia, Jett declară:

— E un lucru care îi va face o plăcere imensă! Ai adus şi un bici pentru ca s-o îmblânzeşti, miss Kiroff?

— Mama va colabora cu ea. Doar dacă nu o convingi tu să n-o facă! strigă Jack cu o voce iritată.

Stacey puse capăt acestei dispute cu un gest şi continuă să-şi prezinte planurile privind modul în care se va desfăşura ancheta ei. Urma să ţină seama de

conturile bancare, să facă un inventar al bunurilor imobiliare, al echipamentelor, va discuta cu câţiva dintre şefii de servicii şi proprietarii de terenuri. O vizită la Palatul de Justiţie va fi edificatoare în ceea ce priveşte concesiunile companiilor concurente. Apoi, lucrul cel mai complicat pe care îl va avea de făcut va fi vizitarea punctelor de maximă intensitate de pe teren. Dar, pentru a merge până acolo, Stacey avea nevoie de un şofer.

Fără a-şi ridica privirea, Jett sugeră cu o voce dulce:

— Orville are câteva zile libere. Sunt sigur că nu va ezita să-şi ofere serviciile…

Stacey îi aruncă o privire scurtă. Dacă nu se înşela. Orville era expert în reviste de specialitate. Jett voia să o prindă în capcană. Cu capul încă plecat, Stacey ezită, dar nu avu vreme să dea un răspuns, că Jack interveni pe un ton ce nu admitea replică.

— Nu vreau ca specimenul acela să-şi întindă labele spre miss Kiroff!

— Nu te nelinişti, răspunse Jett, continuând să o privească atent, cu veşnicul lui zâmbet ironic pe buze. Pe Orville nu-l interesează decât fotografiile.

— Ar fi bine. Miss Kiroff trebuie să-şi ducă la bun sfârşit ancheta. Aştept un răspuns de la ea cât se poate de repede.

Fără să o scape din ochi pe Stacey, Jett spuse calm:

— Şi eu aştept mai multe răspunsuri.

De data aceasta, Stacey nu-şi mai pierdu calmul.

— În scurt timp, totul va fi lămurit, domnilor.

— Nu te lăsa influenţată, o sfătui Jack. Ai la dispoziţie cât timp doreşti. Prea puţin contează cât mă va costa, din moment ce e în interesul meu ca toate

cercetările dumitale să fie cât mai apropiate de adevăr.

— Fii mai atent, Jack! Ştii exact ce faci? Ce experienţă are Miss Kiroff?

În ochii lui Jett strălucea o lumină răutăcioasă. Stacey înţelese exact la ce fel de experienţă făcea Jett aluzie. Revista se afla încă pe birou, în faţa lor. Stacey se simţi cuprinsă de mânie şi-i răspunse lui Jett pe un ton ce nu admitea replică:

— Experienţa mea e foarte bogată, domnule Stewart. Învăţ repede şi am văzut multe la viaţa mea. Vei fi foarte satisfăcut... de munca mea, vreau să spun.

Jett începu să râdă, încântat că o văzuse pierzându-şi calmul.

— Miss Kiroff mi-a fost recomandată de mai mulţi prieteni, declară Jack. Şi, dacă între noi doi vor fi discuţii, poţi să fii sigur că nu vor fi din cauza ei...

— Glumeam, bătrâne, i-o tăie Jett sarcastic. Din păcate, nu vom mai avea ocazia să ne certăm după ce te vei retrage din societate.

— E dreptul meu, aşa cum şi tu ai dreptul să...

Jack se opri brusc şi, după câteva clipe de tăcere, spuse cu o voce plictisită:

— Am lucruri mai bune de făcut cu capitalul meu decât să-l las să putrezească aici...

— Ceva mai bun decât să asiguri o existenţă decentă mamei şi surorii tale?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu exagera, n-au dus niciodată lipsă de nimic! Ţi-e teamă numai pentru investiţia ta! Fără mine, aici vor veni timpuri grele!

Jett se îndreptase în scaun de parcă ar fi vrut să-i răspundă, dar în ultimele clipe se răzgândi. Stacey observă că Jett făcea eforturi vizibile pentru a rămâne calm până la plecarea fratelui său. Dar, după aceea,

Jack ar face mai bine să se păzească, altfel Jett le va pune amândurora beţe în roate.

Întrevederea se termină la ora unsprezece, dar Jack şi Stacey mai rămaseră încă o jumătate de oră, pentru a pune la punct ultimele detalii. Apoi merseră împreună la masă, după care Stacey îl conduse la aeroport. Hotărâseră să ia legătura prin telefon la sfârşitul fiecărei săptămâni, pentru ca Jack să fie la curent cu evoluţia investigaţiilor ei.

După plecarea lui Jack, Stacey se întoarse la sediul societăţii, în biroul care îi fusese pus la dispoziţie. Petrecu acolo toată după-amiaza, clasând dosarele care se adunau în jurul ei ca un bulgăre de zăpadă rostogolit la vale. În cursul orelor următoare, Jett nu îşi făcu apariţia.

La ora cinci, când toate secretarele se pregăteau să plece, îşi făcu apariţia Orville. Şi Stacey avu presentimentul lugubru că o va invita la o cafea şi la un pahar de vin. Stacey îl privi cu atenţie, spunându-şi în gând că bărbatul acesta avea la dispoziţie tot ce era necesar pentru a-i face o mulţime de necazuri. Dar nimic nu o putea obliga să-şi strice serile în compania acestui fanatic, obsedat de revistele pentru bărbaţi. Aşa încât, îl refuză cu o voce plictisită şi el se grăbi să plece.

În jurul orei şase, în clădire, se lăsă liniştea. Stacey îşi luă haina şi se pregăti de plecare. Holurile erau întunecate, doar din biroul lui Jett se strecura un fascicul de lumină. După cum se vedea, Jett nu îşi înceta serviciul la ora cinci, o dată cu ceilalţi angajaţi. Stacey rămase o clipă pe gânduri. Nu avea rost să mai amâne momentul: Jett îi cunoştea secretul şi era în interesul ei să joace cu cărţile pe faţă. Ezitând, traversă holul în linişte, căci zgomotul pantofilor era atenuat de mocheta groasă ce acoperea parchetul.

Ciocăni de două ori în uşă şi intră.

Aşa cum şi-l imagina, Jett stătea cu picioarele pe birou. Avea o poziţie cât se poate de comodă în fotoliul larg de piele şi ţinea pe genunchi un dosar. După ureche îşi aşezase un creion colorat. Pe birou nu era nimic. Revista dispăruse, ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. Jett îşi ridică privirea, dar nimic de pe chipul lui nu lăsa impresia că ar fi fost surprins că Stacey era acolo.

Ea închise usa în urma ei, apoi îl privi cu răceală.

— Bună seara, domnule Stewart.

— Salut, miss Kiroff! îi răspunse el calm, dar puţin batjocoritor.

Închisese dosarul, dar nu se ridicase pentru a-i ieşi în întâmpinare. Fără să-i zâmbească, o privi cu atenţie şi-i spuse brusc:

— A venit ora destăinuirilor?

— Chiar mă gândeam cât timp ne vom juca de-a şoarecele şi pisica, îi răspunse ea, voind să pară sigură pe sine şi susţinându-i privirea. Totuşi, mai devreme, nu ai spus nimic… De ce?

— Nu voiam să-ţi distrug reputaţia în faţa lui Jack. Crede că eşti cea mai potrivită persoană pentru evaluarea asta.

— Nu ai aceeaşi părere, nu?

— Eu?! Nu am niciun interes ca afacerea asta să fie dusă până la capăt. Şi tu o ştii foarte bine. Dar nu am încotro, nu-i aşa?

Stacey îşi adună tot curajul pentru a spune cu voce egală:

— Ai putea să scapi foarte uşor de mine.

— Crezi?

— Da, şopti ea, simţind că ajunge la capătul putorilor.

— Dar, aşa cum îl cunosc eu pe Jack, va găsi pe altcineva să te înlocuiască, spuse Jett fără grabă.

Privirea lui alunecă de-a lungul corpului ei:

— Deocamdată, n-aş avea niciun motiv să-l fac să-şi schimbe părerea pe care o are despre tine. Cel puţin, deocamdată…

— Deocamdată… repetă ea.

Urmărindu-i privirea. Stacey se simţi cuprinsă de senzaţii ciudate, care făceau ca sângele să-i curgă mai repede prin vene. Ce prostie să reacţioneze astfel! îşi spuse. Doar era un bărbat ca oricare altul!

— Apreciez faptul că eşti atât de sincer cu mine. Bănuiesc că, într-o zi, va trebui să mă revanşez.

El aprobă din cap, încetând să o privească şi Stacey răsuflă uşurată. N-ar fi putut să trateze cu acest bărbat dacă el ar fi continuat să o analizeze astfel. Dar acum trebuia să găsească o modalitate prin care şi nervii lui să fie puşi la încercare. Cum să-l facă să-şi piardă puţin din siguranţa lui arogantă?

— Eşti însurat? îl întrebă brusc.

El îşi ridică sprâncenele şi începu să râdă. Dintr-o dată, chipul lui deveni mai viu, însufleţit de o lumină pe care până atunci nu o observase.

— Nu, nu sunt însurat.

— Deci ai lăsat fratelui tău grija moştenitorilor *Forajelor Stewart?*

— Exact!

Continua să râdă şi să o privească cu tot mai mult interes. Apoi se ridică din fotoliu.

— De ce mă întrebi?

— Dacă erai însurat, nu te puteam invita la cină, nu-i aşa?

— Într-adevăr, cred că nu, răspunse el lăsând dosarul pe masă. Şi ai de gând să-mi dezvălui în cursul acestei cine, secretele care îţi tulbură trecutul, miss

Kiroff?

— Doar dacă mi le dezvălui şi tu pe ale tale.

— Secretele mele?! se miră Jett, încruntându-şi sprâncenele.

— Mi-a spus cineva…

— Fratele meu, fără îndoială.

— Da, cred că îşi face prea multe griji pentru mine… sau poate e gelos pe experienţa ta în materie de femei…

— Câte puţin din amândouă, cred…

— Într-adevăr trebuie să-mi fac griji?

— Ei, nici chiar aşa! Sau poate orice nimic te poate îngrijora…

— Nu, nu sunt bănuitoare.

În timp ce vorbea, Jett închise lumina şi, în semiobscuritate, vocea lui se auzi clară şi foarte aproape.

— Foarte bine.

Îşi luă haina din cuier şi, traversând încăperea, se apropie şi mai mult de Stacey. E, într-adevăr, mai înalt decât fratele lui, îşi spuse ea. Rămase pe loc, aşteptând parcă să se întâmple ceva. Jett se îndreptă spre ieşire, dar, în pragul uşii se opri. Ochii lui străluceau ciudat în întuneric. Nu sunt decât o altă femeie pe care o va înscrie pe lista cuceririlor sale, îşi spuse Stacey ridicând fruntea şi înfruntându-i privirea.

— Ei bine, domnule Stewart?

El zâmbi din nou, amuzat de încercările ei de a-l înfrunta.

— De acord, miss Kiroff, mergem la cină. Dar să ştii că aici, spre deosebire de marile oraşe, obiceiurile sunt altele. Aici o femeie nu invită niciodată un bărbat la masă.

— Îmi voi aduce aminte.

— Mulţumesc, totuşi, îi spuse punând mâna pe

clanţa uşii. Hai să facem un târg. Eu nu voi spune nimănui nimic din ceea ce îmi vei dezvălui tu în seara asta, atât cât îmi vei respecta proasta mea reputaţie. Am muncit mult pentru a mi-o face, continua el surâzând. Fratele meu mă invidiază pentru că eu sunt băiatul cel rău.

Zâmbetul său era atât de senzual, că Stacey se simţi tentată o clipă să cedeze impulsului de a se lipi de el şi de a-şi agăţa braţele de gâtul lui. Jett Stewart era atrăgător, viril, foarte sigur de el şi, fără nicio îndoială, îi plăceau femeile frumoase. Dacă ar observa că e atât de nehotărâtă, că îşi doreşte să o atingă, cine ştie care ar mai fi relaţiile dintre ei? Şi Stacey impusese întotdeauna nişte limite în ceea ce priveşte punctul până unde puteau merge relaţiile dintre ea şi clienţii ei. Numai că, trebuia să recunoască, pe Jett îl dorea în sensul cel mai erotic al cuvântul.

Tăcerea se prelungi, mai periculoasă decât cuvintele. Atmosfera devenise tensionată. La un moment dat, desprinzându-şi privirea de pe chipul lui, Stacey şopti zâmbind:

— Dacă se poate, să facem în aşa fel încât fratele tău să nu fie foarte gelos. Mi-ar plăcea să mă respecte şi de acum încolo.

Jett rămase nemişcat câteva clipe, apoi îi atinse braţul, mângâindu-l. Luată pe neaşteptate, Stacey se simţi cutremurată de un frison. Degetele lui coborâră de la umăr, abia atinzându-i pielea, apoi îi cuprinseră cotul, aşteptând parcă cea mai mică reacţie din partea ei pentru a continua. Stacey nu se îndepărtă. Întregul ei trup era cuprins de o moleşeală plăcută. Nu se simţea stare să îi reziste. Îşi ridică privirea spre el şi clipi des.

— Pot să pariez că nu m-ai respecta prea mult dacă nu aş încerca măcar… şopti Jett autoironizându-

se.

Degetele lui alunecară de pe umeri spre talie, lipind-o de corpul lui. Rămaseră astfel îmbrăţişaţi, fără să se sărute, de parcă această atingere ar fi fost mai plină de erotism decât orice altă mângâiere. Corpul lui se aplecă tandru peste al ei, copleşind-o cu puterea şi virilitatea lui. De abia peste câteva clipe, Stacey îi simţi răsuflarea fierbinte pe faţă şi buzele lui căutându-i gura. Fără să se grăbească, Jett savura, explora, cercetând cu atenţie conturul buzelor ei, de parcă ar fi vrut să-l înveţe pe de rost. Buzele lui calde şi experte îi mângâiară gura, devenind din ce în ce mai insistente. Gura ei întredeschisă, răspundea fără voia ei chemării corpului lui. Cu fiecare atingere, Stacey respira din ce în ce mai greu, până când limba lui, atingând-o pe a ei dădu naştere unui fior puternic de dorinţă.

Se lăsă legănată de această plăcere nouă şi de îndemnul tulbure al trupului ei de a se topi în celălalt. Îşi aşeză mâinile tremurătoare pe umerii lui Jett, agăţându-se de el, ameţită de ritmul nebun al inimii lui. Se lipi mai tare de el, simţindu-i corpul puternic şi plin de dorinţă. Era excitată şi plină de teamă, copleşită de valul de sentimente care o ameţeau. Ce mai urma? Mâinile lui Jett alunecau încet pe corpul ei şi buzele lui fierbinţi o răscoleau… O clipă, îşi ţinu respiraţia, de teamă ca nu cumva visul în care se cufundase să se sfârşească prea repede.

Încet, buzele lui se desprinseră de ale ei. La fel de tandru aşa cum se apropiaseră… Aştepta… Stacey nu se mişcă, rămânând agăţată de umerii lui cu ochii plini de regret.

— În orice caz, eu am pierdut respectul tău…

Jett râse, eliberând-o din îmbrăţişare.

— Nu, nu! Deloc! L-ai ştirbit numai puţin, spuse el deschizând uşa şi făcându-i loc să treacă. Ce spui, te

simţi în stare să faci o plimbare pe jos până la restaurant?

Imposibil! Reuşise să-şi păstreze calmul şi după această îmbrăţişare! Stacey o luă dezamăgită înainte, rugându-se să-şi recapete cât mai repede posibil sângele rece, pentru a putea face faţă acestei seri.

— O plimbare e binevenită!

Jett o privi ca şi cum s-ar îndoi de spusele ei şi râse din nou.

— Eşti o persoană ciudată! Întotdeauna judeci numai la rece?

— La rece?! Acum?! Chiar crezi ce spui?

Jett i se alătură şi traversară alături holurile mari ale clădirii.

— Cel puţin, aşa ai procedat azi-dimineaţă. Îmi imaginasem cu totul altfel reacţia ta în faţa revistei care te aştepta pe birou…

— Şi ai fost dezamăgit? întrebă ea cu amărăciune în glas.

Jett deschise uşa de la intrare şi amândoi pătrunseră în răcoarea serii. Soarele apunea şi o adiere plăcută mai înfiora din când în când frunzele de un verde crud ale copacilor.

— Într-adevăr, la început am fost dezamăgit, reluă el. Credeam că voi vedea spulberându-se calmul tău insuportabil. Dar nici măcar nu ai tresărit. De abia atunci am început să-mi pun întrebări…

Stacey îl aşteptă să încuie uşa de la intrare.

— Întrebări?!

— Da… Sunt prea multe interese aruncate în jocul ăsta, nu? O femeie care nu ar fi fost la fel de stăpână pe sine, aşa cum ai fost tu, după ce ar fi aruncat o singură privire spre revistă, ar fi cedat şi ar fi părăsit biroul fără să o mai intereseze nimic.

Vârî cheia în buzunar şi se întoarse spre ea.

— Nu vei renunţa până la sfârşit, nu-i aşa?

— Depinde…

Orville şi Jett aveau să-i facă zile negre în următoarele trei săptămâni. Dar lucrul ei era mult mai important. Cu toate acestea, n-ar fi vrut să fie pusă în situaţia de a înfrunta insinuările lor dezgustătoare, privirile pline de subînţelesuri, zâmbetele lor ironice. Se săturase de ele în ultimele săptămâni petrecute la banca din New York.

Privirea lui Jett se întâlni cu a ei. Surâse. Întotdeauna îi lăsa impresia că îi citeşte gândurile.

— Pe aici, îi spuse el, prinzându-i braţul cu un gest atât de firesc, că oricine ar fi spus că sunt doi îndrăgostiţi. Miss Kiroff eşti unică! În acest colţ de lume, nu mai găseşti o femeie care să apară goală în nişte pliante şi care să mai fie şi licenţiată la Princeton! Doar în Philadelphia…

— Nu am apărut pe niciun pliant! i-o tăie sec Stacey.

Dacă se interesase atât de mult de trecutul ei şi descoperise că era licenţiată la Princeton, atunci trebuia să ştie foarte bine şi restul!

— Eram numai pe copertă.

— Un amănunt ce ţine de tehnică, ripostă el vesel, adresându-i unul dintre acele zâmbete ironice cu care începuse deja să se obişnuiască.

Continuau să meargă amândoi alături, pe un trotuar îngust şi întunecat.

— De ce o femeie atât de frumoasă ca tine pozează pentru asemenea reviste? Să admitem ca e, totuşi, o fotografie mai cuminte decât cele care se găsesc în interior. Dar, din păcate, nu se potriveşte cu actuala ta postură. Nu eşti genul de femeie care pozează pentru *High-Rise.*

— Asta s-a întâmplat demult.

Jett râse.

— Ah! Atunci, pe vremea aceea, erai genul?

— Nu! îl întrerupse Stacey. Pe vremea aceea, nu aveam niciun ban. Asta e! S-a întâmplat acum zece ani… Ăsta e adevărul, indiferent dacă mă crezi sau nu… Aveam nevoie de bani ca de aer… dacă poţi să înţelegi ce vreau să spun!

— Nu încerca să mă impresionezi! Strici impresia pe care mi-am făcut-o despre tine.

Stacey nu ţinu cont de observaţia lui şi, strângând din dinţi, continuă:

— *High-Rise* a păstrat fotografia şi a publicat-o abia primăvara trecută.

— Poftim?! E o fotografie veche de zece ani de zile?!

— Da, şopti ea cu o voce gâtuită de emoţie.

Îşi smulse braţul din mâna lui de teamă ca nu cumva el să-i simtă ritmul accelerat al pulsului.

— Aveam douăzeci şi unu de ani şi eram la Universitate. Trebuia să găsesc într-un fel banii pentru a-mi termina studiile şi a obţine această faimoasă diplomă. Am aflat că *High-Rise* pregătea un număr cu modele gen «aristocratele din Rusia». Mi-au oferit de la început cinci sute de dolari. Într-adevăr, iniţial, trebuia să pozez pentru un poster, dar a câştigat o tânără mai norocoasă decât mine. În final, m-au anunţat că vor renunţa la fotografia mea. De aceea nu mă aşteptam deloc să o regăsesc pe o copertă după zece ani!

— Imaginează-ţi că aş fi pierdut ocazia de a-ţi vedea fotografia, dacă Orville nu ar fi fost surprins de dantela neagră a bluzei tale şi de acest colier de perle! Trebuie să recunosc că am fost foarte impresionat!

Stacey îi aruncă o privire ucigătoare. Jett nu mai făcu niciun gest şi merse în tăcere lângă ea câţiva paşi. Brusc, izbucni:

— Dar, spune-mi, cum pot publica o astfel de fotografie după zece ani?

Stacey oftă.

— Avocatul meu a analizat contractul semnat atunci. Aş putea să-i dau în judecată, dar un proces ar atrage mai mult atenţia asupra mea. Nu mi s-a părut cea mai potrivită soluţie.

— Într-adevăr, aprobă Jett.

Erau singuri pe trotuar. Magazinele toate erau închise. Stacey tuşi ca pentru a-şi drege vocea. Întunericul care îi înconjura nu-i uşura deloc situaţia.

— Şi geologul?

— Orville?

— Urăsc faptul că trebuie să pun această întrebare, dar…

— Dacă va păstra tăcere? Asta voiai să afli? bănui el după ezitările din glasul ei.

— Sunt într-o situaţie fără ieşire, nu-i aşa?

— I-am cerut să nu-ţi spună nimic înainte de a lămuri lucrurile. A venit la mine dis-de-dimineaţă, cu revista în mână, pentru a-mi arăta ceea ce descoperise. Nu, sincer, nu cred că vei putea ascunde acest lucru în aceste trei-patru săptămâni cât vei rămâne aici.

— Şi cui va spune?

— Tuturor bărbaţilor din oraş, probabil! exclamă Jett pe un ton amuzat.

— E strigător la cer!

— Da.

— Da?! repetă Stacey mânioasă.

— Da. Văd că nici nu strigi că ţi se face o nedreptate. Nici că adevărul te-ar ruina. E bine! Reacţionezi ca un om cu capul pe umeri.

— Încep să mă obişnuiesc cu situaţia. Numai că nu înţeleg de ce trebuie să suport consecinţele după

atâţia ani…

— Atunci ce vei face? Te vei întoarce plângând în Philadelphia?

— Din cauza unei fotografii mai îndrăzneţe?

— Oh! Totuşi, e ceva mai mult decât îndrăzneaţă, miss Kiroff!

Stacey îi aruncă o privire îngheţată.

— Sperai ca asta să mă convingă să plec, nu? Şi dacă eu plecam, nu te-ar mai fi frământat acum problema banilor pe care trebuie să-i dai fratelui tău, nu?

— Întotdeauna există o speranţă… Sper că eşti de acord cu mine…

Jett o privi, apoi îi prinse braţul pentru a traversa strada. Stacey asculta zgomotul regulat al paşilor lor pe trotuar.

— Societatea merge foarte bine aşa. Ar trebui să fiu nebun ca să-i dau lui Jack mai multe milioane de dolari doar că să-i şterg numele de pe firmă şi de pe antetul hârtiilor societăţii. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu aş regreta dacă te-ai lăsa păgubaşă de această evaluare. M-ar scuti de o problemă în plus şi mi-ar salva nişte bani.

— Fratele tău m-a angajat ca să fac o evaluare şi am de gând să termin ce am început. Nu vei scăpa atât de uşor de mine!

— Să scap de tine? Dar, dragă miss Kiroff, nici nu mă gândesc la aşa ceva!

Lui Stacey nu-i plăcu tonul său. Amintirea sărutului era prea vie în sufletul ei şi risca să-i dea multă bătaie de cap.

— Ţi-ar plăcea să fiu de partea ta, nu-i aşa?

La aceste cuvinte, Jett încetini, apoi se opri şi se întoarse spre ea.

— Da, ar fi drăguţ din partea ta dacă ai face în

aşa fel încât evaluarea aceasta să mă avantajeze…

Stacey se opri şi ea şi-i aruncă o privire ucigătoare.

— Ai de gând să mă faci să vorbesc înainte de rezultatul final?

Jett continua să stea în faţa ei cu mâinile în buzunar.

— Şantaj? Hai, hai…

— E de ajuns să vorbeşti cu câteva persoane influente şi eu aş fi obligată să-mi închid biroul, remarcă ea. Niciun director de întreprindere nu ar încredinţa o afacere importantă unei femei care a pozat goală.

— Dar, aminteşte-ţi, nu erai chiar goală! Aveai un slip de dantelă neagră, cam mic, într-adevăr, şi un şirag de perle.

Stacey ezită. Tonul amabil şi zâmbetul lui Jett o derutau. Într-o zi sau alta, va încerca să smulgă informaţii de la ea. Sau, poate, din motive numai de el ştiute, nu va folosi această armă. Amândoi aveau câte ceva de pierdut şi de câştigat cu această evaluare a societăţii. Dar, dacă ar vrea cu adevărat, totul s-ar putea întoarce în favoarea ei. Înclină capul şi spuse:

— Exact… Purtam doar dantela şi perlele… Aproape uitasem. Vezi, la New York, fotografia asta a provocat un scandal atât de mare, de parcă aş fi fost complet goală.

Vocea lui Jett devenise mai groasă:

— Lucrurile nu sunt chiar atât de complicate cum crezi, miss Kiroff. S-ar putea ca următoarele săptămâni să fie cât se poate de plăcute.

— Chiar dacă din raportul meu va ieşi că îi datorezi fratelui tău cinci milioane de dolari în plus?

— Depinde, îi răspunse luând-o iar de braţ.

Corpul lui era puternic şi Stacey se simţi mică

pe lângă el. Cu un surâs batjocoritor, o întrebă:

— Şi ce îmi vei da în schimb, drept despăgubire, miss Kiroff?

Capitolul 3

Merseră până la o cafenea în a cărei vitrină clipea o reclamă cu neon. Din câte se părea, era singurul local deschis de prin împrejurimi. Jett împinse uşa de la intrare pe care era lipit un afiş ce anunţa o licitaţie.

— Ţi-e foame?

Stacey aruncă o privire în jurul ei.

— Îmi era foame, îl corectă ea, dar acum nu vreau să risc să mă intoxic din cauza mâncării.

— Sunt de acord cu tine că localul nu arată prea bine. Dar te asigur că aici se mănâncă cel mai bine… şi vin aici în fiecare marţi seara. Dau de bănuit dacă lipsesc…

— În cazul ăsta, ce mai aşteptăm?

Localul nu era chiar atât de sinistru cum părea din exterior. Erau mai multe separeuri cu mese de două sau patru persoane şi barul, acoperit cu marmură, era plin de flori. Un perete întreg era ocupat de o oglindă în ramă de lemn. Spre uşurarea lui Stacey, sala era aproape goală. Barmanul se uita apatic la televizor. Ridică privirea, îl salută pe Jett, apoi, văzând-o pe Stacey, sări în picioare.

Se pare că bârfele au şi început, observă ea.

— E un oraş mic, replică Jett, încercând să explice astfel reacţia barmanului şi, din nou. O prinse

de braţ.

O conduse spre o masă rotundă, într-un separeu aflat în colţul sălii. Stacey nu se aşezase încă pe scaun, că barmanul îşi şi făcuse apariţia lângă Jett.

— Bună seara. Jett!

— Salut, Barry! E cam gol pe aici în seara asta…

— Meciul nu s-a terminat încă, spuse Barry continuând să o analizeze curios pe Stacey. Joacă Schneider.

Jett se strâmbă.

— Echipa mea favorită mănâncă bătaie?

— Cam aşa ceva, aprobă Barry râzând. Poţi să-i sponsorizezi cât vrei, dar ei nevoie de talent, nu de treninguri. Doamna ce serveşte în seara asta?

— O bere, spuse Stacey.

— Acidulată?

— Da.

Când Barry se îndepărtă de masa lor, Jett începu să râdă.

— Credeam că preferi whisky cu gheaţă.

— Îmi place să beau bere din când în când. Mă adoarme.

— Am reţinut. Şi altceva?

Stacey îl privi lung.

— Nu dai deloc înapoi…

— Dacă trebuie să învăţăm să ne cunoaştem, cel puţin să fim sinceri unul cu celălalt.

Jett se sprijini de spătarul canapelei şi o privi cu admiraţie.

— Deci, acum zece ani…

— Revii tot la fotografie…

— Dar eşti de acord cu mine că e o întâmplare neobişnuită. Te-am văzut aproape goală înainte ca…

— Ceea ce vezi nu corespunde totdeauna realităţii! îl întrerupse Stacey.

Pe fotografia aceea fiecare pistrui a fost ascuns, un dinte retuşat... Şi apoi m-am îngrăşat cu patru kilograme.

— Dar îţi stă foarte bine! se grăbi Jett să o consoleze, privind-o amuzat. După câte văd eu, apariţia acestei fotografii nu a fost chiar o catastrofă pentru tine, nu?

— În orice caz, a fost ceva neobişnuit... Nu mi se întâmplă în fiecare zi...

— Ce?

Barmanul îi aduse berea şi Stacey profită pentru a nu-i mai răspunde. Între timp, cu un carneţel şi un creion în mână, chelnerul se pregătea să le ia comanda.

— Cartofi prăjiţi, Jett?

— Da, bineînţeles, Barry.

Apoi, întorcându-se spre Stacey, Jett adăugă:

— O friptură pentru doamna. În sânge? Stacey aprobă şi sorbi o gură de bere. Băiatul se îndepărtă.

— Mai spune-mi, reluă Jett. N-ai avut niciun eşec primăvara trecută, când a apărut revista?

— Un eşec?! repetă Stacey cu o grimasă. E frumos spus! Mi-am pierdut serviciul, iubitul şi câţiva prieteni pe care contam foarte mult.

— Pentru cine lucrai atunci?

Stacey ezita, dar cum nu găsi niciun motiv pentru a-i ascunde adevărul, replică:

— Eram la *First Federal,* la New York.

Era una din cele mai mari bănci din Statele Unite.

— Da, bănuiesc că cei din direcţie nu au fost chiar foarte încântaţi când ţi-au văzut fotografia pe copertă.

— Nu, într-adevăr, răspunse Stacey schiţând un surâs trist. M-au dat afară înainte de a apuca să-mi

închei toate afacerile.

— Era imaginea lor în joc... Şi o asemenea fotografie nu e exact publicitatea de care ar avea nevoie o astfel de bancă.

— Într-adevăr...

Spre uimirea ei, berea era foarte plăcută la gust. Mai sorbi o gură.

— Mi-au sugerat să-mi găsesc de lucru într-un mediu mai puţin conservator. Clienţilor nu le place să se gândească la consilierul lor financiar ca la o femeie în dantelă şi perle.

— Şi atunci?

— Vrei să ştii chiar tot?! exclamă ea râzând. Fie! Am plecat de la bancă fără zarvă mare şi, o lună mai târziu, mi-am deschis propriul meu birou. Acum trag din răsputeri ca să-mi recâştig stima în mediile bancare.

— Şi iubitul tău? Vorbeşte-mi despre el.

Stacey îşi coborî privirea, pentru a ascunde valul de tristeţe de care se simţi brusc cuprinsă.

— La ce bun? Nu e greu de imaginat ce s-a întâmplat.

— N-a putut suporta brusca ta celebritate?

— Brusca mea celebritate? repetă ea pe un ton amar. Într-adevăr, e o exprimare foarte elegantă.

— Faptul că o sută de mii de abonaţi pot să te admire... adică să-ţi admire perlele nu se potriveşte cu ideea lui despre monogamie?

— Cine povesteşte aici? îl întrerupse Stacey izbucnind în râs. Eu sau tu?

Jett surâse şi Stacey îşi pierdu puţin controlul pe care reuşise până acum să şi-l impună. Era seducător şi spiritual, chiar dacă îi făcea plăcere s-o necăjească. Fără să vrea, îi întâlni privirea şi surâse la rândul ei. Ceva pe care Stacey n-ar fi ştiut cum să-l numească

făcea ca întâlnirea lor să fie cât se poate de plăcută. În ochii lui strălucea o lumină ciudată. Era prima dată când îl vedea râzând fără ironie. La fel ca şi ea, Jett părea să se simtă bine.

— Continuă, spuse el.

Ea coborî privirea, de teamă parcă să nu-i citească în ochi ceea ce gândea.

— Nu ştiu ce să mai spun… A avut impresia că va trebui să mă împartă cu alţi bărbaţi şi… Oh! Şi nu e decât unul din motivele pe care mi le-a aruncat în faţă… De aceea, am ajuns la concluzia că cel mai bine e să nu mă mai gândesc.

— Da, te cred.

Stacey îl observă.

— Dar să ştii că afacerea asta nu mi-a afectat prea mult munca. Îmi cunosc foarte bine meseria.

— Nici nu mă îndoiam.

— Te anunţ că sunt mult mai bună decât ţi-ai dori să fiu.

— Adică trebuie să regret faptul că te-am întâlnit?

— Poate că da, poate că nu, glumi ea.

— Am impresia, spuse el privind-o, că îţi plac situaţiile fierbinţi.

— Oh, în general, şi în jurul tău, temperaturile sunt destul de înalte, nu?

Jett îşi termină berea. În ochii lui strălucea o lumină de surpriză şi bucurie.

— Bârfele fratelui meu?

— Nu. Se poate observa cu ochiul liber. Toate secretarele sub patruzeci de ani din biroul tău te sorb din priviri.

Jett păru că se simte ofensat.

— Şi cele de peste patruzeci, nu?

— Acelea trăiesc cu teama de a nu le răpi

fetele.

— Sunt renumit pentru aşa ceva!

— Cât despre bărbaţi, spuse Stacey aşezându-şi coatele pe masă, toţi se poartă de parcă le-ai fi comandant sau antrenor. Nimănui nu-i inspiri gânduri prea curate. Pentru unii eşti minunat, pentru alţii eşti înspăimântător… De ce nu semeni măcar un pic cu fratele tău?

— Doamne! Asta îmi doreşti?!

— De ce nu? Are tot ce şi-ar putea dori un bărbat. O soţie fermecătoare, trei copii reuşiţi, o diplomă la Princeton, afacerile îi merg bine…

— Mă mir că se mai laudă încă cu diploma, bodogăni Jett.

Stacey ridică din umeri surprinsă.

— De ce nu? E foarte bună o diplomă de la Princeton!

— Numai de bine despre facultatea pe care ai urmat-o! Dar, dacă vrei să ştii, Jack n-a călcat niciodată pe acolo.

— Hei, stai puţin! l-am văzut diploma! E înrămată şi agăţată pe un perete al biroului său.

— Ah, nu! ripostă Jett cu un aer plictisit. E a mea! Niciodată n-am ţinut neapărat să conving pe cineva că mi-am terminat cu bine studiile şi atunci…

— Imposibil! E scris John Stewart!

— Pe amândoi ne cheamă John, explică Jett râzând. E numele tatălui meu şi a ţinut neapărat ca primul născut să-l poarte. Şi, cum în loc de un fiu s-a trezit cu doi…

— Dar nu se poate să aveţi acelaşi nume!

— Nu e nicio lege care să interzică aşa ceva! Şi apoi şi eu, şi fratele meu mai avem un nume complet diferit.

— Dumnezeule! exclamă Stacey. Ce truc josnic!

— Ce truc?

— Blestemata asta de diplomă! Mă înnebuneşte gândul ăsta! Ştii cât m-au costat pe mine anii de studii?

— Da, la centimă aş putea spune. Ai uitat? Şi eu am făcut aceleaşi studii…

Barry reveni cu berea, salatele şi un coş de plastic plin cu pâine italiană.

— Dumnezeule! exclamă Stacey când rămaseră din nou singuri. Ce altceva a mai inventat fratele tău?

Lui Jett îi era foame şi începu cu salata.

— Tu ar trebui să-mi spui.

— Eu?!

— Eu şi Jack n-am fost niciodată prea apropiaţi. Nu mă interesează cu ce şiretlicuri te-a păcălit. Mă preocupă numai plecarea lui de la firmă.

— Tu ce crezi, de ce are nevoie tocmai acum de bani? Vrea să cumpere ceva sau să-şi plătească o datorie?

— Greu de spus. Ceea ce ştiu e că, dacă va avea pretenţia să-i plătesc şapte milioane, va trebui să fac eu datorii şi să periclitez situaţia societăţii.

— Are dreptul să-şi ceară banii. Poate să facă ce vrea cu ei.

— Şi eu am dreptul să nu-mi placă o astfel de situaţie!

— Bineînţeles, dar nu înseamnă că el trebuie să ţină cont de gusturile tale!

Jack o privi cu atenţie.

— Îl aperi?

— Jack e primul mare om de afaceri care a avut încredere în mine şi îi sunt recunoscătoare pentru asta.

După o lungă tăcere. Jack spuse:

— Nimic altceva?

Stacey ridică privirea.

— Ce vrei să spui?

Jett nu răspunse şi tăcerea lui o duru mai mult decât orice insinuare. Privirea lui era destul de grăitoare. Stacey lăsă furculiţa din mână cu un gest nervos. Privirea lui Jett alunecă de la părul închis şi lucios la lumina lămpii, la strălucirile ca de cristal ale ochilor, apoi la linia fină a gâtului. Până în punctul în care se pierdea în decolteul bluzei, acolo unde bănuia tresăririle neregulate ale sânilor. Spuse:

— Jack te-a văzut numai în dantelă neagră?

— Dacă am fi ajuns aici, aş fi fost prima care s-o aflu, nu?

— Sigur? insistă el. Bătrânul Jack nu amestecă afacerile cu plăcerea?

— Nu mă culc cu el, clarifică Stacey cu o voce egală. E însurat.

— Şi dacă n-ar fi fost?

— Nu m-ar fi tentat.

— Femeile care se ocupă de operaţiuni bancare sunt deci chiar atât de reci cum par?

Stacey simţi ironia din cuvintele lui.

— Ţii neapărat să-ţi servesc salata asta drept în figură?

— Nu, deloc. Nu s-ar asorta cu cravata. Dar, spune-mi, am atins un subiect prea delicat?

— Dacă aş fi fost bărbat, aş...

— Din fericire, nu eşti. Ascultă, din cauza ta, aş putea pierde câteva milioane de dolari! Aşa că nu te aştepta să mă port cu mănuşi!

— Trebuie să recunosc că nici nu mă puteam aştepta la altceva din partea unui bărbat ca tine. Trebuia să mă gândesc că îmi vei pune astfel de întrebări.

— Şi ce fel de bărbat sunt eu? făcu el, aparent încântat că o scosese din calmul ei englezesc.

— Genul care îşi strigă secretara cu «honey», care, dacă nu mă înşel, e echivalentul lui «dragă» şi poate să însemne orice…

Jett izbucni în râs.

— Halal exemplu! o întrerupse el. E numele ei! Honey Spelling. Lucrează la noi de cinsprezece ani. Şi, când eram copil, îşi petrecea foarte mult timp cu mine.

Stacey rămase fără replică. Ar fi avut chef să-l copleşească şi ea cu ironii, dar se vede că nu-i reuşea nimic. O fascina aşa cum o pisică hipnotizează un şoricel.

Li se aduse mâncarea, atât de gustoasă încât repetară comanda. Începuseră să discute doar despre funcţionare şi angajaţi, omiţând să mai deschidă vreun subiect prea personal.

Între timp, sala începuse să se umple. O tânără – cu siguranţă, minoră – care nu avea dreptul să intre în niciun bar – deci nici în acesta – se apropie de masa lor şi începu să flirteze cu Jett.

Dacă s-ar fi putut, n-ar fi ezitat să se aşeze în braţele lui, gândi Stacey privindu-i şi izbucnind în râs. Barmanul trecu pe lângă masa lor şi-i făcu semn puştoaicei să plece.

— Vezi ce voiam să spun? îi explică Stacey lui Jett. Pentru unii eşti un erou, pentru alţii un ticălos.

— Dar pentru tine, ce sunt? Nu cred că îţi mai inspir gânduri prea bune…

Stacey nu răspunse. Dar, după ce-i aruncă o privire dezaprobatoare, se uită la ceas.

— S-a făcut târziu. Ar fi mai bine să plec. Am o întrevedere mâine dis-de-dimineaţă cu prietenul tău, Orville. Şi apoi trebuie să inspectez locurile de forare.

— Vei avea nevoie de forţe proaspete pentru a-l putea înfrunta, remarcă Jett ridicându-se.

Apoi se îndreptă spre bar pentru a plăti

consumaţia. Între timp, suporterii echipei locale câştigătoare invadaseră localul. Toţi păreau să-l cunoască pe Jett şi îl tratau ca pe un egal şi nicidecum ca pe cineva care le este superior.

Pe stradă, domnea o tăcere stranie ce contrasta cu atmosfera de sărbătoare din local. Jett îi cuprinse braţul şi, în loc să se îndrepte către hotel, porniră în direcţie opusă. Crezând că merg spre maşina lui, Stacey nu protestă.

— Mulţumesc pentru invitaţia la cină. A fost o seară foarte plăcută.

— Mulţumesc că mi-ai oferit-o.

Îi surâse şi Jett îşi coborî privirea spre ea.

— Eşti inteligentă, activă… şi foarte seducătoare, chiar dacă îţi lipsesc perlele şi dantela.

Între timp. Ajunseră în faţa unei clădiri elegante în care bănui ea că sunt birouri. Lumina de la intrare se răspândea galbenă pe trotuar. În uşă stătea un bărbat îmbrăcat în uniformă. Când îi văzu, se dădu la o parte, făcându-le loc să intre.

— Bună seara, domnule Stewart!

— Bună seara, George! E cam linişte în seara asta, nu?

— Toată lumea a plecat.

— Eu nu mai ies. Poţi să pleci.

— Bine, spuse George.

O salută pe Stacey, apoi închise becurile şi încuie uşa. Jett apăsă pe butonul liftului şi se întoarse spre Stacey.

— Aici locuiesc.

Stacey nu se aşteptase la aşa ceva.

Liftul sosi şi uşile se deschiseră în faţa lor. Jett întinse mâna şi-i cuprinse bărbia, ridicându-i chipul spre lumina ce venea din cabină. Pentru a câta oară îi cerceta ovalul feţei şi strălucirea întunecată a părului,

Încercând parcă să le găsească un defect? Sub privirea lui plină de admiraţie, inima începu să i se zbată dureros în piept. Aproape că nu mai putea respira. Ce se întâmplă? se întrebă în gând.

— Ne vom înţelege mai bine decât crezi, îi spuse Jett. Suntem pe aceeaşi lungime de undă. Din clipa în care ne-am întâlnit, între noi s-a făcut simţită această ciudată tensiune sexuală…

În această lumină ireal de albă, Jett semăna cu un bărbat cu gânduri necurate şi ochi strălucitori. Părul îi era răvăşit şi obrazul – umbrit de un început de barbă. Părea un bărbat obişnuit, dar avea privirea unui pirat. În ciuda supleţii sale, avea umerii largi şi spatele puternic. Era mai mult decât atrăgător… Era tentant! Stacey îşi simţi tot corpul străbătut de un val de căldură.

Jett îi spuse calm:

— Unele lucruri nu pot fi evitate… Aşa cum e răsăritul soarelui… Jack îşi va obţine banii, iar noi doi vom face dragoste în următoarele trei săptămâni… în cazul ăsta, hai să urcăm şi să nu mai pierdem timpul!

Romanţa se încheiase înainte de a începe! De când apăruse fotografia, nu era prima dată când lucrurile evoluau astfel. Şi, totuşi, acum se simţea rănită.

Jett îi prinse încheietura.

— Să nu mai pierdem timpul, de acord?

Nu trebui să folosească forţa pentru a o lua în braţe. Dar, în graba în care îşi apăsă buzele peste gura ei, se simţea teama de a nu fi respins. Corpul lui se lipise de al ei, emanând valuri copleşitoare de căldură. Fără să se împotrivească, buzele ei se deschiseră, dornice de mângâierile fierbinţi ale limbii lui.

Mâna lui Jett urcă pe spatele ei, cufundându-se în părul negru ca cerneala. Mângâierile lui îi păreau ca

o adiere de vânt primăvara. Corpul ei descoperea senzaţii neştiute, lăsându-se cuprins de această febră a îmbrăţişărilor. În siguranţa gesturilor lui, bănuia vag o lungă experienţă, dar în acele clipe, nu i se părea un motiv demn de a o rupe din plăcerea pe care i-o provocase genunchiul lui strecurat cu abilitate între coapsele ei. Tremura. Mânia din suflet se transformase într-o senzaţie complet diferită, dar la fel de intensă.

Când Jett îşi coborî buzele spre linia fină a gâtului ei, Stacey – nehotărâtă, aproape speriată – inspiră adânc. Îmbrăţişarea aceasta era mai mult decât îşi imaginase ea. Buzele lui alunecau senzuale de-a lungul gâtului ei fin. Respiraţia îi era fierbinte şi o înfioră. Tot corpul ei devenise o flacără – dovada sigură a dorinţei de care era cuprinsă.

Când buzele lui îi regăsiră gura, urmă un sărut lung şi încet, în care fiecare căuta plăcerea şi o dăruia. Jett o strângea cu atâta putere în braţe, că ar fi putut s-o zdrobească. Îşi trecu mâna peste talia ei, cerându-i parcă permisiunea pentru o mângâiere mai îndrăzneaţă.

Stacey se abandonase acestui lung sărut cu plăcere. Puterea dorinţei o ameţea. Se arcui mai mult spre el, confundându-şi corpul cu al lui.

Apoi, brusc, şi cu un sentiment de regret, dar învingându-şi pasiunea, Stacey îşi desprinse buzele de ale lui şi se îndepărtă. Puţin mai departe de el, simţea cum creşte din nou mânia în sufletul ei.

El înţelese totul într-o clipă şi făcu un pas înapoi. Stacey încercă să-şi calmeze ritmul rapid al respiraţiei. Îşi dorea din tot sufletul să nu roşească.

— E de ajuns! spuse ea pe un ton ferm.

— Nu şi pentru mine, ripostă Jett sec. Şi sunt sigur că nici pentru tine. Vom mai vorbi după noaptea asta. O mică pauză sexuală îţi va prinde bine… şi mie,

de altfel.

Stacey îl înfruntă cu o privire ucigătoare, pregătită să iasă cu paşi mari din clădire.

— Nu e chiar modul meu preferat de a-mi petrece timpul liber. Nici ziua. Nici noaptea.

Jett surâse. Citea pe chipul ei toate sentimentele care o tulburau. Ezitările ei îl amuzau, dar îi şi răpeau plăcerea de a se bucura de corpul ei o noapte întreagă.

— Ai avea chef să-mi aranjezi puţin figura, nu-i aşa?

— Într-adevăr, am un chef nebun... Dar acum e prea târziu. Amân pe altă dată. Bună seara, domnule Stewart!

Capitolul 4

Jett nu încercă să o oprească. Nici măcar nu o strigă. Dacă ar fi făcut-o, Stacey ar fi fost cu adevărat surprinsă.

Ajunse la motelul unde i se rezervase o cameră înainte chiar de a fi găsit în gând o altă soluţie de ieşire onorabilă din acest impas. Încercă să citească documentele care o interesau, dar nu reuşi să se concentreze.

Era atrasă de acest bărbat. Era inteligent şi seducător şi Stacey avea impresia că, la început, îl interesase cu adevărat persoana ei, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor care ignorau ce se ascunde sub eticheta de «cover-girl» pe care tot ei i-o puseseră. Dezamăgirea nu putea să fie decât cu atât mai mare.

Jett Stewart, primul bărbat de care – după o eternitate – se îndrăgostise, nu se comportase altfel decât toţi cei care îl precedaseră.

Nu putea dormi şi-şi analiză cu atenţie poziţia mai multe ore la rând. A doua zi dimineaţă, era nervoasă – pentru că nu reuşise să doarmă – şi confuză – pentru că băuse prea multă bere. Ultima persoană pe care ar fi avut chef să o vadă era Orville Price. Din fericire, nu avea încotro.

Orville era într-o formă de zile mari. În maşină, fredonă câteva arii folclorice, conducând prea repede, vizibil dornic să o impresioneze. În plus, se mai şi stropise din belşug cu o apă de toaletă atât de puternic mirositoare, că Stacey fu imediat tentată să deschidă geamul. Nu îi plăcea Orville, dar se gândi că nu are rost să şi-l facă duşman.

La primul loc de foraj, Stacey inspectă situaţia şi discută cu un maistru-şef. Zgomotul pe care îl producea maşinăria era atât de puternic, încât avea impresia că, în scurt timp, îi va zdrobi creierul. Îşi notă câteva lucruri într-un carneţel, ignorând privirile iscoditoare care i le aruncau muncitorii.

— Unul dintre puţurile cele mai productive se află în apropiere, îi explica Orville când se urcară din nou în maşină.

Şi, oprindu-se la semafor, deschise o hartă pentru a-i indica locul respectiv.

— Am forat cu succes în toată valea asta. Acum randamentul a mai scăzut. Dar vom folosi explozibil pentru a mai activa presiunea gazului.

Stacey se apropie de Orville pentru a privi mai bine harta.

— Dumnezeule! Ce parfum aveţi, miss Kiroff? exclamă el. Şi părul vă stă foarte bine aşa cum e aranjat. Cum de e atât de strălucitor?

Stacey se grăbi să se îndepărteze.

— Şamponul, îi spuse cu o voce egală, sperând ca tonul ei să-l descurajeze.

Dar Orville era hotărât. Cu multă abilitate, el menţinu conversaţia pe terenul propriilor persoane, încercând să o determine pe Stacey să treacă la confidenţe. Pentru ea, fu o dimineaţă extraordinar de lungă. Orville insistă să-i accepte invitaţia la prânz şi sfârşi până la urmă prin a o răpi, conducând-o la aproape 50 de km, într-un restaurant obscur, unde rămaseră mai multe ore. Stacey nu prea avea chef să mănânce şi Orville fu dezamăgit auzind-o că doreşte numai o salată şi un ceai.

Drumul înapoi până în oraş o plictisi grozav pe Stacey. Imediat după aceea, se refugie în biroul ei şi încuie uşa. În următoarele ore, nu veni nimeni să o deranjeze şi reuşi să lucreze în linişte. Mulţumită de ceea ce reuşise să facă, la ora cinci, se grăbi să plece. Nu voia să-l mai întâlnească pe Jett în afara orelor de program.

Următoarea zi urma să o petreacă tot în compania lui Orville. În dorinţa de a scurta timpul pe care trebuiau să-l petreacă împreună cât mai mult posibil, îşi pregăti cu grijă toate actele necesare. Când ieşi din cameră, cu cizmele şi dosarele în mână, camioneta o aştepta cu portiera deschisă. La volan nu era nimeni. Radioul era deschis şi răspândea cu putere un ritm de *rock and roll.* În spate, era culcat un câine mare şi negru.

Temându-se să urce în maşină atât timp cât erau numai ea şi câinele, Stacey îşi aruncă lângă banchetă cizmele şi îşi strânse mai bine haina în jurul corpului înfrigurat. Fusta groasă se mula ispititor pe formele ei frumoase şi se potrivea de minune cu această dimineaţă răcoroasă.

Două minute mai târziu, uşa barului din hotel se deschise, împinsă cu neglijenţă de umărul unui bărbat. Apăru Jett. Purta o haină cu guler de blană şi o pălărie veche, de cowboy. Avea în mână două ceşti aburinde de cafea şi porni grăbit spre Stacey, care-l privea cu uimire.

— Salut!

Stacey simţi cum i se strânge stomacul.

— Ce cauţi aici?

Fără să-i răspundă, îi oferi o ceaşcă, făcu turul maşinii şi urcă la volan.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

— Hei, o clipă! exclamă Stacey. Cu Orville trebuia să merg, nu cu tine!

— A fost ocupat şi n-am găsit pe nimeni care să-l înlocuiască.

— Voi aştepta până când va fi liber. Nu sunt chiar atât de grăbită.

Jett sorbi o gură de cafea, privind-o amuzat.

— Chiar aşa? Îţi doreşti atât de mult să-ţi petreci o zi numai cu Orville?

Stacey ezită. Ce să-i răspundă? Sorbi şi ea o gură de cafea.

— Deci nu ţii neapărat la aşa ceva… conchise Jett. În orice caz, amândoi avem treabă în aceleaşi locuri. Urcă! Câinele nu-ţi face nimic.

— Nu câinele mă îngrijorează. Ascultă…

— Ai de gând să rămâi îmbrăcată aşa? întrebă el, arătând cu mâna în care ţinea ceaşca spre fusta ei. Să ştii că nu mergem la biblioteca municipală.

— Sunt în stare să-mi aleg singură hainele!

Jett ridică o sprânceană şi remarcă pe un ton sarcastic:

— Ţi-ai uitat şiragul de perle azi?

Stacey îl fulgeră cu privirea. După cum se

vedea, ziua urma să fie mult mai dezagreabilă decât îşi închipuise.

— Nu ai ceva mai… comod? O pereche de blugi, de exemplu… Dar o marcă renumită, bineînţeles.

Stacey se aplecă şi-i arătă cizmele.

— Cred că am exact ce îmi trebuie.

Erau nişte cizme din cauciuc negru, numai bune pentru ploaie, noroaie şi şanţuri. Aveau toate calităţile, numai elegante nu s-ar putea spune că erau.

— Hmm… mormăi Jett. Să mergem, miss Kiroff!

Apoi îi ordonă câinelui să urce pe platforma din spate. Apoi, sorbindu-şi ultima gură de cafea, închise cu putere portiera. Mai liniştită de plecarea câinelui, Stacey se aşeză. Radioul continua să cânte.

— E o premieră pentru mine! strigă ea, încercând să acopere muzica.

— Ce anume?

— Să merg cu o asemenea maşină, având drept şofer un multimilionar care nu s-a purtat purtat cu mănuşi cu mine şi mi-a spus în faţă că mă vrea în patul lui. Ar trebui cel puţin să mă fi copleşit cu ceva mai mult lux.

— Nu vei vedea prea curând limuzina care te-a aşteptat la venire. A fost o nebunie a tatălui meu. Pentru a circula pe aici, e mai potrivită o astfel de maşină.

— Eşti sigur că ai chef să…

— Să-mi petrec dimineaţa cu tine? Mă voi stăpâni, nu-ţi fă griji! declară el în glumă.

— Întotdeauna eşti la fel de spiritual dimineaţa?

— Nu, de obicei sunt într-o formă mai bună.

— Atunci, ce nu merge azi?

— Sincer?

Stacey clipi des. Neştiind prea bine la ce să se aştepte. Nu abandona! îşi spuse. Fii la fel de directă şi

de îndrăzneaţă ca şi el!

— Da, sincer, răspunse ea.

— Ei bine, mi-am petrecut toată ziua de ieri şi noaptea întreagă gândindu-mă la tine, ceea ce nu mi se pare normal. Dacă vei continua să-mi otrăveşti astfel viaţa în următoarele trei săptămâni, atunci…

— O clipă! exclamă Stacey, aplecându-se pentru a închide radioul. Eşti furios pentru că te-ai lăsat furat de reverii erotice. Nu e vina mea!

— Cine a spus că erau reverii erotice?

Stacey se îmbujoră.

— Eu… Nu voiam să spun că…

— Ei bine, da! Erau reverii erotice! recunoscu mânios Jett.

Încerca să lase impresia că e cu adevărat furios, dar în priviri îi strălucea o lumină veselă. Demară brusc şi, ca şi cum n-ar fi avut nicio legătură cu discuţia lor anterioară, zise cu o voce neutră:

— Mă întreb dacă porţi şi acum dantelă neagră pe sub hainele tale atât de asortate.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poftim, spuse Jett, scoţând din buzunar ochelarii ei şi lăsându-i pe banchetă. Am bănuit că n-ai nevoie în permanenţă de ei. Acum poţi să-i porţi liniştită. S-ar putea să-i foloseşti zilele astea. Dar ai nişte ochi superbi şi îmi plac foarte mult, mai ales că… Dumnezeule, nu mă privi aşa!

— Cum aşa?

— Privirea ta inocentă nu se potriveşte deloc cu fotografia pe care o am eu în birou.

— Bravo! O ţii la îndemână ca s-o mai admiri din când în când?

— Exact. Am evitat s-o privesc până ieri după-amiază, dar cum tentaţia a fost mare…

— Ascultă, începu Stacey cu o voce hotărâtă,

dar mâinile îi tremurau în timp ce căuta suportul ochelarilor în poşetă. Îmi pare rău că îţi provoc atâtea neplăceri. Şi, dacă asta te-ar putea uşura, regret ce am spus atunci seara, după ce noi… după ce în…

— Nu te scuza! mormăi Jett, concentrându-se asupra volanului.

— Unul dintre noi trebuie să se scuze. Şi cum tu nu eşti genul…

— Într-adevăr. Eu nu mi-aş cere scuze pentru ce s-a întâmplat în seara aceea. Mie mi-a plăcut.

Stacey respiră adânc şi-şi întoarse privirea spre geam. Jett se grăbi să continue:

— N-am de gând să-mi schimb felul de a mă purta, oricare ar fi urmările. De acord, poate n-am fost prea delicat, dar credeam că o abordare directă ar fi mai potrivită pentru noi doi…

— Oh, Dumnezeule! gemu Stacey. Ce-am făcut ca să ajung aici?

— În orice caz, data viitoare voi folosi o altă tactică.

— Nu va mai fi «data viitoare.»

— Ba da! ripostă el cu un surâs diabolic. Va mai fi «data viitoare». Voi încerca până voi reuşi!

— Cum poţi să fii atât de sigur de tine?

— Pentru că şi ţie ţi-ar plăcea tot atât de mult cât şi mie, miss Kiroff. Sau mă înşel? Crezi că ar fi mai bine să-ţi pui ochelarii?

Ea îi aruncă o privire furioasă, dar imediat furia i se risipi. Trebuia să recunoască faptul că avea dreptate. Tentaţia era mult prea puternică şi pentru ea. Stacey căută ochelarii şi îi întinse lui Jett.

— Bine. Păstrează-i!

— Deci renunţi la mască?

— Pentru moment.

Jett schiţă un zâmbet seducător, care s-ar fi

potrivit mai bine unui înger, ce mai mult ameninţă decât protejează. Luă ochelarii şi-i vârî în buzunarul hainei.

— Domnule Stewart, trebuie să recunosc că eşti un bărbat foarte seducător. Cum de nu eşti căsătorit?

Maşina aluneca încet printre colinele care înconjurau oraşul.

— Nu te-ai gândit că aş putea fi beţiv sau pervers ca Orville?

— Nu e un răspuns la întrebarea mea. Ai fost căsătorit?

— Nu. La treizeci şi patru de ani nu m-am lăsat încă prins în cursă.

— De teamă? De dezgust?

— Dumnezeule, nu! Ador femeile. Sunt marea mea slăbiciune.

— Ei, nu chiar? îl ironiză ea. Eşti atât de slab în faţa femeilor, domnule Stewart?

El o măsură cu privirea. Înainte de a-i răspunde, rămase o clipă pe gânduri.

— Dacă tot suntem la capitolul «probleme personale», n-am putea renunţa o dată la «domnule Stewart» şi «miss Kiroff»?

— Sigur, răspunse Stacey, conştientă că se ferise să-i răspundă la întrebare.

— Foarte bine. Atunci, spune-mi şi mie de ce nu eşti căsătorită, Anastasia Sophia?

— Oh, nu-mi spune aşa! Parcă o aud pe bunica. Spune-mi Stacey.

— Stacey, repetă el, mângâind cu glasul lui plăcut fiecare silabă în parte. Nu-mi spui de ce nu te-ai căsătorit?

— Adevărul? Nu cred că femeile care pozează sunt nişte soţii bune. Sunt genul de distracţie de o seară şi atât.

Jett conducea, gândindu-se la cele auzite. Se scurseră câteva minute în tăcere. Apoi el reluă, pe un ton cât se poate de indiferent:

— Îmi pare rău pentru seara trecută.

— De ce?

— Pentru că am înţeles la ce te referi cu «distracţiile de o seară şi atât». M-am comportat şi eu ca şi alţii înaintea mea, bănuiesc. Credeam, oricum, că ai o părere mai bună despre tine.

Stacey începu să râdă.

— E posibil să ai totuşi şi tu o conştiinţă?

— Bineînţeles că am!

— Ei, nu chiar? glumi ea. Femeile disperate te impresionează?

El încruntă nervos sprâncenele şi o întrebă pe un ton rece:

— Ce prostii ţi-a băgat în cap fratele meu despre mine?

— Niciuna, se grăbi ea să-l liniştească.

— Atunci?

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar… începu ea.

Dar Jett îşi încordase mâinile pe volan şi ochii, fixaţi asupra drumului, aruncau fulgere de mânie. Fără să vrea şi fără să ştie exact cum, reuşise să-l înfurie.

— Sinceră să fiu, Jack m-a avertizat în ce te priveşte, dar nu mi-a dat amănunte.

— Foarte bine! strigă Jett, care încerca zadarnic să se calmeze.

Ce se întâmplase? Gânditoare, Stacey îşi aşeză mâinile pe genunchi. În viaţa lui Jett, existau anumite secrete pe care nu avea de gând să i le dezvăluie, în ciuda interesului evident pe care i-l purta. Privi spre fereastră şi oftă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Jett, cotind-

o pe un drumeag îngust.

— Ce anume?

— Oftatul. Dai apă la şoricei?

— Nicidecum, protestă ea. Am ajuns?

— Da, am ajuns. La lucru, Anastasia!

Drumul noroios ducea la o fermă. Stacey renunţă la pantofi şi încălţă cizmele. Afară, se mai încălzise puţin, dar cerul era acoperit încă de nori ameninţători. Coborând din maşină, Jett renunţă la haină şi desfăcu platforma din spate, lăsând astfel câinele să se dea jos. Proprietarii fermei se numeau Crocker. Stacey ştia din acte că pământul le aparţine, dar aveau contracte pentru forări semnate cu întreprinderile *Stewart.* Numai că sumele care reveneau acestei familii erau imense. Ce se ascundea în spatele acestei afaceri neobişnuite?

Fără să-i împărtăşească gândurile lui Jett, traversă curtea, îndreptându-se spre intrare.

— Jett!

Un puşti de aproape şase ani, cu ochii vii şi obrajii plini de viaţă, alerga în întâmpinarea lor.

Ajungând în faţa lor, îi sări în braţe lui Jett.

— Pleci la şcoală? îl întrebă Jett cu părere de rău.

— Nu, trebuie să merg la dentist cu mama, spuse puştiul, care începuse deja să-l buzunărească pe Jett.

Găsi, în sfârşit, o ţigară de foi şi, cu o privire obraznică, smulse celofanul în care era învelită. Jett i-o luă din mână.

— Asta, nu! Nu mai creşti şi nu ştiu cum îi voi explica lucrul ăsta mamei tale.

Îl lăsă pe puşti jos. Un bărbat solid, îmbrăcat în salopetă, apăru în uşa unui garaj şi aruncă un *bună ziua* vesel, apropiindu-se de Jett.

— Ce vânt te aduce? De obicei, nu apari pe aici înainte de Crăciun.

Zâmbind în continuare copilului, care se agăţase ca o maimuţică de cureaua lui de piele, Jett îi răspunse:

— Sunt numai în trecere. Cum merge treaba? Cu apa sunt probleme?

— Nu. Noul puţ e mai bun ca cel vechi.

— Cu atât mai bine! La cât m-a costat... glumi Jett.

Apoi se întoarse spre Stacey.

— Hal, ţi-o prezint pe Stacey Kiroff. Lucrează pentru fratele meu. Stacey, el e Hal Crocker.

— Bună ziua! spuse ea, întinzându-i timidă mâna.

— Bună ziua, domnişoară! Ce lucraţi pentru Jack?

— Oh, descurc câteva probleme financiare, răspunse ea vag, bănuind că şi l-ar face pe Jett duşman pe veci dacă ar spune mai mult.

— Se pare că a făcut o alegere bună, declară Crocker după ce o analiză cu atenţie, ca un om care – la un târg – e hotărât să cumpere o marfă de preţ. Şi Jett? Se poartă frumos cu tine?

— Nu! exclamă Stacey amuzată. Dar ştiam la ce să mă aştept.

— Să n-ai încredere în el! E un şmecher!

— Oh, şi eu care încercam s-o conving că nu are de ce să-i fie teamă, ripostă Jett. Iar omuleţul ăsta din faţa ta, Stacey, e... nu voi el să se lase mai prejos, e...

Se prefăcea că nu-şi mai aduce aminte numele copilului.

— Cum te chemă?

Puştiul râdea cu gura până la urechi.

— Denis, uitucule!

Tatăl lui ridică un deget.

— Fugi şi spune-i maică-tii cine a venit. Bănuiesc că vrea să-i arate noua ei sufragerie.

Jett îl urmări surâzând pe copilul care se îndepărta.

— Ai citit ziarul de azi? întrebă Crocker.

— Nu încă. Am pierdut ceva?

Pierzându-şi brusc cheful, Crocker îngenunche şi, prinzând câinele de lesă, îl scărpină între urechi.

— Joyce s-a căsătorit săptămâna trecută. Credeam că ştii.

Jett îşi plecă privirea spre câinele ce se lăsase leneş la picioarele lui Crocker, apoi spuse cu o voce neutră:

— Da, într-adevăr…

Presimţind că aici se ascunde ceva. Stacey deveni atentă.

— S-a căsătorit cu un bancher, urmă Crocker, fără să ţină seama de indiferenţa lui Jett. E mai fericită acum. Lucrează la o companie de asigurări. Vor veni aici săptămâna viitoare. Dacă vrei s-o vezi… Jett îşi ridică încet privirea.

— Nu cred că aş fi binevenit.

Crocker se uită la Jett şi privirea lui se umbri de regrete. Apoi ridică din umeri şi cu chipul lipsit de expresie, spuse:

— Nu se ştie niciodată.

Oh, Doamne! gândi Stacey. Îi era clar că Jett îi făcuse un copil sărmanei tinere şi apoi o abandonase. Cel puţin, Denis nu părea să-l urască pe Jett. Şi, curios, nici Crocker… Doar Joyce părea să fi fost cea mai afectată.

O voce se auzi în casă şi toţi trei se întoarseră. O femeie plină, în blugi şi haină de piele le făcea semn. Jett îi răspunse, fluturându-şi mâna pe deasupra

capului.

— Bună ziua, Harriet!

— Vino un minut! Trebuie să ascult şi o părere sinceră.

— Nu ştiu dacă sunt cel mai avizat…

— Hai, e foarte important! Şi apoi. Am pregătit o prăjitură cu fructe.

Jett nu mai ezită şi, lăsând-o pe Stacey împreună cu Hal. Se îndreptă spre casă.

— Dacă se ia după ea, durează pe puţin jumătate de oră, bodogăni Crocker. Ţi-e foame, miss Kiroff?

— În orice caz nu pot mânca prăjituri. Greutatea nu mă lasă să mănânc tot ce aş vrea. Dar am putea să stăm de vorbă?

Hal păru surprins, dar nu nemulţumit.

— Bineînţeles.

Ridică apoi privirea spre cer. Norii de ploaie erau din ce în ce mai ameninţători.

— Hai cu mine! Am o mulţime de lucruri de făcut şi n-am timp de pierdut.

Stacey îl însoţi în garaj. Îl întrebă despre foraje şi despre contractele cu compania. Află o mulţime de lucruri folositoare. Stewart fusese mai generos decât alte companii concurente şi Crocker era foarte mulţumit de colaborare.

— N-avem decât o singură problemă, mai spuse meşterind ceva la un tractor.

— Bănuiesc că nu se poate să aflu şi eu care e această… problemă…

— Ah, ba da! Chiar mă mir că Stewart n-a împrăştiat în cele patru vânturi ce s-a întâmplat aici.

Stacey aştepta plină de curiozitate.

— Avem o duzină de locuri în care se forează pe pământul nostru, începu Crocker. Cele mai multe sunt

de pe vremea când J.J. Conducea compania.

— J.J.?

Crocker o privi surprins, mirat de ignoranţa ei.

— Da. Tatăl lui Jett, J.J. Stewart.

— Oh, da, se grăbi ea să spună.

— Deci, puţurile nu mai erau atât de rentabile. Toamna trecută, Jett a hotărât să oprească forările. Dar, imediat după aceea, apa din puţurile noastre, care nu sunt prea departe de pompe, a devenit nebăubilă. Au fost două luni grele până când Jett a pus să fie săpate noile puţuri. Totul s-a rezolvat acum. Nu e prima dată când ne ajută. Dar lui nu-i place să vorbească despre asta. Cred că nu l-ar favoriza ca om afaceri…

— Drăguţ din partea lui, spuse Stacey gânditoare.

În contract, nu era – cu siguranţă – prevăzut să fie săpate aceste puţuri. Dacă era cu toţi atât de generos, care îi erau beneficiile? Nu era cea mai potrivită metodă de a-şi conduce afacerile.

— Dar, uneori, poate să fie la fel de dur ca şi tatăl lui. Dar nu e un băiat chiar aşa de rău cum crede lumea, reluă Crocker.

— Da? făcu Stacey.

— Oh, câte aş avea să vă povestesc! A avut o tinereţe zbuciumată!

— Dar s-a schimbat, nu?

— Nu toată lumea e convinsă! râse Crocker. Dar eu cred că e un băiat sufletist, chiar dacă ceilalţi nu sunt de aceeaşi părere… inclusiv propria mea fiică!

Stacey reţinu informaţia. Începea să devină ciudat. O interesa părerea celorlalţi despre Jett.

Capitolul 5

Câteva minute mai târziu, începu ploaia. Jett ieşi val-vârtej din casă şi intră în garaj. Crocker tocmai se pregătea să urce pe tractor.

— Ei, Jett, cum e?

Jett, cu o mână în dreptul stomacului, zâmbi cu un nor satisfăcut.

— Întotdeauna mănânci aşa?

— Bineînţeles! exclamă Crocker, instalându-se în locul şoferului. Vezi ce-ai pierdut dacă nu te-ai însurat cu fata mea?

Stacey nu reuşi să-şi dea seama dacă Jett avusese sau nu intenţia să riposteze. Fermierul pornise deja tractorul şi zgomotul motorului fu atât de puternic, că îşi duse mâinile la urechi, încercând să-l atenueze. Voi să iasă, dar se lovi de Jett, care o opri lângă el, în timp ce Crocker, salutându-i vesel, demară într-un val gros de fum. Tractorul ieşi din garaj şi se îndepărtă prin ploaie.

Stacey se grăbi să se îndepărteze de Jett. De abia îi atinsese pieptul cu un umăr şi tot corpul îi fusese străbătut de un fior de excitaţie. Înaintă până în uşa garajului şi urmări din priviri dâra de fum, lăsată de tractor.

— Ce motor zgomotos! exclamă ea. Pentru că nu ştia ce altceva ar putea să spună.

Din locul în care era, simţea privirea arzătoare a lui Jett pe corpul ei.

— Ai obţinut toate informaţiile pe care le-ai dorit?

— Dacă nu chiar toate, destule… replică ea.

Continua să privească cum stropii de ploaie

săpau urme subţiri în pământul noroios. Camioneta lor i se părea foarte departe. Chiar dacă ar fi alergat până la ea, tot ar fi ajuns uzi leoarcă. De aceea îi spuse lui Jett peste umăr:

— Cred că vom mai sta aici o bună bucată de vreme. Mai bine ai fi rămas în casă.

— Dacă o orăşeancă aşa cum eşti tu e obligată să stea într-un garaj, cel puţin s-o apere un bărbat ca mine. Şi aici sunt ceva şoareci…

— Nu mi-e teamă de şoareci.

Jett ridică privirea spre bârnele de la acoperiş.

— Unde sunt şoareci, sunt şi bufniţe. Şi bufniţele devin violente dacă le deranjezi. Tractorul, probabil, le-a speriat…

Stacey îi urmări privirea. Garajul era sinistru şi ploaia şi vântul produceau sunete ciudate, înfricoşătoare.

— Bufniţe? reluă ea cu o voce nesigură.

— Da, o mulţime…

Stacey făcu un pas, apoi încă doi spre Jett, privind bârnele de sus ale garajului.

— Nu văd niciuna.

— Ai grijă pe unde calci! Ştii câte animale adună şoarecii?

Înspăimântată, Stacey îl privi cu ochii mari. Degajat, Jett se aşeză pe o cutie şi răspunse întrebării ei mute:

— Şerpii, de exemplu!

Stacey parcurse într-o clipă cei câţiva metri care o despărţeau de Jett.

— Chiar şerpi? Oh, nu, Jett!

Cu un gest protector, o cuprinse de talie şi o aşeză pe genunchii lui. Zâmbea.

— Nu-ţi fie teamă. Nu sunt periculoşi. Sau nu foarte periculoşi… Doar se încolăcesc în jurul tău…

— Oh, opreşte-te! exclamă Stacey, cuprinsă de un frison şi privind înspăimântată în jur.

— Fii calmă! o linişti el, apropiind-o şi mai mult de corpul lui.

Stacey se îndepărtă rapid de el şi-i privi chipul zâmbitor.

— Ia stai puţin! Chiar sunt bufniţe şi şerpi pe aici? Sau încerci doar…

— Bineînţeles! răspunse el şi ea se încruntă pentru că nu înţelesese exact la care întrebare răspunsese el. Dacă nu te mişti, vor rămâne liniştiţi.

Jett surâdea pe sub mustaţă. Nemişcată, atentă, Stacey îl analiza răbdătoare, aşteptându-l să izbucnească în râs. Numai că, în apropierea lui, femeia din ea tresărea şi se înfiora la cea mai mică mişcare. Ah, era cumplită această senzaţie! Şi nu putea face nimic împotriva ei…

— Acum, dacă tot ai mâncat, observă ea cu răceală, ţi-ar surâde ideea unor alte plăceri, nu?

Jett aprobă cu un aer încântat.

— Da, mi-am refăcut forţele. Eşti pregătită să-mi rezişti?

— Violul nu mai e la modă, explică ea calmă. Ar trebui să încerci să mă seduci, să mă inviţi la o cină de vis. Să mă ameţeşti cu vorbe frumoase ca să mă impresionezi… Scena aceasta n-are niciun farmec. Lipseşte fânul ca să mă răstorni în fân.

— Te voi impresiona după ce te voi răsturna în fân, dacă tot îţi place exprimarea asta, promise el cu un zâmbet încrezător.

În păr îi străluceau încă câteva picături de ploaie. Stacey şi-ar fi dorit să le strivească sub degetele ei, dar – în loc de aşa ceva – îşi ascunse mâinile în buzunarele hainei.

— Nu e genul meu, spuse ea.

— Încearcă, totuşi… îţi promit că îţi va plăcea.

Fără să se mai poată îndepărta de el, Stacey nu se mai împotrivi îmbrăţişării. Continuau să se privească, în timp ce mâinile lui Jett îi cuprindeau capul, apropiindu-l tot mai mult de chipul lui. Fără să închidă ochii, îşi apropie gura de a ei şi i-o atinse o dată, apoi încă o dată, ca o mângâiere, ca un gest tandru de alint. A treia oară. Apăsarea gurii lui peste a ei se prelungi. Stacey închise ochii şi se lăsă în voia senzaţiilor plăcute care o cuprinseseră. În trupul ei, dorinţa creştea, arzându-i buzele. Cuprinse cu degetele crispate încheieturile mâinilor lui Jett, într-o ultimă încercare zadarnică de a se elibera. Dar ce rost ar mai fi avut? Era atât de plăcut, atât de nou! Şi cât de periculoase puteau fi câteva săruturi?

Undeva, în gând, îi încolţi ideea că existau totuşi nişte riscuri. Dar era deja prea târziu ca să mai reacţioneze. Nu se mai putea gândi la nimic. Mâna ei coborî de pe umărul lui Jett spre spate, stângace, timidă, mângâietoare. Apoi urcă din nou şi degetele ei se ascunseră în părul lui încă umed de ploaie. În braţele lui, uitând de tot şi de toate, se abandonă plăcerii pe care i-o provocau mângâierile lui.

Săruturile lor deveniră mai lacome, mai arzătoare. Răsuflările lor se accelerară. Stacey îşi lăsă capul pe spate şi, cu buzele alunecând de-a lungul gâtului ei, Jett îi descoperi pulsul zbătându-se sub pielea înfiorată. Descoperi fericit acest semn de abandon şi buzele lui deveniră mai îndrăzneţe.

Stacey tremura. Senzaţii demult uitate se trezeau în sufletul ei. Şi Jett ştia. Şi ştia şi cum să le facă mai puternice şi cum să le stingă. Mâna lui se strecură pe sub haina ei, descoperind ţesătura mătăsoasă a cămăşii, în timp ce cu vârful limbii îi mângâia pielea fină a gâtului.

Cu degete abile, îi descheie primul nasture şi buzele lui coborâră spre umăr, lăsând o dâră arzătoare în urma lor. La fel de încet, descheie al doilea nasture. Îi atinse cu mâna un sân, i-l cuprinse în palmă şi-l simţi întărindu-se cu fiecare mângâiere n lui.

— Vezi? spuse el surâzând.

Dar Stacey nu mai era sigură că glasul se va supune voinţei ei. Înclină capul în semn de răspuns, fără să deschidă ochii, nevoind să piardă nicio secundă din miracolul senzaţiilor pe care le trăia.

— Da, dar…

Îi atinse cu palma vârful celuilalt sân, mângâindu-l până îl simţi că se întăreşte. Cu ochii plini de ironie, dar şi de o senzualitate neascunsă, o privi pe Stacey:

— Nu e nevoie să mai spui nimic, o sfătui el. E prea frumos pentru a renunţa, Anastasia…

O tachina spunându-i astfel, dar Stacey nu avea puterea să surâdă. Deşi se simţea copleşită de acest val de senzaţii care o invadaseră, deşi aceste mângâieri îi făcuseră plăcere, dădu din cap în semn că *nu.* Cu o voce nesigură şi ezitantă, încercă totuşi să exprime ceea ce simţea:

— Pentru tine dragostea e doar un divertisment… Cum ai spus? O recreaţie sexuală. Eu nu pot aşa. Ar putea fi, într-adevăr, plăcut: Dar nu pentru multă vreme.

— Trei săptămâni, îi sugeră el, cu buzele foarte aproape de gura ei, căutând şi alte metode de a o convinge.

— Încetează! şopti Stacey, bucurându-se de aceste ultime clipe de plăcere.

Cu fiecare minut care trecea era prea târziu. *Deja* era prea târziu. Ar fi făcut un lucru de care, după aceea, i-ar fi fost ruşine. Încercă din nou să se

îndepărteze de Jett.

— Lasă-mă!

El mormăi ceva şi o strânse şi mai tare în braţe. Mâna lui coborî de-a lungul spatelui ei, pe coapse şi mai jos, pe picior.

— Acum arată-mi ce ştii să faci. De ce nu-mi mai răspunzi la săruturi?

Ca într-o fulgerare, teama şi excitarea se amestecau în sufletul ei. Trebuia să se oprească. Dacă nu se oprea acum, va fi pierdută. Începu să gândească foarte repede. Şi brusc, învingându-şi dorinţa, corpul ei se îndreptă în braţele lui Jett.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— E un şarpe în spatele tău.

Ceea ce urmă fu atât de caraghios că Stacey râse cu lacrimi. Jett o împinse, apoi o trase după el. Astfel că, în mai puţin de un minut ajunseseră în celălalt colţ al garajului. În timp ce Jett analiza cu atenţie locul în care se aflau, Stacey se dezlipi de el şi începu să râdă în hohote. La câţiva paşi de ea, cu pumnii strânşi şi încruntat. Jett o privea cu atenţie. Şi, cum ea nu se mai putea opri din râs, schiţă şi el un surâs stângaci.

— Ah, mică…

— Viperă? îi sugeră ea, cuprinsă din nou de hohote de râs.

— Hai! îi ordonă el, cuprinzându-i cu putere încheietura, de parcă ar fi vrut să pună la încercare rezistenţa oaselor ei. O ploaie rece ne va prinde bine la amândoi. Să ieşim de aici!

Fără să i se opună, Stacey porni în urma lui spre camion continuând să râdă. Ploaia se mai oprise puţin. Jett îi deschise portiera şi se îndreptă spre locul lui. Stacey urcă ştergându-şi lacrimile de pe obraz, apoi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Eşti supărat?

— Nu te-aş sfătui să mai încerci o dată. M-ai păcălit... Prima oară a mers, dar a doua... Îţi voi plăti pentru asta!

— Credeam că suntem chit pe chit, spuse ea, dar vocea îi fu acoperită de zgomotul motorului.

Jett opri doar ca să ia câinele şi continuă drumul în tăcere până la alte două locuri de forare. În timpul drumului mai discutară doar probleme de se serviciu. Ceea ce nu o împiedica pe Stacey să-şi simtă crescând nivelul adrenalinei de fiecare dată când Jett vorbea sau râdea.

Aproape la ora unu după-amiaza, Jett îşi privi ceasul şi o întrebă:

— Ai văzut destul pentru azi?

— Da, ar fi bine să mă întorc la birou.

— Şi eu. Ne mai oprim o singură dată şi atât. Caută în cutia de bord un plic.

Stacey găsi un plic ce purta un antet oficial.

— Deschide-l. E un contract de închiriere? Scrisoarea unui avocat? Asta e! Dă-mi-l mie.

Continua să conducă cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă ţinea hârtiile pe care aruncă o privire rapidă. După doi sau trei kilometri, se opri în faţa unei staţii service ce părea demult desfiinţată. O caroserie de maşină era aruncată lângă nişte distribuitoare automate de benzină. Pe pământ, erau împrăştiate cutii de bere, cartoane de la mâncare şi bucăţi de tablă ruginită.

— Superb! comentă Stacey, privind în jur cu dezgust.

— Înăuntru e şi mai rău, adăugă Jett oprind motorul. Rămâi aici. Nici eu nu stau mai mult de un minut.

— Ce vrei să cumperi de aici? glumi ea. Băutură

de contrabandă?

Jett se strâmbă.

— Ăştia m-au tras pe sfoară ani la rând. E timpul să fac ceva, înainte de a ajunge la sapă de lemn.

Ce se va întâmpla? se întrebă ea neliniştită, în timp ce Jett cobora din camion. Un bărbat apăruse în uşa barăcii şi rămăsese înfipt acolo. Mai strigă pe cineva din interior şi apăru un alt bărbat într-o pereche de blugi jegoşi şi cu o vestă veche. Amândoi îl priveau pe Jett cu un aer ostil.

Stacey rezistă tentaţiei de a coborî geamul pentru a auzi ce discutau. Jett părea calm, dar de neînduplecat. Ceilalţi doi se întunecaseră la faţă în timp ce el le vorbea. Apoi primul spuse ceva, o înjurătură, desigur, căci Jett îşi pierdu calmul şi înaintă încă un pas, ameninţător. Apoi, cu un gest, îngrămădi hârtiile pe care le ţinea în mână în buzunarul de la cămaşă al bărbatului. Şi, fără să mai adauge un singur cuvânt, făcu cale întoarsă.

Al doilea individ însă îl strigă. Jett se întoarse şi spuse ceva care-i făcu pe amândoi să tresară şi să se încrunte. Stacey îşi înăbuşi un strigăt. Situaţia se înrăutăţea. Dar, în mai puţin de un minut, Jett redeveni stăpân pe situaţie. Şi, când ajunse la camion, primul bărbat alergă după el, încercând să-l înduplece. Jett nu răspunse şi închise cu un zgomot sec portiera.

— Ascultă. Stewart, insistă omul, am putea să ne înţelegem.

— Aşa mi-ai spus şi acum şase luni, Beeker. Acum discuţi cu avocatul meu.

— Dar asta o să mă coste mai mult decât dacă îţi dau cele o sută de mii…

— Ai avut o şansă, Beeker. Şi eu nu ofer niciodată două. Ia-ţi mâinile de pe portieră!

Bărbatul se făcu roşu ca para şi se îndepărtă.

— Eşti un ticălos, Stewart! Ca şi tatăl tău!

— E primul adevăr pe care-l spui de ani de zile, îi răspunse Jett cu o voce indiferentă.

Porni maşina atât de brusc, încât Stacey trebui să se agaţe cu toată puterea de mânerul portierei, pentru a nu fi izbită de banchetă. Fără să arunce nicio privire înapoi, Jett o porni pe şoseaua ce ducea spre oraş. Stacey tuşi ca pentru a-i atrage atenţia.

— Nu mă întreba nimic! o avertiză Jett.

— Nici n-aveam de gând.

— Perfect!

— Nu credeam că ai atâţia duşmani!

Jett inspiră adânc.

— Am mai mulţi duşmani decât prieteni, crede-mă!

Stacey îi aruncă o privire. Hotărât lucru, bărbatul acesta era mult mai complex decât îşi imaginase ea. Generos cu tipi cum era Crocker, se dovedea dur cu cei ca Beeker. Chiar cu riscul de a-l supăra, întrebă:

— Duşmanii i-ai moştenit de la tatăl tău sau ţi i-ai făcut singur?

— Şi una şi alta. N-am fost un tânăr model…

— Mi-am dat seama. O tinereţe agitată…

Jett îi aruncă o privire.

— Fabulezi sau repeţi ce ţi-a spus Crocker?

— Nu mi-a povestit nimic despre fata lui, dacă la asta te referi.

Jett nu mai spuse nimic. Când se hotărî să zică ceva, avea fălcile încleştate şi glasul îi suna nefiresc.

— Am făcut multe prostii, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Numai că oamenii uită acest amănunt.

— Şi Joyce Crocker a uitat?

— N-o amesteca aici, vrei?! sări brusc Jett. Ea a fost cea care a impus tăcerea asta dintre noi, nu eu!

— Tatăl ei ştie?

— Tatăl ei a înţeles mai bine decât ea situaţia. Dar nu-i purta tu de grijă lui Joyce Crocker! E prea fericită acum ca să se mai gândească la mine…

— Copilul e al tău?

Jett înjură printre dinţi.

— Nu, Crocker nu putea să spună aşa ceva! Asta e numai imaginaţia ta, domnişoară detectiv!

— Viaţa ta lasă multe lucruri sub semnul întrebării, pe care numai o imaginaţie bogată le poate întregi! replică Stacey.

— Va fi un subiect plăcut de conversaţie la următorul cocktail…

Stacey aprobă cu o mişcare a capului, dar, în sufletul ei, regreta că se lăsase învinsă de curiozitate. Ar fi putut să afle tot ce dorea şi fără să fie atât de agresivă şi atât de directă. Erau multe lucruri care îi uneau. Ca şi ea, Jett făcuse greşeli în tinereţe şi îi era greu să le şteargă din amintirea celorlalţi. Şi, fie că admitea sau nu, noutatea despre căsătoria lui Joyce nu îi făcuse nicio plăcere lui Jett.

Stacey bănuia cam ce simţea. Şi ea suferea când se gândea la bărbatul cu care îşi împărţise viaţa aproape un an de zile. Rick era vesel şi inteligent şi se înţelegeau perfect până… până la apariţia revistei, bineînţeles. Îşi simţea inima grea când îşi amintea zilele fericite trăite împreună. Jett o regreta şi el pe Joyce?

Prudentă, Stacey nu mai deschise gura până în oraş. Jett – nici atât. În faţa porţii societăţii, el claxonă şi uşa garajului se deschise. După ce opri camioneta, Stacey coborî, cu braţele încărcate de hârtii, cu cizmele şi poşeta. Doi mecanici aflaţi înăuntru îl

salutară imediat pe Jett.

— Bună ziua, domnule Stewart!

— Salut! răspunse Jett scurt. Vezi ce are motorul ăsta, Harry, se adresă el unuia dintre mecanici. Vezi ce poţi să faci.

— Nţeles!

Ochii lui Harry se umbriseră, ghicind proasta dispoziţie a patronului. Stacey privi în jurul ei. De-a lungul unui perete, lângă limuzina pe care o cunoştea, se mai aliniau încă trei maşini. Două erau acoperite cu huse şi Stacey se apropie de cealaltă pentru a o admira. Era o maşină sport, lungă şi joasă, cu o linie superbă, de un roşu strălucitor.

— Ce marcă e? întrebă ea, întorcându-se spre Jett.

— Jaguar.

— L-am scos ca să-i verific cilindrii, se grăbi Harry să explice cu un surâs nervos. O maşină cu asta se strică dacă stă nemişcată luni la rând.

Jett nu răspunse, ci înaintă numai câţiva paşi.

— Cât e de frumoasă! exclamă Stacey. Dumnezeule! De ce n-o foloseşti, în loc să mergi cu camioneta asta înspăimântătoare? Şi cealaltă, ce marcă e?

— Corvette.

— Şi cealaltă?

— M.G.!

Şi, incapabil să se abţină, Jett adăugă:

— Tata mi-a făcut-o cadou la 21 de ani.

— Într-adevăr? întrebă Stacey surâzând. Şi Corvette?

Chipul lui Jett era total lipsit de expresie.

— La 22 de ani.

— Jaguar-ul la 23?

— Da, aprobă Jett după un timp.

— Şi ce s-a întâmplat la 24 de ani?

Trebui să aştepte răspunsul mai mult timp.

— A renunţat la cadouri atât de costisitoare. N-am condus niciodată maşinile astea.

Spunând aceste cuvinte, se întoarse şi se îndreptă spre scara ce ducea către birouri. Dar, ca şi cum de abia atunci şi-ar fi dat seama de prezenţa celuilalt mecanic, strigă:

— Şi tu ce faci aici?

— Am coborât doar pentru un minut, se bâlbâi el.

— Vezi-ţi de treaba ta şi nu mai sta degeaba! urlă Jett, apoi dispăru pe scară.

— Oh! oftă Stacey şi se întoarse surprinsă spre Harry. E vina mea sau a ta?

— Cred că a nici unuia. Pe măsură ce îmbătrâneşte, devine la fel de dezagreabil ca şi tatăl său… Asta e tot!

Stacey răsuflă uşurată.

— Credeam că am făcut o gafă cu maşinile astea…

— Nu-l interesează, în orice caz… Nu-i mai plac maşinile de când a avut accidentul.

Stacey tresări.

— Ce accident?

— Ce-a mai rămas din maşină e în curtea Beeker-ilor, păstrat în amintirea a nu ştiu ce…

Brusc, mecanicul se opri, regretând parcă faptul că a vorbit prea mult. Şi, după ce îi aruncă o privire stânjenită lui Stacey, se îndepărtă murmurând:

— E o poveste veche…

Capitolul 6

Stacey fu mulţumită că nu mai avusese ocazia de a-l întâlni pe Jett în după-amiaza aceea. El rămăsese în biroul lui, ea – în al ei. Şi, programul terminându-se, Stacey plecase fără a-l mai întâlni.

Dar, la sfârşitul zilei de vineri, se hotărî să-i vorbească. Avea de gând să înceapă examinarea conturilor bancare. Şi, ca să o poată face, avea nevoie de o autorizaţie scrisă din partea lui Jett.

Stacey o întâlni pe Honey Spelling, secretara, cu braţele pline de dosare.

— Îl căutaţi pe domnul Stewart? Tocmai a plecat.

— Se mai întoarce?

— Mă îndoiesc. L-a chemat sora lui, puţin mai devreme. Aşa că a plecat acasă. Şi pe mine m-a încurcat puţin plecarea lui neaşteptată. Aveam nevoie de nişte semnături.

— Fir-ar să fie! exclamă Stacey nervoasă. Trebuia să vin mai devreme. Ce să fac acum?

— Locuieşte la două străzi de aici. L-aţi putea vizita…

Stânjenită la acest gând. Stacey ezită.

— Dacă aţi avea timp, ar fi grozav! Şi aţi putea să-i lăsaţi şi nişte scrisori urgente din partea mea.

— Da, aş avea timp să trec, murmură gânditoare Stacey. Mă gândeam să lucrez până la opt sau nouă seara, dacă aş fi avut acces la datele din bancă.

— Uitaţi ce vă propun eu. Îl caut pe domnul Stewart să văd dacă mai e acasă.

— Bună idee! aprobă Stacey.

Dar telefonul suna mereu ocupat.

— Ghinion! oftă Honey. Şi el e în stare să plece chiar dacă aude telefonul sunând înainte de a ieşi.

Stacey îşi făcu singură curaj.

— Bine, de acord! Trag o fugă până la el. Continuă să dai telefon. Una dintre noi tot îl va găsi. Dă-mi scrisorile pe care trebuie să i le duc.

Honey le aşeză pe toate într-un plic mai mare pe care i-l dădu lui Stacey. Dar, tocmai când se pregătea să iasă pe uşă, îl zări pe Orville gata plecare. Pentru că nu îi surâdea ideea de a face drumul în compania lui, se dădu înapoi şi aşteptă până când acesta ieşi.

Afară, vremea se mai încălzise. În oraş era agitaţia de la începutul oricărui sfârşit de săptămână. Stacey se grăbea, dar se simţea cuprinsă de o emoţie ciudată. Avea impresia că cineva o observă şi o urmăreşte. Era o senzaţie deranjantă, aproape neliniştitoare... Era aceeaşi impresie ca şi cu câteva seri înainte când Jett o condusese la motel. Cine ştie dacă nu cumva Orville o văzuse şi o urmărea?

Se opri la semaforul din faţa farmaciei şi aruncă o privire scurtă în urma ei. Nimic semnificativ. Totuşi, sentimentul acesta straniu continua să o stăpânească. Trecu prin faţa localului unde cinase cu Jett. Lângă local, era o frizerie.

Din reflex, Stacey mai aruncă o privire în urma ei. În clipa aceea, observă o mişcare ce se reflecta în vitrină. Un grup de bărbaţi se îngrămădiseră curioşi la geamul localului şi, turtindu-şi nasurile de fereastră ca să o vadă mai bine, îi surâdeau larg. Printre ei, cine altul decât Orville?

Ce ticălos! gândi. O văzuse, probabil, că se pregăteşte să plece şi-i anunţase şi pe ceilalţi că urma să treacă pe acolo. Era de presupus că nu se mai despărţea de fatalul număr din *High-Rise,* pe a cărui

copertă trona fotografia ei.

Dezgustată, Stacey se îndepărtă în grabă. Nu avea nevoie de aşa ceva! Dacă fiecare bărbat din oraş avea să râdă de fiecare dată când o întâlnea... Oh, blestemat fie acest Orville!

Ajunse imediat la locuinţa lui Jett. Portarul era în picioare şi surâse văzând-o.

— Bună ziua! îi spuse ea. Domnul Stewart e?

— Da, domnişoară. Să-l anunţ că veniţi?

— Da, bineînţeles.

Portarul îi făcu loc să intre în lift. Apoi apăsă pe butonul interfonului şi urcă împreună cu ea până la etajul al treilea. Când uşile liftului se deschiseră, vorbi:

— Domnule Stewart.

Vocea lui Jett se auzi clară în interfon:

— Da, bine, George!

Şi portarul se întoarse spre Stacey:

— Intraţi, sunt sigur că apare în mai puţin de un minut.

Apartamentul ar fi putut fi luxos dacă Jett ar fi avut timp să-l aranjeze aşa cum trebuia. La intrare, lângă oglindă, trona un sac plin de golf. În sufrageria mare şi luminoasă erau foarte puţine mobile. O canapea stil vechi, acoperită cu brocard era aşezată într-o parte. Pe spătar erau aruncate mai multe bucăţi de material, ca şi cum Jett sau oricine altcineva ar fi vrut să schimbe ţesătura. De aici, Stacey trecu în sufragerie. Pe un colţ de masă se îngrămădeau ziare şi reviste. O cămaşă galbenă era aruncată pe un scaun. Pe perete era agăţată o singură fotografie imensă. Cam acesta era mediul în care trăia Jett. Apropiindu-se de fotografie, Stacey îi recunoscu pe Jett şi pe Jack, cu mulţi ani în urmă. Lângă ei erau două femei şi copiii lor. Una dintre ele era soţia lui Jack pe care Stacey o văzuse într-o fotografie din biroul lui din Philadelphia, cealaltă era probabil, sora lor. Între ei doi se afla mama lor, atât de tânără, că nu-ţi venea să crezi că are copii atât de mari. Stacey zâmbi. Era o fotografie reuşită.

Luându-se după firul telefonului, îl găsi pe Jett în bucătărie. Era cu spatele la ea şi, cu receptorul fixat între umăr şi obraz, aranja câteva pahare pe o tavă.

— Da, de acord, spuse el. Continuă.

Era în pantaloni scurţi, şosete albe şi tenişi. Nimic altceva şi privirea lui Stacey rămase îndelung fixată pe spatele lui gol. Era la fel de tentată să rămână şi să se bucure de acest spectacol, ca şi de cealaltă alternativă: să dispară de acolo cât mai repede, înainte ca el să o poată vedea. Virilitatea pe care o emana corpul lui o tulbura. Avea umerii largi şi şoldurile înguste, iar pielea îi strălucea de parcă ar fi fost aurită. Fie că Jett îşi petrecuse vacanţa într-o ţară

cu climă tropicală, fie că asta era ţinuta lui pentru golf.

Probabil că simţise că-l priveşte cineva, căci întoarse capul spre uşă. Nu păru prea surprins să o vadă pe Stacey. Dimpotrivă, văzându-l, tot ea fu cea care simţi că-şi pierde puterile. Din faţă, cu pieptul dezgolit, era mult mai frumos decât şi-l imaginase ea.

— Da, spuse Jett la telefon, în timp ce o privea pe Stacey tot mai amuzat. Stabilim luni.

Stacey făcu eforturi vizibile pentru a-şi reveni şi alcătui repede în gând un plan de bătaie.

— Cumpără cât vrei, Harold, continuă Jett. Dar ţine degetele încrucişate până se deschide Bursa!

Apoi, ceva mai nerăbdător, adăugă:

— Harold, mai am şi alte lucruri de făcut!

Stacey nu auzi răspunsul interlocutorului lui Jett, dar îl bănui, din moment ce Jett izbucni în râs şi declară:

— Toată săptămâna mi-am petrecut-o încercând să-i încurc planurile domnişoarei Kiroff. Până la urmă, va face jocul meu. De aceea, nu mă mai ţine degeaba de vorbă. Pierd timp!

Stacey îl fulgeră din priviri. Intenţionat spusese aceste cuvinte, ca s-o rănească! De aceea se hotărî să fie tare pe poziţii, chiar dacă – în sufletul ei – se simţea cuprinsă de un val uşor de ameţeală.

Jett începu să râdă.

— La naiba cu Bursa asta! Sunt lucruri mult mai bune pe lume!

Închise şi smulse firul telefonului din priză. Apoi se întoarse spre Stacey.

— Ei?

— Ai nişte hârtii de semnat, replică ea pe un ton ferm.

Avea un pix în poşetă pe care îl scoase şi i-l întinse. Jett luă pe rând scrisorile, le citi şi le semnă. La

ultima, mai adăugă un paragraf. În timp ce scria. Stacey îl observa cu atenţie. Erau faţă în faţă. Despărţiţi de mai puţin de un metru. Dacă întindea mâna, ar fi putut să-l atingă. Ce-ar fi făcut? Ar fi râs? Ar fi fost surprins? Ar fi luat-o în braţe?

După ce semnă toate hârtiile, Jett spuse:

— Şi eu care credeam că mi-am terminat ziua de lucru.

— N-a fost chiar aşa.

— Altceva?

Atât de aproape de ea, lui Stacey îi păru foarte înalt. Zâmbea, dar ea începuse să se obişnuiască cu zâmbetele lui ironice, sarcastice.

— Aş vrea să încep în seara asta să examinez conturile bancare, zise ea cu o privire rece. De aceea am nevoie de o autorizaţie din partea ta. Fie scrisă, fie verbală.

— Aş face orice pentru tine, replică el cu dezinvoltură. Ce altceva mai pot să fac?

— Nimic, mulţumesc.

— Eşti sigură?

Îl privi cu răutate.

— Da, sunt sigură.

— Dacă mi-aş fi dat seama cât de mult doreşti să mă vezi, aş fi trecut prin biroul tău înainte de a pleca.

— Aveam nevoie de o pauză, răspunse ea fără să se gândească prea mult.

Apoi îşi dădu seama că Jett va interpreta aceste cuvinte în defavoarea ei şi se grăbi să adauge:

— E plăcut să iei o gură de aer curat.

— Dar, uneori, nu e de ajuns ca să te limpezeşti, nu? o ironiză Jett.

Îi înapoie pixul şi rămase în acelaşi loc, astfel încât ca să poată strânge scrisorile. Stacey trebui să-şi

facă loc pe lângă el.

— Am plecat. De fapt şi tu te pregăteai să ieşi. Nu?

— Hm… mormăi Jett cu un aer amuzat. Sora mea mi-a telefonat ca să mă anunţe că s-a întâmplat o catastrofă.

— Nu e ceva foarte grav, nu?

— Oh, ba da! îi răspunse Jett încrucişându-şi braţele pe piept.

Vocea lui se schimbă, devenind mai blândă, când spuse:

— Nepotul meu face parte din echipa de *base-ball* a juniorilor. Astăzi, antrenorul a întârziat şi unul dintre băieţii mai mari a hotărât să le vorbească puştilor despre realităţile vieţii. Ori Jamie n-a înţeles bine, ori băiatul acela are probleme serioase… Pe scurt, sora mea m-a rugat să clarific situaţia.

Glumea? Roşind, Stacey dădu drumul scrisorilor în poşetă.

— Familia ta te consideră un expert în materie? Sau tatăl nepotului tău e destul de înţelept pentru a nu se amesteca?

— Sora mea e divorţată. Soţul ei era un incapabil şi tatăl meu a fost primul care şi-a dat seama. Şi, ca de obicei, cum a fost omul extremelor, a dezmoştenit-o pe sora mea. Acum nu mai contează. Ne descurcăm foarte bine şi fără soţul ei Nu vrei să mergem împreună la ea?

Şi, stăpânindu-şi râsul, adăugă cu o voce seducătoare:

— Împreună, vom rezolva problema imediat!

Stacey îi întoarse un surâs îngheţat.

— Sunt sigură că te vei descurca şi singur.

— Dar nu ar fi deloc amuzant! Hai, ce spui? Lasă baltă banca! Mergem să discutăm misterele

înmulţirii în familie.

— Cine te aude, te crede un sfânt.

— Dar chiar sunt, declară Jett pe un ton cât se poate de solemn. Numai tu mă faci să mă transform în rău.

— Nu chiar?

— Da. De aceea şi aştept să treacă cele trei săptămâni de lucru. Poate că, în afara orelor de program, nu-mi mai provoci acelaşi reacţii.

— N-ai să ai ocazia să verifici, pentru că nu voi mai fi aici.

— Philadelphia nu e chiar atât de departe.

— Şi, aşteptând ca timpul să treacă, vei redeveni un sfânt?

— Absolut.

Stacey îl privi neîncrezătoare. Totuşi, trebuia să recunoască: în seara aceasta nu încercase să o atingă nici măcar cu un deget. Era prima oară când rămăsese singură cu el fără ca el s-o ia în braţe.

— Acordă-mi favoarea de a fi martora jurământului meu de bună purtare, îi ceru el.

— Poftim?! făcu ea surprinsă.

— Oh, nu e nimic neobişnuit, îţi jur!

— Atunci, ce e?

— Apropie-te şi fii atentă, spuse el înaintând cu un pas.

Cu un gest rapid, îi desprinse bentiţa cu care avea strâns părul. Instinctiv, Stacey scutură din cap şi părul ei negru îi căzu pe umeri, într-o revărsare de reflexe negre-albăstrui.

— Da, îl auzi ea din nou, în timp ce Jett îşi strecurase degetele între buclele ei mătăsoase şi întunecate. Aşa îmi placi, nu cu un coc imposibil ca cel pe care-l aveai.

— Într-adevăr?

— Oh, da, e de o frumuseţe neaşteptată, reluă el, îmbătat de parfumul subtil al părului ei. Tu eşti frumoasă… chiar şi aşa, îmbrăcată!

Atingerea degetelor lui era plăcută şi îi răspândea în corp o căldură neobişnuită. Când vorbi, vocea ei era răguşită şi tremurată.

— Eşti sigur că poţi clarifica situaţia nepotului tău?

— De ce n-aş putea?

— Ei bine, dacă faci jurământ de castitate pentru următoarele trei săptămâni, poate că vei uita…

— Spune, nu-ţi pare rău că am făcut jurământul, Anastasia? murmură Jett cu buzele atât de aproape de urechea ei, încât Stacey îi simţea răsuflarea fierbinte pe faţă, pe gât, înfiorând-o.

Dumnezeule! îşi spuse ea în gând. Totul era în favoarea lui! Dragostea pentru nepot, surâsul care îi înflorea pe buze când vorbea despre sora lui… Nu, nu se putea să fie atât de rece şi de indiferent cum voia să pară! Şi acum, când ea acceptase situaţia şi se hotărâse să nu se mai împotrivească propriilor sentimente, el ceda! Nu se putea aşa ceva! Era prea mult pentru ea! Reuşea să facă din ea tot ce dorea.

Dar arată-i şi tu ce ştii! se încurajă ea. Şi, cu privirea în ochii lui, şopti:

— N-are niciun farmec să fii înţelept…

Dacă aceste cuvinte îl surprinseseră sau nu, Stacey nu reuşi să-şi dea seama. Lipindu-se şi mai mult de el, îi simţi braţele cuprinzând-o şi buzele căutându-i gura. De data aceasta însă, Stacey luă iniţiativa. Îşi arcui corpul pentru a se mula perfect pe al lui şi cu limba îi mângâie conturul frumos al buzelor. Părul lui Jett era des şi ea îl simţi înfiorându-se când îşi trecu degetele prin el. Apoi mâna ei coborî pe spatele lui gol, lăsând cu unghiile dungi lungi şi roşietice. Îi

simţea tot corpul electrizat de atingerea ei. Stacey gemu chiar lângă urechea lui şi-i simţi buzele devenind mai lacome şi apăsarea lor mai pătimaşă. Îi căută din nou gura, apropiindu-se şi depărtându-se de ea, într-un joc senzual, care pe Jett îl înnebunea.

Aşa deci, îşi spuse, şi eu pot să-l seduc.

Îi cuprinse cu braţele gâtul şi îşi strivi sânii de pieptul lui puternic. Îmbrăţişarea lui Jett devenea tot mai puternică şi mai pasionată. Stacey îşi plimbă degetele pe linia umerilor, apoi pe spate. Jett se înfiora la aceste mângâieri, până când, sub puterea dorinţei se aplecă deasupra mesei. Stacey se lăsă pe spate, nu pentru a încerca să fugă de el, ci pentru ca acest contact dintre corpurile lor să fie mai intim, mai excitant.

Buzele lui Jett alunecară pe gâtul ei, tot mai lacome, mai fremătătoare. Degetele lui descoperiseră sub ţesătura fină a cămăşii rotunjimile trupului ei. Uitându-şi planurile, Stacey se agăţă de umerii lui, şoptindu-i la ureche cuvinte tandre. Îşi pierdea capul. Cuprinsă tot mai mult de dorinţă, devenea nebună!

Prea mult timp Jett jucase rolul seducătorului, prea mult timp Stacey se stăpânise, deşi îl dorise şi ea din prima clipă. Se simţea bine acum, când putea să-i răspundă şi să se bucure de mângâierile lui.

— Stacey, şopti el cu vocea gâfâită. Vrei? Vrei, într-adevăr?

— Da, bineînţeles, spuse ea cu vocea caldă. Vreau, dar nu pot. Şi nici tu nu poţi. Tocmai ai depus jurământul de castitate, nu-i aşa?

Jett zâmbi într-o parte.

— Oh, nu! Nu poţi să-mi faci aşa ceva!

— Tu m-ai obligat…

Vorbind, continua să îl mângâie. Degetele ei alunecând până la şort şi strecurându-se îndrăzneţe

sub el.

— Jett… Mi-e imposibil să fac dragoste cu tine…

— Mă înnebuneşti!

— Şi tu mă înnebuneşti! repetă ea împingându-l încet înapoi. Jett, eu nu…

— Da, ştiu, ştiu…

Fără să-i dea drumul din braţe, îi prinse cu degetele bărbia, obligând-o să privească în ochii lui.

— Mi-ai spus deja… Nu vrei o aventură de o noapte. Tu vrei… şi se părea că face un efort imens pentru a pronunţa aceste cuvinte… Tu vrei iubire…

— Nu vânez o căsătorie avantajoasă, îi explică ca cu un surâs melancolic. Nu te nelinişti! Te asigur că o asemenea perspectivă mi-ar da mai multă bătaie de cap decât ţie. Nu încerc să te prind în cursă! Dar eu…

— Am înţeles, o întrerupse el, sărutând-o pe frunte. Dar poate că ştiu mai bine decât tine ce ţi s-ar potrivi. Trei săptămâni de fericire…

— Într-adevăr, ar putea să-mi facă bine, admise, mângâindu-i cu aceeaşi plăcere umerii.

Ar putea să aibă încredere în el şi să-i dezvăluie adevărul? Risca să se îndrăgostească de el, asta e tot! Îşi muşcă buza de jos şi îşi plecă privirea. Jett nu era un sentimental! Ura genul! Şi ea era… Luptându-se cu propria ei conştiinţă, declară cu voce ezitantă:

— Mai lasă-mi puţin timp…

În fond, de ce nu ar accepta această aventură fără viitor? Cine ştie dacă nu era o alternativă mai bună decât o viaţă plină de regrete. În joacă, îi atinse cu vârful nasului gâtul şi îi simţi corpul cutremurat de un frison de plăcere. Poate că ar merita… Simţea cum sângele i se zbate nebuneşte în tâmple şi inima e gata să explodeze.

— Lasă-mi puţin timp, reluă ea. Nu pot să mă hotărâse fără să reflectez la toate posibilităţile. Căci,

mai târziu…

— Mai târziu, nu vei regreta, Stacey, termină el cu voce caldă, strângând-o în braţe. Va fi atât de plăcut că singurul regret va fi acela că ai aşteptat prea mult. Stacey eşti adorabilă calmă! Dar eu simt focul care arde în trupul tău! Te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie.

Respira greu şi continua să o mângâie, aşteptând din partea corpului ei acel răspuns afirmativ pe care îl dorea atât de mult. Era atent la cea mai mică tresărire provocată de mângâierile lui. Continuând să o sărute, degetele lui descheiară primul nasture al cămăşii.

Stacey îl opri. Cu un surâs fals, exclamă:

— Jett, opreşte-te acum! Altfel va fi prea târziu! Ce va spune nepotul tău? Te aşteaptă…

Cu părere de rău, Jett o lasă să se desprindă din braţele lui. Îi mai atinse în treacăt buzele, apoi îi spuse cu un zâmbet trist:

— Poate că ai dreptate… Trebuie să fie altcineva mai calificat pentru a-i vorbi despre asta… Pentru că, de la o vreme, cred că nu mai pot să ţin pasul cu ceilalţi…

— Dimpotrivă! Eşti foarte potrivit, te asigur… şi foarte abil!

— Nu e de ajuns. De ce cu tine îmi pierd controlul?

— Poate pentru că eu nu m-am lăsat sedusă din prima seară, ca celelalte femei…

— Sau pentru că nu te interesează o căsătorie avantajoasă. Ce nu-ţi place la mine, Anastasia?

Ea zâmbi.

— Oh, nimic! Dar ce soţ, sărac sau bogat, şi-ar dori o femeie pe care a făcut-o celebră un şirag de perle? Doamne! Imaginează-ţi ce scandal ar fi în oraş!

Domnul Stewart, proprietarul *Forajelor* cu acelaşi nume, şi tânăra care a pozat pentru o revistă sexy…

— Încetează! o opri Jett ce îşi pierduse brusc buna dispoziţie. Te obsedează revista asta! De ce o laşi să-ţi strice viaţa?

— Te rog, păstrează-ţi sfaturile pentru nepotul tău! replică ea cu duritate.

Apoi făcu un efort să surâdă, plăcut impresionată de faptul că el trecuse atât de uşor peste greşeala tinereţii ei. Ar fi trebuit chiar să-i mulţumească. Dar, de teamă să nu-şi dezvăluie sentimentele, verifică dacă a luat toate hârtiile şi se pregăti să plece.

— Stacey, o opri el cu mâinile pe umerii ei.

În ochii lui albaştri era ceva tulburător, care o emoţionă.

— Ieri, am fost… Mi-am pierdut controlul… Nu a fost vina ta.

— Nu-mi vine să cred că îţi ceri scuze! îl tachină ea.

— Fie, voi încerca altfel să-mi dovedesc…

— Ai şi găsit cum! îl întrerupse ea râzând. Numai că nu vreau să te las să abuzezi! Noapte bună! Nu uita să fii drăguţ cu Jamie, da?

Despărţindu-se de el, porni spre bancă, dar îi fu destul de greu să se concentreze. La hotel, o aşteptau treisprezece trandafiri albi şi o carte de vizită nesemnată: *Impresionată?*

Oh, da! Era impresionată! Şi nu mai putea da înapoi. Se îndrăgostise de Jett Stewart. De puternicul, de egoistul, de periculosul Jett Stewart!

Capitolul 7

O trezi soneria insistentă a telefonului.

— Da?

— Stacey?

— Oh, Jett… Alo?

— Dormeai?

— Da, răspunse cu ochii închişi.

— Ai o voce minunată… Alintată şi somnoroasă… Eşti chiar atât de frumoasă cum îmi imaginez eu?

Stacey aruncă o privire asupra cămăşii de noapte şifonate.

— N-aş vrea să te dezamăgesc.

Jett izbucni în râs.

— Mulţumesc. Te-am căutat aseară, dar nu erai.

— Dacă vrei să ştii chiar totul, află că puteai să mă găseşti la birou. Am lucrat până la miezul nopţii. Mă spionezi?

Fără să se gândească, şopti:

— De fapt, chiar am impresia că cineva mă urmăreşte…

— Cum?

Stacey se aşează într-o poziţie mai comodă şi oftă. Sentimentul acesta nu-i dădea pace. Dar ce rost avea să-i povestească lui Jett? Nu era sigură de nimic şi, cu siguranţă, el ar fi râs de naivitatea ei.

— N-are importanţă. Cred că mai visez încă. De ce m-ai căutat aseară? Aveai nevoie de o asistentă pentru capitolul referitor la înmulţirea florilor şi a păsărilor?

— S-ar putea spune şi aşa, răspunse el amuzat. Am fost prins pe picior greşit o dată sau de două ori. Jamie are un stil foarte direct. A fost o întrevedere mai

degrabă… stimulativă, ca să fiu sincer.

Stacey pufni în râs.

— Şi ai dorit să reluăm partea practică pe care o începusem la tine, în bucătărie?

— Miss Kiroff, eşti la fel de inteligentă ca şi Jamie.

Surâzând, Stacey îşi trase pătura sub bărbie.

— Dar acum bănuiesc că te-ai calmat, nu?

— Da, mulţumesc pentru grijă. Tocmai am încheiat o partidă de golf.

— Deja?

— Întotdeauna sunt într-o formă excelentă dimineaţa. Te vei convinge şi singură.

Prudentă, Stacey preferă să nu răspundă.

— Stacey?

— Da, da, murmură ea şi vocea ei era caldă ca o şoaptă de iubire. Nu te teme. Nu am adormit.

— Mă ucizi, mormăi el.

— De ce m-ai sunat?

Nu voia să recunoască că e atât de fericită cum era şi strânse pleoapele cu putere, de teamă de a nu se destrăma acest vis frumos.

— Ridică-te din pat şi îmbracă-te! Trec să te iau!

— Dar azi e sâmbătă! Şi nu s-a luminat încă de ziuă!

— Trage draperiile! îi ordonă cu o voce ce nu admitea replică. Şi îmbracă-te bine.

— Dar eu…

Renunţă la proteste şi oftă.

— Da, ştiu, spuse el, înţelegând la ce se referea. Nici eu n-am prea dormit astă-noapte.

Apoi închise. Stacey se grăbi să facă un duş, se îmbrăcă în blugi şi cămaşă de bumbac, deci o ţinută deloc pretenţioasă, pregătită pentru orice.

După o lungă meditaţie, hotărî că cel mai bine e să-şi strângă părul în coadă, la spate.

Tocmai îşi termina machiajul la baie, când auzi bătăi în uşă. Jett i se păru foarte înalt şi foarte puternic în blugii lui strâmţi şi cămaşa în carouri, care aproape pocnea pe umerii lui largi.

— Eşti gata?

— Da, aproape. Intră.

O refuză şi Stacey se simţi puţin decepţionată. Iată ce câştigi când aştepţi un sărut pasionat chiar de dimineaţă! se mustră ea în gând. Din pragul uşii, Jett aruncă o privire în cameră. Trandafirii erau aşezaţi pe o comodă şi era imposibil să nu-i vadă. Dar el nu făcu niciun comentariu referitor la ei. Ce are? se întrebă Stacey. La telefon, fusese foarte drăguţ…

Pe neaşteptate, Jett mărturisi:

— Nu e un loc chiar atât de oribil cum credeam.

— Dar la ce te aşteptai? întrebă Stacey în timp ce se încălţa.

Jett ridică din umeri.

— Motelurile nu mi-au plăcut niciodată. Când eram adolescent, mama mea mă purta cu ea prin toate excursiile pe care le făcea. De atunci urăsc locurile astea…

Intră totuşi şi se apropie de oglindă, în faţa căreia era aşezată o fotografie.

— Cine e?

— Bunica mea, răspunse Stacey, punându-şi ochelarii de soare în poşetă. Luna viitoare împlineşte 82 de ani. S-a născut în Rusia, dar a emigrat de mică în America.

— Deci, într-adevăr, ai sânge rusesc?

— Pe jumătate.

— Şi cealaltă jumătate?

Stacey coborî privirile.

— Nu merită să fie povestit, crede-mă.

Jett se apropie de ea şi îi mângâie braţul cu vârful degetelor.

— Ba da. Vreau să ştiu totul despre tine.

Stacey ridică ochii şi îl privi neîncrezătoare.

— O schimbare de atitudine?

Patul era foarte aproape de ei, dar Jett nici nu privi măcar în direcţia aceea.

— Poate! Mergem?

Cât se poate de firesc, îi cuprinse cu braţul umerii, îndreptându-se spre scări. Era plăcut să-i simtă corpul atât de aproape şi, potrivindu-şi pasul cu al lui, coborî surâzând.

— Ţi-e foame? Vrei ouă cu şuncă sau doar o cafea?

— Doar cafea. Cu condiţia să mi se ofere o masă de prânz adevărată, nu ca alaltăieri.

— Am făcut eu aşa ceva?

— Da, joi. Te-ai săturat cu tarte în bucătărie la Crocker în timp ce eu te aşteptam afară, moartă de foame.

— Cât de zăpăcit pot să fiu! exclamă el. Îţi promit să-mi iau revanşa azi. Ştii să găteşti?

— Nu. Ştiu doar să fac rezervări pentru mese la restaurant.

Jett râse, încântat de sinceritatea ei.

— O femeie modernă.

— Mulţumesc.

— Şi vrei să-ţi dăruieşti inima unui bărbat bucătar?

Mergeau spre parc. Indiferentă la tot ce se întâmpla în jurul ei, Stacey era atentă doar la contactul mâinilor lui Jett cu corpul ei.

— Nu cred că aş suporta prea mult timp un bărbat care şi-ar petrece jumătate de zi la bucătărie.

— Punct pentru tine! Îţi doreşti un bărbat cu care să nu te plictiseşti? Cu care să ai copii? Care să te întreţină?

— Sunt în stare să câştig banii de care am nevoie! ripostă ea cu brutalitate.

La ce răspuns se aştepta?

— În orice caz, nu asta ar conta în primul rând, reluă ea mai conciliantă.

— Dar inima ta ce-şi doreşte?

— Nu-mi vorbi despre inima mea! se revoltă Stacey, izbucnind în râs doar pentru a-şi ascunde stânjeneala. De când te-am cunoscut, m-am lăsat stăpânită numai de hormoni…

— Nu eşti singura, o consolă Jett. Uite maşina. Mergi puţin înainte, vrei?

— De ce? Ce ai de gând?

— E prima dată când eşti în blugi, Anastasia, o tachină el. Eşti superbă! De ce nu vii în pantaloni la serviciu? Nimeni nu şi-ar mai desprinde privirile de pe blugii tăi… Toţi i-ar admira…

— Aş prefera să-mi admire inteligenţa, replică ea înţepată.

— Da, se poate spune că eşti şi inteligentă. Dar un ambalaj atât de arătos sare întotdeauna în ochi! şopti el, apropiind-o mai mult de corpul lui.

Stacey îi cuprinse cu braţul talia, fericită de această îmbrăţişare pe care o aştepta de când îl văzuse. Era atât de plăcut în braţele lui! Cu părere de rău în suflet, se desprinse de el, luând îmbrăţişarea drept o întâmplare şi urcă în camionetă. Pornind maşina şi aruncând o privire scurtă în oglinda retrovizoare, Jett o rugă:

— Vorbeşte-mi despre bunica ta.

Surprinsă, Stacey replică:

— Dar ţi-am spus deja totul!

— Nu mă interesează lucrurile legate de tine. Povesteşte-mi despre ea.

— Ei, bine…

Dar Stacey se întrerupse, încrucişându-şi nervoasă mâinile la piept.

— Dar ştii că tu nu mi-ai vorbit niciodată despre Jett Stewart?

— După ce-mi povesteşti de bunica ta, îţi povestesc şi eu. Astfel vom fi chit. Deci, pentru început, unde locuieşte?

— În Philadelphia.

Discuţia nu-i făcea nicio plăcere. Dar, dacă era singurul mod de a-l face să vorbească despre el, trebuia să-şi asume acest risc.

— Locuim la New York. Am adus-o cu mine când n-am stabilit în Philadelphia.

— Locuiţi împreună?

Stacey aprobă din cap. Briza care pătrundea prin fereastra deschisă o răcorea, făcând-o să se simtă mai bine.

Bunica are nevoie de cineva care să se ocupe de ea. Mi-a fost cel mai uşor s-o aduc lângă mine.

— Nu e o povară pentru tine?

— Nu chiar. E veselă şi suntem foarte apropiate. În timpul zilei vine o infirmieră şi pleacă atunci când ajung eu acasă. Nu puteam s-o las singură…

— Ea te-a crescut, nu? ghici Jett.

— Da.

Jett o privi cu coada ochiului, aşteptând să continue.

— Povestea n-a fost prea interesantă…

— Ba da, mai spune-mi câte ceva…

— Bun, oftă ea. Mama mea a murit când eu eram mică. De aceea am rămas la bunici. Bunicul era profesor la Universitate.

— Ce fel de profesor?

— De limbi străine. Când aveam eu zece ani, a murit. De atunci, eu şi bunica nu ne mai despărţim.

— Te-a învăţat vreo limbă străină?

— Doar rusa, spuse Stacey râzând. Dar mă descurc destul de bine şi în ungară.

— Ce te-a mai învăţat?

— Să cânt la vioară…

— Chiar?

— Oh, nu sunt o specialistă. În sfârşit, interpretez destul de bine. Dar… doar atât. Bunicul cânta dumnezeieşte! Bunica plângea şi râdea în acelaşi timp, ascultându-l.

Continua să meargă pe şoseaua principală.

— Şi apoi? întrebă el.

— Nu s-a mai întâmplat mare lucru. La New York, eram vecine cu o scriitoare. Când lucra, eu aveam grijă de copiii ei şi, astfel, cu banii pe care îi câştigam şi eu, am putut să ne păstrăm apartamentul.

Pentru că Jett nu spuse nimic, Stacey îşi dădu seama că, în faţa lui, nu-i mai era atât de greu să povestească ce săracă fusese… Dar, cum nu voia să se întristeze, trecu peste această parte a povestirii.

— Mi-am început studiile la Universitatea Columbia, apoi le-am continuat la Princeton. Am lucrat la banca din Manhattan şi-am continuat să locuiesc cu bunica mea. Asta e tot… Acum, locuim împreună în Philadelphia.

Pe neaşteptate, Jett o întrebă:

— Şi tatăl tău?

Stacey îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Oh, chiar trebuie să…? Te rog…

— Nimeni nu te obligă să-mi răspunzi.

După o clipă de tăcere, Stacey şopti:

— Nu l-am cunoscut.

Jett îi aruncă o privire întrebătoare.

— Şi cred că nici mama nu l-a cunoscut prea bine, adăugă ea. Era un englez... dar bunica nu vorbeşte niciodată despre el.

Cu ochii ţintă asupra şoselei, Jett schiţă un surâs.

— Deci trebuie să înţeleg, miss Kiroff, că eşti un copil nelegitim?

O necăjea din nou, ceea ce făcea ca lucrurile să i se pară mai uşor de suportat.

— Şi crezi că asta e ceva amuzant?

— Nu, nu e amuzant. Interesant.

Ajunseseră în centrul oraşului. Stacey nu-l vizitase niciodată. Străzile erau largi şi curate, cu ronduri de flori şi verdeaţă, ce înconjurau vilele aliniate una lângă alta. Jett opri camioneta lângă trotuar.

— Aici locuieşte mama mea, spuse arătând o clădire imensă, stil *Tudor,* în cărămidă roşie.

Impunătoare şi elegantă în acelaşi timp, era – fără nicio îndoială – vila cea mai luxoasă din împrejurimi. Un Mercedes era oprit în faţa garajului.

Surprinsă, Stacey se întoarse spre el. Jett era într-adevăr crud. O adusese aici ca să o facă să înţeleagă că el aparţinea, totuşi, unui mediu superior. După ce ea îşi deschisese sufletul în faţa lui... Ah, câtă răutate! Stacey îi aruncă o privire acuzatoare.

— Intenţionat m-ai adus aici, nu?

— Într-adevăr, răspunse el calm.

— Ca să mă faci să înţeleg că...

Îşi căuta nervoasă cuvintele.

— Nu ştiu să povestesc cu atât de mult farmec ca tine, explică el calm. Era singurul mijloc pe care-l aveam la îndemână.

Oh, cum putea fi atât de brutal?

— M-ai rugat să-ţi povestesc numai ca să mă

pui în situaţia asta penibilă!

— Avem multe lucruri comune, Stacey. De ce nu reuşim să ne apropiem unul de altul şi ne hărţuim în permanenţă?

— Şi crezi că arătându-mi casa asta imensă…

— Casa asta şi încă multe alte lucruri. Nu ştiu cum aş putea să-ţi explic altfel.

Stacey se stăpâni, pentru că în acel moment ar fi vrut să strige ca să nu izbucnească în lacrimi. Poate că aveau ceva în comun. Dar viaţa pe care o ducea fiecare era complet diferită. Bineînţeles, nu era nevoie să-i spună povestea vieţii lui. În faţa unei locuinţe atât de somptuoase, situată în mijlocul unei peluze atât de bine întreţinute, Stacey putea să vadă cu ochii ei, că nu avusese întotdeauna tot ce-şi dorise.

Oh, era ridicol! Jett aparţinea acestei lumi bogate şi avea nevoie şi chef de o soţie bogată. Ea ar fi fost foarte potrivită pentru o aventură trecătoare, care ar fi durat cel mult trei săptămâni. Ea nu aparţinea acestei lumi. Brusc, el redeveni patronul *Forajelor Stewart* şi ea o simplă angajată, angajata lui – mai bine zis, a fratelui său. Se simţi jignită şi deveni şi mai furioasă.

— Nu pot să fac nimic… Nu e vina mea că aparţin acestui mediu! exclamă Jett cu o voce ironică. Nu eu am ales să fiu fiul lui J.J.Stewart. Dar sunt şi n-am ce-i face. Cu toate astea, trebuie să recunosc că au fost clipe când am fost mândru că e tatăl meu. E adevărat, aparţinem unor lumi diferite, dar pentru mine, n-are nicio importanţă.

— Bineînţeles!

— Te-am jignit?

Stacey nu-l privi.

— Poate…

— Nu asta a fost intenţia mea. Îmi pare rău.

Iartă-mă.

Jett avea bineînţeles dreptate. Se purtase ca o adolescentă geloasă că rochiile prietenelor ei sunt mai frumoase decât ale ei. Stacey îşi îndreptă ochii spre el şi, luptând împotriva emoţiei care o invadase, murmură:

— E prima dată când spui asta.

— Ce anume?

— «Iartă-mă.»

Jett se abţinu să nu râdă.

— Din greşeală…

— Da, fără îndoială, aprobă ea pe un ton amar.

El aşteptă un moment înainte de a o întreba:

— Mă urăşti?

— Nu, mă urăsc pe mine. N-ar fi trebuit să mă ataşez niciodată de tine.

Se lăsă din nou tăcere, apoi Jett declară pe un ton grav:

— E prima dată când spui asta.

— Ce anume?

— Că ne-am ataşat unul de celălalt.

Apoi porni motorul şi maşina se urni din loc.

Capitolul 8

Stacey ar fi vrut să nu fi pronunţat niciodată cuvintele acelea. Ea fusese prima care recunoscuse că între ei era ceva. Se ura pentru că dăduse dovadă de o asemenea slăbiciune.

În momentul în care maşina dădea colţul, aruncă o ultimă privire spre casa mamei lui Jett.

Soarele strălucea în frunzişul des al copacilor care o înconjurau.

— Cât timp ai locuit aici? se întrebă ea.

— De la şase ani până am plecat la Universitate.

— Şi acum mama ta locuieşte aici singură?

— Nu. Cu sora mea şi cu cei trei copii.

— Jamie…

— Şi Joan, şi Jonathan. Vezi, nimeni nu a scăpat de «J» iniţial.

— De ce nu stai aici? Ai avea destul loc.

— Cu mama mea? Glumeşti!

— Tatăl tău a murit acum cinci ani, nu-i aşa?

— Da…

Jett făcu o pauză.

— A murit într-un accident de maşină.

— Oh! făcu Stacey tresărind.

Era accidentul de care îi povestise mecanicul?

— Tata a condus întotdeauna prea repede. Şi, în noaptea aceea, băuse cu siguranţă prea mult. N-a văzut semnalul de trecere pe sub un pasaj. L-a agăţat trenul. A fost oribil. Slavă Domnului că era singur în maşină…

— Dumnezeule! murmură Stacey. N-ar fi trebuit să deschidă acest subiect.

— Bănuiesc că şi-a meritat soarta! adaugă Jett. Toată viaţa lui a riscat. Trebuia ca şansa să-l părăsească odată! Moartea lui a fost un şoc pentru toţi din oraş, nu numai pentru noi. Era o… personalitate.

— Da, spuse Stacey încet, îmi închipui:

Jett o privi.

— Suntem chit?

— Schimbul ăsta de amintiri nu cred că e cel mai bun mijloc de a ne cunoaşte, o întrerupse el regăsindu-şi calmul dintotdeauna. Povesteşte-mi ceva

mai vesel.

— Vesel?

— Da.

Camioneta se opri la semafor şi Stacey făcu o încercare timidă.

— Ştii ce a păţit primul băiat care a încercat să mă sărute? Am rupt arcuşul de la vioară de capul lui.

Jett izbucni în râs:

— Îmi place. Cine era?

— Un vecin care lua lecţii de saxofon de la bunicul meu. Într-o zi, a venit după mine, în bucătărie, unde a devenit prea îndrăzneţ... Vreau să spun că a încercat să mă sărute... Aveam paisprezece ani.

— Paisprezece ani! exclamă Jett. Dar cum ai putut la vârsta aceea să te superi atât de tare doar pentru o tentativă de sărut?

— Am fost foarte sever crescută, răspunse ea cu demnitate.

— Doamne! Eu la paisprezece ani...

— Nu spune mai mult! îl întrerupse ea. Eram sigură că ai o experienţă îndelungată.

— Bun, dacă tot ai adus vorba, să discutăm puţin despre experienţă. La paisprezece ani nu acceptai un sărut. Şi, la douăzeci şi unu, apari pe coperta uneia dintre cele mai cunoscute reviste pentru bărbaţi!

— Nu e chiar aşa!

— Bun, ai şi tu dreptate în felul tău. Şi apoi, revista e renumită pentru modul în care îşi alege candidatele.

În timp ce vorbea, coborî geamul pentru a-şi regla oglinda retrovizoare. Curentul de aer îi zburli părul şi Stacey se înfioră numai la amintirea plăcerii pe care i-o provocaseră degetele ei răvăşindu-i şuviţele de pe ceafă.

— A fost o greşeală oribilă, şopti ea.

— Anii trec şi…

— Nu-mi place să fac greşeli! spuse ea categorică.

— Nimănui nu-i place. Şi eu am făcut multe greşeli şi aş da oricât să le pot şterge, dar…

— Da, spuse Stacey, măsurându-l cu privirea. Pot să-mi imaginez şi singură.

— Cel puţin, eu nu m-am dezbrăcat în faţa oricui, replică Jett cu un surâs.

Stacey refuză să răspundă. De abia când trecură de ultimul semafor şi o porniră pe şoseaua ce ducea la aeroport, îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Totuşi, cred că ai făcut o greşeală mai mare ca a mea.

— Ai vorbit cu cineva de la birou? o întrebă fără să o privească. Cu Orville, de exemplu?

— Nu, nimeni nu ţi-a trădat secretele. E doar o impresie personală. Ştiu că e ceva care nu-ţi dă pace, dar nu ştiu ce anume… Mă înşel?

Jett se încruntă.

— Nu eşti obligat să-mi răspunzi, se grăbi ea să adauge, conştientă brusc că a împins jocul prea departe. În orice caz, nu are nicio importanţă. Ai hotărât să te îndrepţi şi se pare că ai reuşit. Ceea ce nu înţeleg e de ce ai rămas în orăşelul ăsta când aveai toate posibilităţile să reuşeşti în afaceri internaţionale, ca fratele tău sau chiar mai bine.

Cât timp Jett tăcu, inima ei bătu nebuneşte.

— Ai o mare putere de observaţie, spuse el într-un sfârşit.

— Din acest punct de vedere, suntem egali…

— Poate. Dar – reluă el pe un ton mai aspru – asta nu înseamnă că îţi voi face confidenţe. Sunt lucruri care nu mă privesc decât pe mine!

Drumul ducea spre Clubul Sportiv, după cum arătau panourile indicatoare. Dar brusc, Jett o coti pe un drumeag atât de îngust, încât, la trecerea lor, crengile arborilor se loveau şi zgâriau caroseria maşinii.

— Unde mă duci? În pădure?

— Ca să te violez, ai ghicit!

— Să ştii că pot să ţip.

— Nu încerci?

Stacey îşi drese glasul şi făcu o primă încercare.

— Am noroc, nu te aude nimeni.

Ajunseră într-un luminiş, unde se înălţau câteva grajduri şi o fermă. Apropiindu-se, Stacey remarcă starea jalnică în care se afla casa: ferestre sparte, văruiala căzută. Grajdurile nu mai aveau mult până să se prăbuşească.

— Aici a locuit bunicul meu de pe mamă. De cinsprezece ani, casa era vândută. De cinci ani nu mai locuieşte nimeni în ea, aşa că în primăvara trecută am cumpărat-o eu. Ce zici?

— Cred că a fost destul de plăcută.

— Da, acum arată groaznic. Am început restaurarea, dar mai sunt încă multe de făcut. Cu o văruială bună, va arăta mult mai bine.

— Casa e foarte mare.

Jett începu să râdă.

— Mama mea avea nouă fraţi. Hai, vreau să arunci o privire.

Coborî din maşină şi făcu câţiva paşi spre casa situată în mijlocul unei pajişti care ar fi putut foarte bine să fie amenajată drept teren de golf.

— Pentru tine aici e paradisul! exclamă ea. Având brusc această revelaţie.

— Da… Hai, vii?

Nu era greu de observat că Jett era în culmea

fericirii, cuprins de un entuziasm neobişnuit pentru o fire ca a lui. Urcă treptele, traversă veranda, îndreptându-se spre uşă. Stacey îl urmă, privind cu atenţie în jur. Într-adevăr, o zugrăveală bună ar face minuni. Locul era destul de plăcut şi de intim. Un balansoar vechi se legăna la fiecare adiere mai puternică de vânt, scârţâind.

Jett deschise uşa, făcându-i loc să intre. La început, Stacey nu văzu nimic, apoi ochii i se obişnuiră cu întunericul şi observă prima cameră, rearanjată, cu o superbă scară interioară din lemn masiv.

— Dar e foarte frumos!

Jett o lăsă să cutreiere casa: salonul, în care lemnul căminului era sculptat cu motive animale, sufrageria – separată de salon prin două uşi masive, culisante – şi bucătăria, de dimensiuni neobişnuite, cu un perete întreg de fereastră. Într-un colţ, era instalat un frigider nou, iar masa era plină de pensule, bidoane, borcane şi cârpe murdare de vopsea. Cu mâinile în buzunar, Jett aştepta verdictul final.

— Bunica spunea salonului: *camera de muzică.* Într-un colţ, era un pian, iar de-a lungul unui perete se afla biblioteca. Acolo sărbătoream Crăciunul.

— Cred că era foarte plăcut…

— Ajungeam seara, în ajun, şi începeam pregătirile. Bunica făcea prăjituri, iar noi, copii, adunaţi în jurul mesei, făceam ghirlande pentru decorarea camerelor.

— Minunat!

— Oh, nu! o contrazise Jett, dar în ochi îi sclipea o lucire veselă. Ştii ce greu le făceam? Aţa se rupea, mă înţepam mereu cu acul… Oribil! Şi Jack ne înnebunea cântând la blestematul acela de pian. Oh, Doamne! Soră-mea începea şi ea să cânte, mama şi bunica reluau refrenul în cor, în timp ce eu continuam

să mă chinui cu blestemăţiile acelea!

Stacey nu mai rezista de atâta râs.

— Nu cred că erai chiar atât de nefericit.

— Nu, admise el cu un surâs. Dar mi-au trebuit doi ani ca să-i conving pe ceilalţi că sunt. Începeam să-l necăjesc pe Jack, el mă plesnea şi atunci intervenea bunica, trimiţându-mă să tai lemne.

— Şi?

— La un moment dat, veneau să mă ajute tata şi bunicul. Intram în casă cu o figură patetică, epuizat, şi bunica, plină de remuşcări – îmi dădea o farfurie de prăjituri, aşezându-mă lângă sobă ca să mă încălzesc.

— Erai un puşti curios!

— Exact, aprobă Jett mândru de el. Eu eram fratele cel rău, Jack – cel bun. El a rămas acelaşi interpret ipocrit al colindelor la pian şi mie îmi place şi azi să-l necăjesc.

— La ce torturi îl supuneai pe atunci? Îi legai şireturile şi şosetele? Îi vărsai sare în lapte?

— Oh, mai rău! Îi puneam cuie pe scaun…

— Întotdeauna găseai singur toate prostiile astea?

— Nu întotdeauna, recunoscu el cuprinzându-i talia cu un braţ. Mă ajuta bunicul. Era un tip grozav.

O trase pe Stacey lângă el, până când umărul ei se lipi de pieptul lui puternic.

— Şi ce zicea bunica ta văzându-vă pe amândoi complotând? întrebă Stacey strecurându-şi mâna pe sub braţul său.

— Suferea! Îi dădeam mereu bătaie de cap. Dar îl iubea la nebunie pe bunicul meu şi de aici am tras eu concluzia că a fi puţin urâcios nu e o greşeală de neiertat. În orice caz, era foarte amuzant!

— Şi acum îţi place să te mai amuzi, nu?

— De ce crezi asta?

— Pentru că ai o plăcere deosebită să mă scoţi din sărite.

— E singurul mod de a-ţi atrage atenţia, mărturisi el şi vârful degetelor lui urcă de-a lungul spatelui ei, înfiorând-o. Dar acum bănuiesc că va trebui să găsesc altceva.

Stacey îl privi severă.

— De la mine nu vei obţine prăjituri, chiar dacă ai un aer patetic şi obosit!

— Cine a spus că vreau prăjituri?

Se aplecă deasupra ei şi îi atinse în treacăt buzele. Apoi aşteptă.

— Ei?

Ridicându-se pe vârful picioarelor. Stacey se lipi de el şi-l sărută cu pasiune. Un val de căldură şi de plăcere o invadă în momentul în care Jett îi desfăcu buzele cu limba, făcând sărutul lor mai profund şi mai senzual. Ea se agăţă cu braţele de gâtul lui, tremurând de plăcerea de a-l simţi atât de aproape. În pasiunea îmbrăţişării, Stacey îşi pierdu suflul şi întoarse capul într-o parte, prelungind alunecarea buzelor lui pe obraz şi pe gât. Conştient de tulburarea ei. Jett începu să râdă, mângâindu-i cu vârful limbii lobul urechii. Ea feri capul şi se prefăcu mânioasă.

— Mărturiseşte! M-ai adus aici ca să nu mă audă nimeni strigând.

— Nu! Tu nu eşti genul care să strige şi eu nu sunt genul de bărbat care violează o femeie.

— Atunci, de ce?

— Ei bine, răspunse Jett, dându-i drumul din braţe, acum te vei schimba şi vei afla.

Alarmată, se uita la blugii şi la cămaşa ei, fără să înţeleagă. Jett începu să râdă şi se hotărî s-o lămurească:

— Ai auzit bine! Te pun la treabă! Tot ce vezi

am făcut singur şi n-am curajul să termin singur. Aşa că mă vei ajuta! Chiar sunt curios să te văd cu o bidinea în mână…

O obligă să se schimbe într-o salopetă cu pantalonii scurţi şi se apucară amândoi de treabă. După primul strat de var din salon, Jett finisă colţurile şi îmbinările cu ajutorul unui penson subţire.

După câteva ore, terminaseră mai multe sticle de bere şi epuizaseră subiectele despre munca ei şi colegii de birou. Jett povesti şi el despre cercul lui de prieteni. În cea mai mare parte, parteneri de golf. Apoi veni rândul lui Orville…

— Are nişte idei fixe, dar e interesant.

— Hm, mormăi ea nu prea convinsă. Şi-a făcut o plăcere din a răspândi fotografia mea prin oraş.

— Şi eu aş fi făcut la fel dacă nu mi-ar fi fost teamă de privirile astea ucigătoare pe care le arunci când vorbeşti de Orville. Uneori, poţi să ai o privire mai rece decât mi-aş fi putut imagina.

Aşezată pe parchet, Stacey rămase o clipă pe gânduri. Asta era impresia pe care o lăsa ea? Că e rece şi insensibilă?

— Dar, alteori, ai o privire atât de strălucitoare, de parcă înăuntrul tău ar arde un foc nestins.

Stacey îl privi recunoscătoare. Se liniştise. După-amiaza trecu repede. Aveau în frigider brânză, iar în dulap – alune.

— Cred că te-ai ameţit, îi spuse Jett la un moment dat. Ai băut atâta bere şi n-ai mâncat nimic.

— Nu, merge! Atâta doar că mi-e somn. Stăteau în pragul uşii şi aruncau cojile de la alune în iarbă. Jett se ridică brusc.

— Vin imediat.

Reapăru cu o pătură ţipător colorată pe care o aşeză pe balansoar.

— Dormi puţin. Ai muncit destul şi în curând vom mânca cum trebuie. Salată de ton şi hamburgheri. Ţi-am promis doar! Stacey se aşează pe şezlong şi se înveli. Băutura o ameţise puţin şi era convinsă că un somn bun îi va prinde bine. Salopeta lui Jett mai era încă impregnată de parfumul lui şi razele calde ale soarelui îi creau o senzaţie plăcută de toropeală. Stacey adormi imediat.

Când Jett o sărută ca s-o trezească, razele soarelui îşi mai pierduseră strălucirea şi veranda ora cufundată în umbre. Stacey clipi des şi, încă destul de somnoroasă, surâse.

— Te simţi mai bine acum?

— Da… spuse ea ridicându-se şi desfăcând panglica ce îi strângea părul. Cred că arăt îngrozitor!

— Nu, şopti Jett. Eşti minunată! Acum înţeleg de ce fotograful a acceptat să pozezi… Când dormi, pari ireală.

— Oh, Doamne! N-am sforăit?

Dar observaţia ei nu-l făcu pe Jett să râdă.

— Am stat lângă tine cât ai dormit, continuă el cu o voce joasă. Te-am privit… Cum să îţi spun? Niciodată nu am simţit aşa ceva… Stacey…

Îi cuprinse capul în mâini şi îşi cufundă degetele în părul ei negru, strălucitor. O privi lung, de parcă ar fi vrut să-i înveţe trăsăturile, apoi îşi uni buzele cu ale ei într-un sărut lung şi lacom. Stacey îi mângâie obrazul şi părul de la tâmple şi în tot corpul simţea un val clocotitor care ameninţa s-o facă să explodeze de dorinţă. Tot corpul îi tremura, dornic de mângâieri pe care până acum le refuzase. Jett o simţi şi excitarea lui crescu şi mai mult.

Stacey coborî mâna pe spatele lui, căutând pe pielea înfiorată a bărbatului semnele că şi el era la fel de nerăbdător ca şi ea. Apoi îşi aşeză palma în dreptul

inimii lui. Bătăile ei se accentuară.

Surâzându-i stângaci, coborî mâna de-a lungul pieptului său până la talie, unde se opri o clipă, aşteptând.

În clipa aceea, el gemu.

— Stacey…

— Jett…

El încercă să râdă, dar era un râs tremurător şi fals. Cu gesturi leneşe, îi descheie fiecare nasture al cămăşii, cu o plăcere nebănuită în fiecare contact al degetelor ei cu pielea lui fierbinte. Simţea că nu mai poate fugi de ea însăşi. Inevitabilul avea să se producă şi ea îl aştepta nu cu nelinişte, ci cu o dorinţă din ce în ce mai puternică.

— Mai este vreo cameră pe care vrei să mi-o arăţi? îl întrebă cu o voce dulce.

— O cameră?

Ameţit de parfumul trupului ei, Jett nu făcu niciun gest.

— Sus, spuse ea.

De abia atunci el reacţionă: Sunt o mulţime de camele sus.

— Goale?

Răspunsul nu veni imediat, căci Jett îi acoperise gura cu a sa.

— Cea mai mare parte – goale.

— Arată-mi-le!

— Bine!

Jett o înfăşură în pătura colorată, luând-o în braţe. Stacey îl prinse de gât şi îşi sprijini capul de umărul lui. Devenise brusc timidă.

— Mi se pare că începi să cam amesteci tradiţiile…

— Nicidecum. Te-am luat în braţe ca să fiu sigur că nu te răzgândeşti până ajungi la etaj.

Stacey surâse, adâncindu-şi privirea în ochii lui, plini de dorinţă. Cu un zâmbet maliţios, întrebă:

— Aici nu mai sunt şerpi? Nici bufniţe? Nici nepoţi?

— Nu. Doar un pat destul de incomod.

— Incomod? Nu cred că vom avea timp să ne dăm seama.

Capitolul 9

Era minunat să se simtă astfel răsfăţată, tratată ca o comoară cât se poate de preţioasă, ca o femeie pentru care dragostea şi atenţia sunt nişte lucruri fireşti, ca un omagiu adus frumuseţii sale. Cu capul sprijinit pe pieptul lui Jett, Stacey îi asculta bătăile inimii şi ritmul regulat al respiraţiei. Nu ajunseră încă la capătul scării şi el deja începuse să respire mai greu.

La etaj, prin ferestrele întredeschise, ultimele raze ale soarelui desenau figuri ciudate pe parchetul gol. Jett trecu printr-un culoar nemobilat şi deschise o uşă. O cameră aproape goală, doar un pat pe care se aflau o pătură şi o pernă. Jett o lăsă pe pat şi murmură cu vocea întretăiată de emoţie:

— Stacey… Acest mod de a face dragoste… Totul… e atât de nou pentru mine!

— Mă bucur!

Şi, simţindu-se mai uşurată, Stacey realiză că pierde încetul cu încetul contactul cu realitatea. Jett era tandru şi ezitant şi atât de atrăgător, că Stacey nu mai reuşi să-i reziste. Poate că, în final, aceste clipe nu vor însemna prea mult pentru Jett, dar atât timp cât ea

era aşa de fericită, totul era perfect. Că voise sau nu, acest lucru se întâmplase: Stacey îi dăruise inima ei.

— Mi-ar plăcea să cred că însemn ceva pentru tine, spuse ea cu o voce tremurătoare, într-un avânt neaşteptat de sinceritate.

— Da, murmură el gânditor.

Cu gesturi tandre, dar sigure, Jett o ajută pe Stacey să îşi scoată puloverul, care rămase o clipă deasupra capului ei ca un nor. Palmele lui mângâiară pielea ei fină şi fierbinte, desenând cu degetele conturul umerilor şi linia sânilor ce fremătau în dantela sutienului. Cu gesturi ezitante, Stacey îi descheie nasturii de la cămaşă şi amândoi rămaseră pe jumătate coi.

Când îi atinse cu degetele sânii, sfârcurile ei se întăriră şi se simţi invadată de un val de dorinţă, închise ochii şi gemu de plăcere. Jett o luă în braţe şi o purtă astfel spre pat. Apoi se întinse lângă ea. Dar, cuprinsă de o îndrăzneală de care nu se credea în stare, Stacey se ridică deasupra lui şi îl sărută, încântată de posibilităţile pe care i le oferea această poziţie. Limba ei se strecură abilă printre dinţii lui, căutând, explorând, până când respiraţiile lor se accelerară. Părul i se revărsă în jurul chipului, ca o perdea catifelată.

Degetele lui Jett alunecau pe spatele ei, de parcă ar fi vrut să descifreze cine ştie ce mesaj înscris acolo. Apoi îi despărţi cu genunchii coapsele şi mâinile lui alunecară mai jos, spre talie. Stacey gemu de plăcere şi îi murmură gâfâit numele.

Strecurându-se între pulpele ei, Jett o aşeză deasupra şoldurilor lui şi îi cuprinse gura mai lacom, mai nerăbdător. Se grăbi să-şi desfacă blugii, fără a remarca măcar că Stacey îl ajuta să se dezbrace. Într-o clipă, pielea ei fierbinte se lipi de corpul lui excitat şi se

simţi fulgerată de un val de foc devorant.

Făcură dragoste fără să-şi spună nimic. Niciunul, nici celălalt nu putea exprima ceea ce simţeau. Dar ştiau amândoi că sunt jumătatea perfectă a celuilalt. Fiecare descoperi cu bucurie secretele corpului celuilalt, dar nu-şi spuseră nimic.

Jett îi sărută obrajii, pleoapele, coborând cu buzele lui lacome spre gât. Stacey îi simţi respiraţia arzătoare înainte ca buzele lui să-i atingă sânii şi să-i mângâie cu vârful limbii. Trupul ei se arcui şi pulpele i se depărtară în aşteptarea bărbatului. Apoi respiraţia i se acceleră tot mai mult, simţindu-i greutatea şi trupul complet lipit de al ei. Era tare şi plin de dorinţă.

— Stacey, murmură el cu o voce întretăiată… Nu mai pot… Te doresc, acum… M-ai fascinat din prima zi… Vreau să te am… Stacey…

Timpul se opri o clipă în loc. Ochii lui Jett, de un albastru atât de clar, erau tulburaţi de dorinţă. Îi cuprinse umerii cu mâini tremurătoare şi îşi ridică picioarele peste trupul lui… închise ochii aşteptând…

O cuprinse pe Stacey în braţe încet, provocator. Stacey îşi auzi ca prin vis geamătul şi o flacără pustiitoare o pătrunse pe neaşteptate. Îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui pentru a se uni şi mai tare cu el.

Îmbătată de plăcere, îşi apropie buzele de urechea lui şi-l mângâie cu vârful limbii. Trupul lui Jett se mişca regulat peste al ei, până când fiecare apăsare deveni lungă, lăsându-i ei timp să se bucure de prezenţa lui.

Corpurile lor erau acoperite de sudoare. Stacey îi mângâia cu degetele spatele, după un desen numai de ea ştiut. Cu fiecare clipă, dorinţa lor creştea, dar încercau să prelungească cât mai mult aceste momente. Stacey surâse palid la gândul că Jett

Stewart, atât de brutal în limbaj, putea să fie atât de tandru când făcea dragoste. Şi atunci simţi nevoia de a i se dărui în totalitate. Mâinile ei se încleştară pe umerii lui încordaţi.

— Acum, Jett…

— Eşti atât de delicată, îi şopti la ureche. N-aş vrea să te rănesc…

— Nici n-ai putea s-o faci.

Şi, muşcându-l de umăr, îşi înfipse unghiile în spatele lui. Apoi se încordă ca un arc şi trupul ei se înălţă spre al lui.

Jett scăpă un hohot de râs scurt şi spart, apoi îşi ascunse chipul în părul ei negru, pentru că nu mai rezista în faţa privirii ei fericite. Dorinţa creştea tot mai mult, cuprinzându-i pe amândoi. Mişcările lui Jett deveniseră sacadate. Spuse ceva, dar Stacey nu auzi niciun cuvânt. Sângele îi bubuia pur şi simplu în tâmple. Îşi dădu seama că aceasta e clipa abandonului total, că plăcerea care o cuprinsese e supremă.

Brusc, soarele păru să-şi mai arunce un ultim val de raze strălucitoare şi Jett descoperi în acea clipă cea mai adâncă sursă de fericire pe care un bărbat poate să o descopere lângă o femeie. Când Stacey îşi regăsi ritmul normal al respiraţiei, îşi apropie obrazul de pieptul lui, încercând să afle din bătăile inimii lui ce simţea. Ce însemnase totul pentru el? Ceva mai mult sau mai puţin decât o partidă de golf? Inima lui ce spunea?

Aproape ghicindu-i gândurile, Jett îşi apropie buzele de tâmpla ei, apoi se întinse lângă ea. O cuprinse în braţe, legănând-o încet şi ascuzându-şi chipul în părul ei bogat.

— E bine?

Stacey surâse. Nu aştepta de la el cuvinte de dragoste, nici chiar în asemenea clipe, când ar fi putut

fi mai vulnerabil. Se mai bucură o clipă de plăcerea pe care i-o făcea respiraţia lui regulată pe obrazul ei, apoi ridică privirea şi spuse:

— Mai mult decât bine.. Eşti atât... de tandru!

Jett respiră profund.

— Stacey...

— Da? N-am dreptate? întrebă ea râzând.

— Nu întotdeauna, Stacey...

Ea îi prinse mâna între degetele ei, rugându-l din priviri să tacă.

— Nu-mi spune nimic, Jett. Nu te las să te scuzi!

— Şi dacă voiam să spun altceva?

Stacey se lipi de trupul lui.

— Ce rost? Sunt mult prea mulţumită acum. Crede-mă, nu e momentul.

— Cum vrei, şopti Jett gânditor, ridicându-se şi sprijinindu-se într-un cot.

Cu degetul refăcu fără grabă conturul delicat al braţului ei.

— Eşti unică, ştii? Stacey îl privi surâzând.

— Şi tu...

— E un compliment?

— Da, deşi nu cred că ai prea mare nevoie de el. Ai destule... antecedente în oraş. N-ar fi trebuit să cedez atât de repede...

— Repede? Nu-mi amintesc nicio femeie care să-mi fi rezistat atât!

— Oh! Dacă o săptămână e mult timp, atunci...

— Majoritatea femeilor au cedat de la primul sărut.

— Oricum, poţi să-mi adaugi numele pe lista cuceririlor tale! Şi dacă vrei să-ţi dau şi o notă...

— Ai grijă de amorul meu propriu! o întrerupse el.

Privirea lui caldă şi buzele lui alunecau de pe

gâtul ei pe umăr şi apoi înapoi.

— Îmi voi mări nota dacă vom mai face câteva exerciţii practice. O dată trecut şocul de a-mi fi cedat, îţi promit că…

— Nu! Fără promisiuni, îl opri Stacey cu un sărut. Ultima care mi-ai făcut-o n-a contat prea mult pentru tine.

— Care? întrebă Jett râzând. Te referi la…?

— Mi-ai promis o cină!

— A, da! De acord! Îmbracă-te. Plecăm imediat.

— Totuşi nu vrei să ne liniştim puţin? îl întrebă ea cuprinzându-l în braţe. Acum am ocazia să renunţ la vise şi să trec la ceva mai palpabil…

— Vise?

— Ei, da… De fiecare dată când te priveam, mă întrebam ce-am face în acest moment… Încetează să mai râzi! Uneori mă exasperezi!

Dar Jett nu ţinu cont de ameninţările ei.

— Şi tu mă exasperezi! Vise, spui? Ei bine, lasă-mă să-ţi mai dau motive să visezi. Întoarce-te!

— De ce? Jett, doar nu vrei să…

— Am comparat corpul tău din fotografie cu cel real doar din faţă. Trebuie să recunosc, realitatea e mai presus de copie. Şi acum…

— Jett, încetează!

— Chiar vrei să încetez?

— N… nu, şopti ea, e destul de plăcut.

— Foarte plăcut, o completă Jett. Dă-mi mâna! Aşeaz-o aici! E foarte, foarte plăcut!

* * *

Se hotărâră greu să se ridice din pat. Stacey intră la baie şi, câteva minute mai târziu, Jett apăru în prag să o grăbească. Întoarsă în cameră, cu picioarele

goale, sprijinită de fereastră, privea visătoare peisajul, învârtindu-şi o şuviţă lungă între degete.

Era întuneric şi arborii de abia se mai zăreau. Pe neaşteptate, pentru a treia oară în seara aceea, avu strania impresie că o urmăreşte cineva. Cu toate acestea, nu vedea pe nimeni prin împrejurimi. Îşi strânse braţele în jurul taliei şi-şi stăpâni un frison.

Când Jett se apropie de ea pe la spate, tresări înspăimântată.

— Ce se întâmplă? întrebă el, luând-o în braţe.

Stacey se întoarse cu faţa spre el.

— Nimic… Doar o impresie, atât…

— Dumnezeule! tresări Jett. Nu m-am gândit… Tu te-ai… Vreau să spun, s-ar putea…

Stacey izbucni în râs.

— Ah, nu, prostule! Nu se poate să fiu însărcinată! Ce idee!

— Am uitat complet… Poţi să te mândreşti că m-ai adus într-o asemenea stare! Dar acum, că erai atât de nervoasă…

— Nu, va fi bine! Nu te nelinişti! Doar să…

— Doar să… Ce anume? aşteptă el, apoi privi rapid spre fereastră.

— Credeam că e cineva afară care ne urmăreşte, explică ea. Ştiu că e o prostie…

— Asta pentru că ai locuit totdeauna într-un oraş mare! Voi, orăşenii, nu puteţi trăi fără storuri la geam şi fără yale care să se încuie de trei ori.

— Renunţă la aerul ăsta de superioritate! Dacă bănuiam că reuşesc să te fac să mă iei în serios astfel, te mai lăsam să crezi că aş fi putut rămâne însărcinată. Ţi-aş fi închis gura pentru o perioadă!

— Îţi acord toată atenţia pe care mi-o ceri, draga mea, o asigură Jett, mângâindu-i părul. Şi acum ce-ar fi să mergem la masă? Mor de foame!

— *Eu* mor de foame! Tu ţi-ai luat micul dejun. Eu n-am mâncat toată ziua decât un pumn de alune. Sper că ai carte de credit, pentru că astăzi presupun că voi bate un record!

Capitolul 10

La aproape 800 de metri de fermă, Clubul Sportiv oferea o mare varietate de hamburgheri. Jett şi Stacey adăugară câte o porţie imensă de cartofi prăjiţi şi luară pentru acasă câte o cutie de lapte cu cafea.

— Ce ai putea să-ţi doreşti mai mult? întrebă Stacey retoric pe drumul de întoarcere spre oraş. Casa e drăguţă… În apropiere, e cel mai grozav local la care am mâncat vreodată… De ce nu locuieşti aici?

— Da, aş putea… Dar, nu-mi place să merg cu maşina la lucru, răspunse el. Şi apoi, cred că nici singurătatea nu mi-ar prinde bine acum.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt călugăr. Casa e atât de goală încât ecoul paşilor mei mă înfioară.

Stacey nu mai avu timp să răspundă. Brusc, în lumina farurilor, apăruseră ochii înspăimântaţi, măriţi de teamă, ai unor animale sălbatice. Jett frână şi murmură o înjurătură. Se treziră dintr-o dată înconjuraţi de cerbi, care se izbiră de portieră. Stacey ţipă şi încercă să se sprijine de bord. Dar, în momentul în care un cerb se lovi de partea din faţă a maşinii, ea fu proiectată din nou pe scaun cu o violenţă care o ameţi. Frânele scârţâiră, motorul pufni şi maşina se opri pe marginea şoselei. Cerbul lovit o luase

înspăimântat la fugă, spărgând liniştea cu tropotul copitelor pe asfalt. Apoi se lăsă din nou liniştea. Se auzea numai respiraţia ei sacadată. Jett mai înjură o dată, apoi îi cuprinse încheietura cu atâta putere încât îi făcu rău.

— Ţi-e bine?

— Da, reuşi ea să articuleze, scuturând din cap, pentru a-şi limpezi gândurile.

— Eşti sigură? Nu eşti rănită?

Era nervos şi Stacey încercă să-şi elibereze mâna dintre degetele lui.

— Da, da, mi-e bine… Jett, mă doare mâna!

Îi dădu drumul şi privi în jur.

— Erau cerbi? Ce căutau pe şosea? Dacă am fi avut viteză mare…

— Da’ tu ce crezi că erau? Un film zoo? întrebă Jett, deschizând portiera. Rămâi aici!

Aprinse farurile şi coborî din maşină. Stacey rămase nemişcată până când simţi că poate respira normal. Apoi clipi des, încercând să-l vadă pe Jett în întuneric, dar nu-l văzu nicăieri. De ce se supărase atât de tare? E adevărat că puteau să aibă un accident destul de grav. Dar de ce reacţionase astfel?

Un minut mai târziu, Jett se întoarse. Mai rămase o clipă afară, apoi urcă lângă ea, în maşină şi închise portiera.

— Ei? întrebă Stacey. Avem ceva stricăciuni?

— Nu m-am uitat.

Înseamnă că avusese nevoie de aer curat doar pentru a se calma. Surprinsă de modul lui neobişnuit de a reacţiona, Stacey întrebă:

— Şi cerbul?

— Nu cred că e foarte grav rănit, declară el cu o voce indiferentă, continuând să rămână nemişcat, cu mâinile strânse pe volan. Cred că a reuşit să-i ajungă

din urmă pe ceilalţi. Voi trimite pe cineva după el mâine dimineaţă.

Stacey îşi ştergea cămaşa pe care se vărsase laptele cu cafea, cu ajutorul unui şerveţel de hârtie..

— Sper că cerbul a învăţat lecţia! Risca să moară… Ai făcut totul pentru a-l evita… Eu n-aş fi ştiut ce să fac…

— Au fost orbiţi de faruri.

— Într-adevăr? exclamă Stacey.

Chipul imobil a lui Jett, privirea lui fixă, îndreptată spre parbriz, o înspăimântau. Apoi, brusc, îşi aduse aminte. El mai avusese o dată un accident. Aşa îi spuse mecanicul, Harry. Îşi amintise acum de el?

— Jett?

Nu-i răspunse. Părea ameţit. Stacey îi întinse braţul.

— Jett, te-ai rănit?

El păru că se trezeşte brusc şi o privi de parcă ar fi uitat că e acolo.

— Poftim? Nu, mi-e bine…

Îşi reveni repede, dar nu destul de repede pentru ca Stacey să nu-i observe tulburarea.

— Ai reflexe excelente! Ai frânat înainte ca eu să apuc să văd ceva.

Jett surâse, dar fără convingere. Porni maşina.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Cel puţin, acum te-ai convins că pot să ţip mai tare.

* * *

O conduse la motel, dar refuză să intre în cameră. Stacey ar mai fi vrut să stea de vorbă, dar nu îndrăzni să-l oprească. Înainte de a pleca, Jett o sărută pe frunte, fără să mai spună nimic referitor la accident.

Duminică, Stacey ieşi din motel pentru a mânca şi, întorcându-se, Jett era sprijinit de portiera camionetei, cu o cutie de Pepsi în mână. Fără a schimba prea multe cuvinte, hotărâră să-şi petreacă după-amiaza la fermă şi, în cinci minute, porniră la drum.

Stacey îl ajută pe Jett la văruit, apoi rămase la soare, în timp ce Jett făcu o partidă de golf. Când el se întoarse, mâncară alune şi făcură dragoste. Fără grabă de această dată şi la lumina zilei.

Restul săptămânii trecu fără niciun eveniment deosebit. La birou, Stacey se închise în biroul ei, încercând să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Când se întâlneau din întâmplare, adoptau o conduită reţinută, păstrând aparenţa unor relaţii strict profesionale. Doar lumina care se aprindea în privirea lui Jett şi o mângâiere scurtă pe braţ sau pe păr ar fi putut trezi bănuielile celor care îi înconjurau.

Seara, Stacey îl aştepta pe Jett şi mergeau împreună la un restaurant sau altul. O dată sau de două ori, merseră la el acasă. Conveniseră amândoi să nu discute nimic despre serviciu, iar, în timpul zilei, Stacey încerca să uite această puternică atracţie fizică ce îi unea. Sistemul părea să meargă de minune.

Miercurea era pentru Jett zi scurtă de lucru, pentru că după-amiaza mergea la golf împreună cu prietenii. Stacey pleca de la birou la cinci, cumpăra sandwich-uri şi se îndrepta spre fermă, unde trebuia să se întâlnească cu Jett. Îi recunoştea pasul cu bucurie şi-i ieşea în întâmpinare. La vederea ei, Jett urca scările câte patru o dată.

În miercurea aceea, Jett o găsi sprijinită de perne şi înconjurată de pagini acoperite cu note. Diplomatul era deschis lângă ea şi, lângă calculator, trona o cutie de bere. Jett se îndreptă spre ea şi o

sărută, în timp ce ea se grăbea să-i descheie nasturii de la cămaşă.

— Cât timp durează o partidă de golf? întrebă ea.

— Cred că le voi scurta pe celelalte, mormăi el, cuprinzându-i talia. De cât timp eşti aici?

— De destul de mult ca să fi avut timp să pun la punct câteva amănunte ale raportului meu. Locul ăsta mă inspiră.

— Ai fost singură? glumi el.

— Nu, cu tine. De aici te vedeam perfect.

— De aceea nu reuşeam eu să mă concentrez. Bănuiam că mă priveşti.

— Ce faci?

Jett începuse să o dezbrace.

— Vreau să fac un duş.

— Cred că încurci puţin lucrurile, remarcă ea, în timp ce el reuşise să-i descheie şi ultimul nasture al cămăşii. De ce mă dezbraci pe mine?

— Pentru că şi ţie ţi-ar prinde bine un duş.

Îi atinse cu degetul gâtul, acolo unde o venă începuse să se zbată din ce în ce mai tare.

— Vezi, mă doreşti… Vino cu mine! Voi avea grijă să-ţi scadă tensiunea.

După un duş lung, amestecând savoarea sărutărilor cu cea a săpunurilor parfumate, Jett o ridică în braţe şi o pătrunse cu tandreţe. Gâfâind, Stacey se lăsă cuprinsă de un val de senzaţii pe care nu crezuse niciodată că le poate trăi.

Mai târziu, când stăteau amândoi epuizaţi în pat, unul lângă celălalt, Stacey se gândi că niciodată viaţa nu fusese atât de plină şi de fericită. Jett era vesel, fermecător şi provocator.

Iar ea era îndrăgostită de el.

Dar nu avea curajul să i-o spună. Poate că o

astfel de mărturisire ar stinge în sufletul lui Jett pasiunea pe care o simţea pentru ea. Ştia că, dincolo de aceste trei săptămâni, avea să trăiască numai din amintiri, dar acceptase deja acest lucru. Între ei era aproape un acord tacit. Dacă împrejurările ar fi fost altele, dacă ar fi reuşit să se facă iubită de el, cât de minunate ar fi fost aceste trei săptămâni. Un început nou pentru o altă viaţă... Dar Stacey nu voia să se gândească la viitor. Gândul acesta ar fi făcut-o nefericită şi ceea ce conta acum era că ei erau împreună în acel moment. Atât era de ajuns pentru a fi fericită.

Sâmbătă plouă. Stacey hotărî să-şi petreacă după amiaza la birou. Petrecându-şi serile cu Jett, trebuia să lucreze mai mult în cursul zilei, căci ţinea neapărat să-şi termine raportul la timp.

La ora două, după masa de prânz, nu fu surprinsă să descopere lumina aprinsă în biroul lui Jett. Fără îndoială, ploaia îl împiedicase să joace golf. Dar, hotărâtă să nu încalce restricţiile pe care şi le impusese să le respecte în timpul serviciului, se îndreptă direct spre biroul ei şi se apucă de treabă. După o oră, terminase jumătate din calculele necesare estimării finale. Aşa că renunţă la celelalte, hotărând să se odihnească.

În clipa aceea, Jett ieşi din biroul lui şi Stacey descoperi cu surprindere că nu era singur, ci vorbea cu cineva. O femeie. Glasul lui plăcut şi intonaţiile calde ale vocii îi dăduseră de înţeles lui Stacey că nu era vorba de o discuţie de afaceri.

Lăsase uşa de la birou deschisă şi chiar dacă nu se auzeau toate cuvintele, Stacey îşi spuse ca ar fi dat orice să nu fi fost acolo în acel moment. Nu putea suporta să asculte pe la uşi.

— Te implor, spunea Jett cu voce gravă. Nu faci

decât să complici lucrurile, Joyce.

Joyce! Stacey simţi că i se strânge stomacul. Joyce Crocker, vechea iubire a lui Jett. Tânăra replică cu o voce tăioasă şi Jett zâmbi amar:

— Nu, nu vreau, spuse el.

— De ce?

— Pentru că tu eşti măritată, fie că-ţi place sau nu. Ai venit să baţi la uşa mea, crezând că…

— De data asta va fi bine, Jett. Acum ne înţelegem bine. Înainte greşeam…

Jett nu-i răspunse.

— Nu mă privi aşa! Te cunosc ca pe mine însămi. Da, ştiu, fără nicio legătură. Tu n-ai inimă! Eşti doar un ticălos! Iar în ceea ce priveşte singurul talent, te asigur că soţul meu…

— Joyce!

— N-am putea? Te rog…

— Îţi cer doar să aştepţi! o întrerupse Jett. O săptămână, de acord? Gândeşte-te puţin!

— M-am gândit!

— Doar o săptămână. Se lasă o tăcere grea, apoi Joyce strigă:

— Uneori eşti un ticălos!

— Ştiu, răspunse el râzând. Acum pleacă… Va descoperi că n-ai fost la cumpărături tot timpul acesta.

— Sărută-mă.

— Nu. Cred că e mai rezonabil să… Şi din nou se lăsă o tăcere lungă şi grea.

Stacey îşi cuprinse capul în mâini şi-şi strânse cu putere tâmplele în palme. În sfârşit, Jett spuse:

— Ei, asta îţi aduce aminte de ceva?

Jett nu răspunse.

— Bun, spuse tot Joyce oftând. Te caut peste o săptămână. De acord?

Stacey o auzi plecând. Rămase nemişcată,

implorând cerul să nu fie descoperită. Dar Joyce trecu prin faţa biroului fără să privească înăuntru. Era înaltă şi subţire, cu părul blond căzându-i pe umeri. Avea un mers uşor şi afectat.

Stacey îşi ţinu respiraţia până când auzi zgomotul de paşi îndepărtându-se. Apoi uşa de la intrare se deschise şi, puţin mai târziu, se închise la loc. În clipa aceea auzi vocea lui Jett:

— Poţi să ieşi acum.

Moartă de ruşine, nu îndrăzni să se mişte. Nu putea să pretindă că nu a auzit nimic. Încercând să pară ironică, întrebă:

— Pericolul a trecut?

— Pentru unii da... Pentru mine, nu. Se ştie, replică Jett amuzat. Stacey se ridică şi scoase prudent capul pe culoar cu braţele încrucişate, şi cu un aer mai degrabă încântat decât surprins. Jett se sprijinea de biroul secretarei.

— Ce părere ai? întrebă el.

— E prima dată când o femeie te urmăreşte în biroul tău?

— Dar e prima femeie măritată. Şi când te gândeşti că altădată m-a trimis la dracu!

— S-ar zice că şi-a schimbat părerea.

— Hm. Hmm...

— E drăguţ din partea ta că mai aştepţi o săptămână. Apreciez gestul. Dar aş putea să-mi termin treaba mai devreme şi locul va rămâne vacant...

— Încetează, strigă Jett şi chipul lui deveni brusc serios.

— Nu i-am propus acest termen pentru că între timp te am pe tine ca să mă distrez!

— Aha, bun! Atunci de ce?

— Chiar crezi că sunt atât de ticălos?

Stacey se sprijini de uşă, încercând să-şi

înăbuşe dorinţa de a-l cuprinde în braţe. Ce mult ar fi vrut să aibă puterea de a-i spune ce simţea! Dar putea să-şi imagineze reacţia lui şi era destul pentru a se stăpâni. Jett o privea indiferent, probabil aşa cum o privise şi pe Joyce cu câteva clipe mai devreme. Apoi, cu un surâs ironic, îi propuse să facă un duş fierbinte împreună cu el.

— Nu mi-ai răspuns, remarcă ea.

— Nu mă voi culca cu Joyce, doar pentru că ea este momentan dezamăgită de soţul ei, exclamă el cu o bucurie furioasă în priviri, apoi se calmă imediat. Demonul ăsta de femeie urăşte clipa în care a acceptat să-şi pună lanţul de gât…

— Îmi pare rău că m-am înşelat, îl opri Stacey. Nu mă interesează ce s-a întâmplat între tine şi Joyce. Şi, la urma urmelor, n-am dreptul să-ţi cer nicio explicaţie.

— Ţi-am spus: tot ce-a fost între mine şi Joyce s-a terminat demult.

— Dar e sigur că n-a înţeles asta… Şi cred că ştiu de ce…

— Ce vrei să spui?

Privirea lui Jett redeveni lipsită de orice expresivitate.

— Recunosc simptomele, asta e tot! Încă mai crede că eşti fermecător… Şi, dacă eu nu aş fi fost aici, n-ar fi fost cea mai bună ocazie de a-ţi recuceri paradisul pierdut?

— Vrei adevărul?

— Te rog.

Jett rămase puţin pe gânduri, privind-o atent pe Stacey. Apoi măsură biroul cu paşi mari şi, când se opri, întoarse spre ea o privire calmă şi liniştită.

— Nu mai este Joyce a mea. De 15 ani nu mai este. Şi chiar şi pe vremea aceea eram împreună din

cu totul alte motive.

— Da, dar… îl îndemnă Stacey să continue, pentru că bănuia că Jett nu i-a spus totul.

— Dar, continuă el cu o voce fermă, dacă n-ai fi fost tu, acum aş fi plecat cu ea. Nu sunt prea mândru de mine. Stacey, am obligaţii faţa de ea.

— Obligaţii?

Jett oftă şi o luă de mână.

— Vino! Dacă tot vrei să afli adevărul, îţi voi spune toată povestea. Dar nu aici.

Capitolul 11

Se plimbară tăcuţi prin ploaie, numai că acum Jett îi cuprinse umerii, chiar cu riscul de a fi văzut de vreun cunoscut. Părea că uitase convenţia, că legătura lor trebuia să rămână secretă.

Când ajunseră în faţa locuinţei lui, portarul îi înmână un pachet.

— Din partea doamnei Stewart.

Jett îl luă şi, privind-o pe Stacey, spuse:

— Supă!

— Dumnezeule! exclamă ea, urcându-se în lift. Mama ta te răsfaţă des?

— Da, deseori…

Desfăcu biletul care însoţea pachetul şi citi cu voce tare: Ce *te vei face când eu nu voi mai fi?*

— Crede că voi rămâne singur toată viaţa, concluzionă el.

Stacey simţi că i se strânge inima. Şi înainte de

a se gândi mai bine, întrebă:

— Şi asta intenţionezi să faci?

Jett nu răspunse. Îi cuprinse talia, o apropie de el şi, gânditor, îşi sprijini obrazul de părul ei.

Cu geamurile ude de ploaie, apartamentul părea liniştit, dar sobru. Jett se îndreptă direct spre bucătărie şi aprinse lumina. Stacey îl ajunse din urmă, exact în momentul în care el scotea o cratiţă din dulap.

— Eşti pregătită să-mi dezvălui talentele tale culinare? o întrebă el, desfăcând pachetul pe care-l lăsase pe masă.

Stacey îşi lăsă haina pe spătarul unui scaun.

— Doar ca să încălzesc supa?! Te descurci şi fără mine!

Jett privi atent cratiţa şi suflă în ea ca şi cum ar fi vrut să alunge praful. Stacey începu să râdă şi i-o luă de mână.

— O foloseşti de două ori pe an, nu?

— Ştiam că te voi convinge să mă ajuţi! îi răspunse el cu un surâs fermecător.

Apoi deschise frigiderul.

— Să bem nişte vin!

Era un moment atât de plăcut, încât ar fi vrut ca seara să nu se mai sfârşească niciodată.

— Îţi aminteşti maşinile din garajul societăţii? o întrebă în timp ce desfăceau sticla de vin.

— Da, bineînţeles.

După o clipă de tăcere, Stacey adăugă:

— Nu eşti prea încântat de ele.

— Într-adevăr. Trebuie să recunosc că nu-mi place să conduc. Dar, până şi aici, e imposibil să te descurci fără maşină. Cel puţin cu camioneta sunt nevoit să merg încet şi să nu rănesc pe nimeni.

Stacey se opri şi se întoarse spre el.

— Dar noaptea trecută nu m-ai rănit!

— Nu, bineînţeles, spuse el. Mă refeream la accidentul îngrozitor pe care l-am avut când eram tânăr.

Părea că vorbea mai uşor, atunci când avea mâinile ocupate. Aşa că Stacey se hotărî să-l lase singur să caute paharele şi să le umple. Apoi întrebă pe un ton neutru:

— Şi?

— Aveam 19 ani. Mă întorceam acasă după primul an de universitate. Tatăl meu îmi oferise o maşină *Cabriolet* şi mergeam spre casa lui Crocker, să i-o arăt lui Joyce.

Între timp umpluse paharele.

— Ea îşi luase bacalaureatul şi se pregătea pentru a intra la facultate. Am plecat cu maşina. Aveam câteva sticle de bere. Voiam să ne distrăm, să sărbătorim succesele. Vrei paharul plin?

— Nu, doar pe jumătate.

După ce bău o gură, continuă pe acelaşi ton neutru:

— Joyce m-a bătut la cap s-o las pe ea să conducă. Stupid, dar am acceptat. Amândoi băusem cam mult.

— Dumnezeule! murmură Stacey.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat. Trei săptămâni mai târziu, m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare. Toată lumea a crezut că eu conduceam în momentul accidentului. Mi-am spus atunci că Joyce e probabil moartă sau foarte rănită şi nu putea vorbi. După două zile cumplit de lungi, am aflat că era să-şi piardă un picior, că celălalt îi era mutilat şi că avea răni adânci pe faţă. A rămas şapte luni în spital. Bineînţeles că nu a mai avut cum să-şi continue studiile. I-au trebuit ani ca să-şi revină complet…

— Dar tu nu erai vinovat…

Jett surâse.

— Mai bine nu mai spune nimic. A fost greşeala mea. Sunt o mulţime de lucruri pe care nu trebuia să le fac în seara aceea. A fost cea mai mare greşeală a vieţii mele.

— Toţi greşim, Jett…

Jett zâmbi amar.

— Numai că unii greşesc mai mult. Dintotdeauna eu am fost fratele cel rău, cel care alerga după fete şi făcea numai necazuri… Acum toţi credeau că în cursele mele ameţitoare cu maşina, era cât pe ce să o ucid pe nevinovata Joyce Crocker. În ochii tuturor, accidentul a confirmat ceea ce ştiau deja: că sunt iremediabil pierdut pentru o viaţă normală. Caracterul meu era de vină. Şi azi, când sunt privit de ceilalţi, ştiu că încă nu au uitat.

— Să admitem că ai dreptate, îl întrerupse ea cu o voce fermă. Simţi că ai nişte obligaţii faţă de Joyce. Şi te simţi vinovat faţă de toţi, pentru prostiile pe care le-ai făcut, nu?

Jett ridică privirea surâzând şi îi spuse fără ironie:

— Ştii, e o femeie inteligentă… Da, îi sunt dator lui Joyce pentru cât a suferit. Mă simt vinovat. Dar asta nu înseamnă că fac reproşuri pentru tot ce s-a întâmplat în trecut.

Stacey încercă să surâdă pentru a destinde atmosfera.

— Cred că acum Joyce a uitat totul…

Jett ridică paharul, dar nu bău.

— Într-o anumită măsură, da. E mai puternica decât mine… S-a instalat în alt oraş, s-a căsătorit, şi-a găsit de lucru, în timp ce eu am rămas tot aici! Deci, care e concluzia ta?

— Cred că te-ai autopedepsit rămânând aici şi

lăsând pe oricine să-ţi spună cât ai greşit…

— Şi e rău?

— Da… Nimic nu e mai cumplit decât să trăieşti înconjurat de conştiinţa greşelii tale.

— Vorbeşti din experienţă, nu?

Stacey vru să spună ceva, dar apoi se opri.

— N-ai avut cum să faci să dispară numărul fatal din *High-Rise.* Dar nu ţi-ai schimbat nici numele şi nici n-ai alergat să te ascunzi într-un orăşel uitat de lume.

— Îmi pare rău că am făcut fotografia aceea, dar mă simt vinovată.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr, repetă ea ridicându-şi cu mândrie fruntea. Am făcut o prostie, trebuie să mi-o asum. Nu mai pot schimba nimic.

— Şi rezişti fără să te plângi de nimic… Tot respectul!

Stacey nu se mişcă, deşi ar fi vrut să se poată ghemui în braţele lui.

— Amândoi ne luptăm cu prostiile pe care le-am făcut în trecut… Dar trebuie să uităm şi noi, remarcă pe un ton calm.

— Da, spuse Jett. E ceea ce ne uneşte… Ne asemănăm. Aparent, Jett nu era decât bărbatul seducător care surâde ironic. În realitate, era vulnerabil. Îşi bătea joc de sentimentele lui. Nu spunea cuvinte de dragoste. Şi Stacey era la fel. Nici ea nu spunea ce simţea de teamă ca nu cumva după aceea unul dintre ei – el sau ea - să se înfurie şi să plece.

Jett întinse mâna şi îi mângâie braţul. Privirea lui era plină de expresivitate.

— Ei, ce părere ai despre noi? Despre mine şi despre tine.

Stacey nu mai rezistă şi se apropie de el,

cuprinzându-i gâtul cu braţele. Jett răspunse îmbrăţişării şi o sărută tandru pe tâmple.

— Cum ţi se par aceste trei săptămâni? Sufletul i se strânse dureros, dar rămase zâmbitoare şi spuse calm:

— Până acum perfecte… cu câteva excepţii…

— Ce nu ţi-a plăcut? Bufniţele? Şerpii?

— Da… aş fi putut găsi ceva mai bun.

— Sunt gata să ţi-o dovedesc… replică el în şoaptă.

Jett o strânse mai tare în braţe şi-şi coborî faţa în părul ei bogat. Rămaseră astfel tăcuţi, bucurându-se fiecare de căldura corpului celuilalt.

— Stacey, ţi-e foame? şopti el cu buzele foarte aproape de tâmpla ei. Sau supa mai poate aştepta?

— Sincer? Nu, nu mi-e foame deloc.

Jett îşi apropie buzele de gura ei, conturându-i buzele cu vârful limbii, apoi apăsarea deveni mai insistentă, exprimând, în acelaşi timp, tandreţe şi pasiune. Jett avusese încredere în ea… Inima ei tresări, cuprinsă de emoţie şi dragoste. Căci, fără nicio îndoială, îl iubea pe acest bărbat. Îşi sprijini obrazul de umărul lui, în timp ce mâna lui Jett urca pe spatele ei, până când descoperi pielea fină şi fierbinte a gâtului ei.

Corpul ei începu să tremure. Forţându-se să surâdă, Stacey şopti:

— Sărută-mă înainte de a spune o prostie!

— O prostie?! repetă Jett râzând.

— Da. Sărută-mă!

Jett o sărută, dar în momentul în care buzele ei se desprinseră de ale lui, el o privi neliniştit şi întrebă din nou:

— Ce prostie?

— Ştii doar, replică ea cu o voce încordată, jucându-se cu gulerul cămăşii sale. Nu credeam să mi

se întâmple…

— Ce anume?

— Oh, ştii foarte bine! exclamă ea încercând să râdă. Mă gândeam că îmi vei fi antipatic. Şi iată că acum, din motive complet necunoscute, descopăr că…

— Că nu sunt chiar atât de ticălos? îi sugeră el cu un aer amuzat.

— Da, ceva în genul ăsta, aprobă ea aproape în şoaptă, fără să-l privească.

— Ai dreptate, declară el calm. Cuprinzându-i bărbia între degete, o obligă să-şi ridice capul spre el.

— Ce pot eu să fac dacă eşti un bărbat atât de atrăgător? oftă ea, cu buzele tremurânde.

Jett îi mângâie obrazul şi, cu o voce puţin răguşită, spuse:

— Şi tu eşti o femeie atrăgătoare, Anastasia. De această dată, sărutul lor pasionant îi tulbură pe amândoi. Jett îi cuprinse cu o mână un sân, care se înfioră la atingerea lui. Îi sărută obrajii, pleoapele, tâmplele… «Visez?» se întrebă ea. Respiraţia lui Jett se accelera tot mai mult cu fiecare atingere, cu fiecare mângâiere.

— Stacey, eu nu prea ştiu să-mi ţin promisiunile. Şi nici nu mă pot schimba de azi pe mâine. Nici eu – ca şi tine – nu vreau să mă leg. Şi totuşi… eşti cu totul altfel decât îmi imaginam eu!

Ea încercă să surâdă.

— Ştii cum să flatezi o femeie, Jett!

Buzele lui se apropiară din nou de ale ei, apoi, recăpătându-şi suflul, o privi cu atenţie.

— Stacey, eşti ceva atât de nou pentru mine! Eşti inteligentă, sensibilă, atentă la tot ce te înconjoară şi, cu toate astea, rămâi întotdeauna liniştită şi calmă. Cea mai mică atingere a ta – oh, Doamne – mă răscoleşte profund, înţelegi?

Stacey îşi ţinu răsuflarea.

— Da, Jett…

— Vrei să pari rece ca o adevărată femeie de afaceri. Dar eu am descoperit că, sub această mască, eşti senzuală şi sensibilă… Oh, Stacey…

Fără să mai poată adăuga nimic, îi căută din nou gura şi o îmbrăţişă atât de puternic, încât ea se sprijini de perete. Cuprins de o dorinţă nebună, îi mângâie părul, sânii, ale căror vârfuri se întăriră sub apăsarea degetelor lui. Stacey îşi strecură degetele prin nasturii cămăşii. El se îndepărtă puţin, o luă de mână, îndreptându-se spre uşă. Stinse lumina în urma lor şi amândoi parcurseră cu paşi mari holul care îi despărţea de dormitor. Se dezbrăcară grăbiţi în penumbra camerei.

Cearşafurile reci o înfiorară pe Stacey, dar căldura trupului lui Jett lângă al ei, degetele lui explorând, căutând toate zonele sensibile de pe pielea ei fină, stârniră un val fierbinte în tot corpul ei. Îl auzi pe Jett şoptindu-i ceva la ureche şi vru să-i răspundă, dar respiraţia îi deveni mai rapidă şi degetele ei coborâră pe spatele lui, lăsând în urmă dungi roşietice. Ar fi dat orice pentru câteva cuvinte de iubire. Şi totuşi, cum ar fi putut Jett să o mângâie, să o respecte atât, dacă nu ar fi nutrit pentru ea cele mai profunde sentimente?

Dar ea nu ştia decât faptul de mult îl iubea. Intrase în gândurile şi inima ei atât de profund, încât, fără a-şi da seama, această relaţie, pe care o credea pur fizică, se transformase în dragoste.

Trupul ei se arcui şi mai mult spre al lui, căutându-l, iar în clipa în care îl primi, pulsaţiile rapide, înnebunitoare ale sângelui ei în tâmple, deveniră ecoul propriilor gânduri.

«Îl iubesc». Îşi spuse.

Cu fiecare mişcare, el pătrundea şi mai mult în ea, într-o contopire perfecta. Trupurile lor se înălţau pe culmea extazului, zguduite de valuri de plăcere, până când un sentiment de beatitudine puse stăpânire pe ei, învăluindu-i în linişte.

Stacey îi cuprinse umerii cu mâna, epuizată şi fericită. Se simţea încă epuizată de plăcere. Jett se desprinse încet din îmbrăţişare şi se ridică. Sub privirile lui arzătoare, ea îşi acoperi corpul cu un cearşaf.

— Te ascunzi? o întrebă el. Ţi-e teamă?

Se aşeză din nou lângă ea şi o sărută.

— Eşti într-adevăr excepţională, Stacey Kiroff! Nici nu-ţi poţi imagina…

Pentru Jett, care ura cuvintele romantice, acest compliment putea să fie şi o declaraţie de dragoste. Ţinea la ea, imposibil să nu fie aşa! Dar bănuia ea, că e pe cale de a se îndrăgosti de ea?

Stacey surâse şi se lăsă cuprinsă din nou de plăcerea pe care i-o producea apropierea corpului său. Dar îşi dorea din tot sufletul ca întâlnirea ei cu Jett să rămână cel mai însemnat lucru din viaţa lui.

În dimineaţa zilei de marţi, Honey Spelling apăru în uşa biroului ei.

— Domnul Stewart doreşte să vă vadă la ora 11 dacă vă convine.

Stacey zâmbi.

— La 11 e perfect.

Ce voia Jett? Până acum, de fiecare dată când avusese vreo problemă, venea în biroul ei neanunţat şi indiferent de oră. Ce însemna această convocare? Astfel că la ora 11, când Stacey intră în biroul lui Jett, descoperi surprinsă că nu e singur. Vărul său, Tom Stewart, avocatul companiei, era alături de Jett, instalat confortabil într-un fotoliu. Ca de obicei, Jett părea foarte în largul lui, uitând parcă faptul că în

urmă cu 12 ore, o ţinuse în braţe în patul lui. Avea un stilou în mână şi un teanc de dosare în faţă.

— Bună ziua, miss Kiroff. Ţi-l aminteşti pe Tom?

— Bineînţeles, răspunse Stacey zâmbindu-i tânărului avocat. Ne-am întâlnit de două sau trei ori săptămânile astea.

— Cum?! exclamă Jett. N-ai spus nimic, Tom!

— Aveam ordin să-i ofer domnişoarei Kiroff toate informaţiile pe care mi le-ar cere. Am fost fericit să-i pot fi de folos.

Subiectul se încheie aici şi Jett, zâmbitor, îi arătă un fotoliu din piele spunând:

— Sper că nu te-am dezamăgit, domnişoară Kiroff. Dar cred că a venit vremea să punem lucrurile la punct.

— Cu plăcere, răspunse Stacey, instalându-se comod în fotoliu.

Jett o privea, dar pe faţa lui nu se putea citi nimic. Şi cum regula jocului era că sunt doi străini, ea adoptă aceeaşi conduită.

— Ancheta dumitale ar cam trebui să se apropie de sfârşit, începu Jett.

— Da, voi termina joi, iar vineri mă voi întoarce la Philadelphia şi mă voi închide în cabinetul meu pentru a redacta raportul final. Îl veţi primi în următoarele două săptămâni.

— Hmm… făcu Jett. Dar în momentul de faţă, nu ne poţi prezenta un rezumat?

Deci asta vroia! Îşi ridică privirea şi-i aminti cu o voce caldă:

— Lucrez pentru fratele dumneavoastră… Aţi uitat?

— De acord, e dreptul lui să fie primul informat. Dar eu nu cer detalii. Doar un rezumat în linii mari, ca să ştiu dacă e nevoie să renunţ la bunurile mele

personale pentru a mă achita faţă de fratele meu.

Stacey meditã o clipă. Descoperise că situaţia financiară a lui Jack Stewart era dezastruoasă. Făcuse investiţii nerentabile şi avea nevoie de cinci milioane de dolari pentru a scăpa de faliment. Dar Jett nu trebuia să ştie. Era mai bine aşa. Stacey declară prudentă:

— Vedeţi, încă nu mi-am încheiat evaluările.

Jett o examină pe sub sprâncene.

— Dar ai văzut destule acte pentru a-ţi face o impresie! Societatea noastră valorează 20 de milioane de dolari?

Stacey îi aruncă o privire lui Tom, apoi îl privi din nou pe Jett.

— Mă întreb dacă ceea ce vă voi spune va fi o veste bună sau rea. Nu, societatea nu valorează 20 de milioane.

— Dar…?

— Şi dumneavoastră v-aţi înşelat când aţi evaluat-o la 7 milioane.

— Cu mult?

— Destul. Mă surprinde, glumi ea, că aţi putut face o asemenea greşeală.

— Poate am făcut-o intenţionat. Era în interesul meu. Sunt sigur că îmi înţelegi motivele. Dar să trecem la veştile proaste. Cât? 15? Sau 16 milioane?

— Aproape 16 milioane. Sau puţin mai mult.

Jett făcu o grimasă.

— Niciodată n-am crezut că voi fi atât de nemulţumit aflând cât sunt de bogat! 16 milioane? Hmm…

Stacey aprobă cu o mişcare a capului.

— Cred că îi datoraţi fratelui dumneavoastră aproape 5 milioane şi jumătate de dolari.

— Dumnezeule! exclamă Jett. Sunt ceva bani!

Stacey continuă să-l analizeze cu atenţie.

— Dar vă mai rămân şi dumneavoastră.

— Crezi?

— Sunt sigură. O ştiţi la fel de bine ca şi mine. Dar pentru a-l plăti pe Jack va fi nevoie de un împrumut.

Jett căzu pe gânduri.

— Aici nu suntem la New York.

— Dar nici nu există vreun motiv, pentru a nu ajunge acolo. Afacerea e rentabilă. Şi destul de rară. Ar fi păcat să vă pierdeţi proprietăţile pentru a-l plăti pe Jack.

— Şi sugestia care mi-ai dat-o e mai bună? strigă Jett aplecându-se peste birou şi sprijinindu-se cu coatele de el. N-am niciun chef să semnez lună de lună cecuri pentru bănci – şi asta vreo zece ani la rând!

— Mai sunt şi alte modalităţi, adăugă Stacey calmă. O mulţime de bănci ar fi interesate să investească în această afacere, ceea ce nu ar fi foarte complicat.

— Nu suntem foarte agreaţi de bănci.

— De ce? Nu cred…

— Ei bine, pentru că tatăl meu avea o manieră destul de ciudată de a face afaceri cu bancherii. Întotdeauna aceştia ieşeau în pierdere. Cât despre reputaţia mea, nu e nici ea prea strălucitoare.

— Băncile mari, adică cele care ştiu de unde pot avea beneficii, nu pot fi prea atente la viaţa dumneavoastră personală. Va fi de ajuns doar să căutaţi unde trebuie nişte investitori şi cred că veţi fi şi dumneavoastră surprins de rezultat.

Tom o ascultă atent.

— Dar sunteţi optimistă? Chiar credeţi că Jett şi mama lui îi pot ceda lui Jack partea lui şi să supravieţuiască?

— Sigur. Nici nu se pune problema să nu reuşească, declară Stacey, întorcându-se spre Jett. Bineînţeles, în următorii doi ani, va trebui să fiţi atenţi cu clienţii şi mai prudenţi la bursă. Dar cifrele vorbesc de la sine. Beneficiile pot fi mai mari decât cele realizate până acum. Doar dacă nu veţi mai fi atât de generos şi – scuzaţi-mi impertinenţa – dacă veţi renunţa la lene.

— Hmm, mormăi Jett cu un surâs pe buze.

Stacey îşi simţi inima tresărind de bucurie. Oare Tom nu simţea nimic din ce se petrecea între ei doi? În acel moment, auzi vocea avocatului ca venind de la mii de kilometri depărtare.

— După ce Stacey va termina contractul cu Jack, poate că ar trebui să o angajezi tu, Jett. Cred că vei avea nevoie de un expert financiar ca să ieşi curat din această afacere!

— S-ar părea că ai dreptate, răspunse Jett calm, adresându-i un surâs lui Stacey.

— S-ar putea să nu aveţi cu ce mă plăti, replică ea, ridicându-se din fotoliu. Va trebui să aveţi grijă şi de ultimul bănuţ.

— Nu e o perspectivă prea încântătoare, declară Jett.

— Nu e o atitudine tocmai potrivită dacă vreţi să supravieţuiţi! replică ea. Acum pot să mă retrag? Dacă tot am discutat aceste lucruri, aş vrea să pregătesc un raport informativ şi pentru Jack.

— Dar nu ne-ai dezvăluit niciun secret! strigă Jett pe un ton răguşit. Am vorbit doar despre mine, nu şi despre el. De ce te agiţi acum?

Tom îi deschise uşa întrebând:

— Mâncăm împreună?

Ea îşi privi ceasul, se gândi o clipă, perfect conştientă că Jett îi aşteaptă răspunsul, ca şi Tom.

— Nu te reţin prea mult, se grăbi Tom să adauge.

— Atunci, de acord, acceptă ea zâmbind. O jumătate de oră, niciun minut mai mult.

— E perfect! spuse Tom, apoi se întoarse spre Jett. Vii şi tu?

Jett surâse cu un aer binevoitor şi clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Am prea mult de lucru şi cineva mi-a recomandat să nu mai lenevesc.

Stacey zâmbi, apoi uşa se încheie în urma lui Tom.

În seara aceea, lucră până târziu. De aceea fu mulţumită când Jett apăru pe la nouă pentru a o conduce la motel. Era obosită şi, de la prânz, nu mai mâncase nimic. Se opriră la un restaurant şi, în timp ce ea mânca un sandwich, Jett comandă o bere. Erau aşezaţi la o masă, faţă în faţă, iar între ei pâlpâia flacăra unei lumânări.

— M-am gândit la discuţia de azi dimineaţă, spuse el, după ce luă o gură de bere.

Stacey ridică din sprâncene. Era prima dată când vorbeau despre servici în timpul lor liber. Luă o gură de sandwich şi aşteptă ca Jett să continue.

— Cred că joi voi pleca în Philadelphia.

Ea aproape că se înecă de uimire.

— Nu are nimic de-a face cu noi, preciză el. Am de rezolvat o problemă. Aş… aş vrea…

Se întrerupse brusc, nehotărât. Stacey înghiţi şi întrebă:

— Când te întorci?

— Nu ştiu. Peste două, trei zile.

— Da, înţeleg…

Brusc, simţi că nu îi mai este foame. Lăsă sandwich-ul în farfurie… Deci acesta era sfârşitul…

Deşi îl aştepta. Stacey avu un şoc.

— Nu, nu înţelegi! strigă el cu brutalitate, dar fără să o atingă. Ascultă! Ştiu că aproape ai terminat ce ai avut de făcut, dar vroiam să te rog să nu pleci până ce nu mă întorc eu.

— Să nu plec? repetă ea absentă.

— Da, rămâi până mă întorc eu.

— Doar aşa, fără niciun motiv.

Se simţea furioasă. Bărbatul acesta nu ştia să spună *te rog*? Puţină politeţe nu ar fi stricat!

— Ce motiv? replică el mânios.

Stacey îşi ţinu respiraţia. Ce trebuia ea să înţeleagă din acest răspuns care nu era altceva decât o altă întrebare?

— Nu ştiu. Nu văd niciun motiv pentru care aş rămâne…

Cum putea să fie atât de lipsit de inimă? Nopţile lor de dragoste nu însemnaseră nimic? Stacey nu mai spuse nimic şi strânse cu gesturi automate firmiturile de pe masă.

Jett întinse mâna şi atinse cu degetele brăţara ceasului, apoi spuse:

— Îmi vei lipsi… Te ajută cu ceva că ţi-am spus-o?

— Nu, spuse ea cu o voce îngheţată.

— Stacey…

Ea îşi ridică privirea şi i se adresă furioasă:

— Să nu îndrăzneşti să te scuzi!

Jett surâse.

— Nu, bineînţeles.

— Nici să nu-mi spui cuvinte dulci ca să…

— Cuvinte dulci? repetă el izbucnind în râs.

Stacey aruncă o privire în jur şi exasperată. Îi strecură printre buzele strânse:

— Uneori, crede-mă, nu pot să te suport!

— Şi în restul timpului, trăieşti din amintirea nopţilor de dragoste, îi replică el calm.

Apoi îi luă mână în a sa.

— Vezi, Stacey, noi doi am fost foarte raţionali până acum.

— Dar, spre deosebire de tine, eu nu pot să tac în momentele mele proaste... răbufni ea, trăgându-şi mâna din a lui.

— Da, poate ai dreptate, aprobă el. Ne completăm reciproc, nu?

Stacey clipi mai des.

— De ce nu termini sandwich-urile? Dacă eşti cuminte, fac cinste cu o îngheţată. Gata cu supărarea, de acord?

Stacey îşi luă din nou sandwich-ul în mână.

— Şi să nu mă înjuri în ungureşte! râse el. Nu ştiu cum aş reacţiona. Să nu-mi spui că atunci când eşti nervoasă nu înjuri în ungureşte!

Stacey roşi, abandonându-şi definitiv gustarea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu...

— Hai, hai! o avertiză el cu un surâs diabolic. Încă o silabă în plus şi te scot de aici pe motiv că m-ai jignit. Mănâncă mai bine!

Ea îşi termină gustarea, căci acest Jett, ironic şi sarcastic, îi făcea întotdeauna foame. O făcea să reacţioneze ciudat! Dându-şi seama că şi din acest punct de vedere semănau, Stacey zâmbi. Într-adevăr, erau la fel. De ce Jett nu simţea profunzimea acestor asemănări? De ce nu mai era tandru? Şi de ce nu recunoştea că o iubeşte?

Număra orele plecării sale, sperând că, până la urma, Jett îi va vorbi. Dar în ajunul plecării sale lucrurile merseseră şi mai prost. La întoarcerea de la restaurant, o aduse pe Stacey la el acasă şi adormi în faţa televizorului, astfel că ea rămase peste noapte în

apartamentul lui.

Dimineaţă, Jett se scula devreme, o trezi în timp ce îşi făcea bagajul, o îmbrăţişă şi o lăsă să doarmă mai departe. Dar, până la urmă, tentaţia fu prea mare pentru el şi făcură dragoste cu o pasiune care o tulbură pe Stacey.

— Aveai dreptate, şopti ea cu un surâs leneş. Dimineaţa eşti într-o formă excelentă…

Capitolul 13

După plecarea lui Jett, îşi simţi inima grea. Munca fusese pentru ea cea mai bună consolare. Recurse din nou la acest refugiu şi rămase până târziu la birou. Vineri dimineaţa îl căută pe Jack Stewart.

— Mi-am terminat ancheta, îi spuse cu glasul hotărât al unei femei de afaceri. Cam peste două săptămâni, vă voi prezenta un raport, dar până atunci, aţi vrea să discutăm despre ce am descoperit?

— Da, aprobă Jack. Vin în week-end şi stăm de vorbă.

Lui Stacey propunerea nu i se păru ciudată, dimpotrivă, o bucură pentru că îi oferea o scuză ca să mai rămână acolo. Ceea ce o făcea extrem de fericită.

În timpul zilei, Jett nu o sunase şi îi era grozav de dor de el. «Ce poate să facă?» se întrebă ea. Îl credea în stare să lipsească luni întregi, fără să-i dea nici cel mai mic semn de viaţă. Dar seara, când se întoarse în cameră, descoperi cu bucurie un pachet care o aştepta. Îl deschise şi găsi cheia apartamentului lui Jett – după cum bănuia – şi o sticlă de vin, însoţită

de câteva cuvinte: *Pune-o la rece!*

Fericită, Stacey îi telefonă bunicii sale şi îi povesti totul despre Jett Stewart.

* * *

Sâmbătă dimineaţă o trezi soneria telefonului. Aruncă o privire somnoroasă spre ceas: era ora şapte! Ridică receptorul şi, pe jumătate adormită, şopti:

— Jett…

El râse.

— De unde ai ştiut că sunt eu?

Cine altcineva să mă sune la ora asta?

— Sunt în picioare de mult. Azi dimineaţă în avion…

— Azi dimineaţă în avion? repetă Stacey, dezmeticindu-se brusc. Unde eşti?

— Jos.

— Poftim?! Aici?! exclamă ea cu bucuria unui copil. Nu minţi. Jett?

— Îmi deschizi tu uşa sau mituiesc pe cineva să îmi dea cheia?

— Oh, Jett! suspină Stacey şi, înainte de a se gândi, spuse repede: te iubesc!

— Ştiu, spuse el repede şi vocea îi deveni veselă. Închide! Urc!

Stacey intră în baie şi ieşi în câteva clipe, căci Jett bătea nerăbdător la uşa. Apoi se aruncă în braţele lui, râzând şi sărutându-l în acelaşi timp, având impresia că inima va exploda de fericire.

— Jett, mi-a fost atât de dor de tine!

El râdea fericit.

— Nu te mai agita, iubito! Lasă-mă să te strâng în braţe! N-a trecut niciun minut fără să mă gândesc la tine.

— Sigur?

— Sigur. În fiecare clipă te vedeam aşa cum erai când am plecat, cu părul răvăşit pe pernă. Goală…

Dumnezeule! Visa sau Jett îi făcea o declaraţie de dragoste?

— Sărută-mă Stacey, reluă el cu o voce caldă.

Buzele lui le zdrobiră pe ale ei, iar Stacey se simţi din nou cuprinsă de un val de plăcere. Îşi ridică braţele spre gâtul lui Jett, lipindu-se şi mai mult de el. Dar Jett se desprinse de ea cu un sărut lung pe gât.

— Să rămânem calmi! Nu avem prea mult timp…

— Timp? întrebă Stacey. Jett, dar…

— Da, ştiu, dar nu pot să-ţi explic acum. Uite, poftim, e pentru tine. Şi acum, spune-mi…

— Ce e?

— Un cadou. Sper să-ţi placă. L-ai văzut pe Jack?

— Jack?!

— Fratele meu! Dezmeticeşte-te puţin! L-ai văzut?

— Ai răbdare o secundă. Nu, nu l-am văzut, răspunse ea, încercând să desfacă pachetul. Am vorbit ieri la telefon cu el. Mi-a spus că vine aici în week-end.

— Şi? A venit?

— Habar n-am… Oh, Dumnezeule, Jett!

— Îţi place?

— E superb!

Stacey desfăcu pachetul şi descoperi un negligée din mătase, atât de fin şi de fragil, că îi fu teamă ca nu cumva să-l strice scăpându-l din mână.

— De ce mi-l faci cadou?

— Uneori habar n-ai ce înseamnă să trăieşti, Stacey. Mulţumeşte şi îmbracă-l.

— Ah! Vrei să mă vezi cu el! exclamă ea râzând.

— Dar spune-mi, te întâlneşti azi cu Jack?

— Nu ştiu… Jett, nu mă pot îmbrăca dacă tu stai aici şi te uiţi la mine!

— De ce? Te-am văzut în cele mai ciudate ţinute. De la dantelă neagră şi un şirag de perle până la… Bine, de acord! Fugi în baie!

— ’nţeles! răspunse din fugă.

— Dar răspunde-mi şi la ce te întreb, strigă el ceva mai tare, ca ea să-l audă. Când vă întâlniţi?

— N-am stabilit nimic, răspunse în timp ce-şi scotea cămaşa de noapte.

— I-ai vorbit de raport? I-ai dat cifre?

— Nu, deloc…

— Sigur? Nimic-nimic?

— Acum, că mă întrebi, mă gândesc că – straniu! — nu părea prea nerăbdător să afle rezultatul, răspunse ea, îmbrăcând ţesătura fină. Culoarea negligeé-ului dădea corpului ei o transparentă fascinantă.

— Hmm, făcu Jett.

Stacey îl auzea măsurând camera cu pasi mari. O clipă mai târziu, Jett adăugă:

— Următorul avion ar trebui să ajungă la…

În momentul acela. Stacey îşi făcu apariţia. Jett înlemni.

— Eşti superbă!

Stacey încercă să râdă, dar nu reuşi.

— Mai bine decât în dantelă neagră?

— Mult mai bine, declară Jett, îndreptându-se spre ea. Uneori uit cât eşti de frumoasă…

Fără să mai aştepte, o cuprinse în braţe şi o sărută cu pasiune. Mâinile lui coborâră pe spatele ei şi, sub ţesătura fină, Jett îi simţi corpul înfiorându-se. Simţi cum îl cuprinde un vârtej puternic. Pe măsură ce sărutul lor se prelungea, lui Jett îi era tot mai greu să

se desprindă din îmbrăţişare.

Dar o făcu tot atât de repede cum o cuprinsese în braţe.

— Acum ascultă-mă! Voi fi foarte ocupat azi. Dar ne vedem diseară, da? Aranjăm atunci totul.

— Ce să aranjăm?

Jett îşi scutură capul râzând şi se îndreptă spre uşă.

— Fă-mi plăcerea şi mai stai în pat câteva ore. Ah! Cum poţi să arăţi îmbrăcată aşa! Am ceva gust?

— Cât orgoliu! Modestia ai uitat-o acasă?

— Sigur. Peste o oră, îţi comand micul dejun.

— Pentru amândoi?

— Nu. Poate mâine.

Şi Jett plecă. La ce se gândea? Ce avea de gând? Stacey era prea neliniştită ca să mai poată dormi. Preferă să facă un duş. Aşa cum îi promisese Jett, micul dejun veni la ora fixată. Îmbrăcată într-o fustă mulată şi un pulover larg, se pregătea să iasă la o plimbare. Tocmai voia să iasă când auzi bătăi în uşă. Alergă la uşă, sigură că numai Jett putea să o caute.

Dar nu era el. Instinctiv, făcu câţiva paşi înapoi. Surâsul îi împietri pe chip. Jack Stewart intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Bună ziua, miss Kiroff!

Avea privirea rece şi pătrunzătoare.

— Bună ziua! Nu mă aşteptam, spuse Stacey aşezându-se pe un scaun.

— Da, îmi imaginez, declară el şi privirea îi alunecă peste silueta feminină din faţa lui cu dispreţ. E inutil să ne mai prefacem. Ştiu exact pe cine aşteptai.

— Pe nimeni, protestă ea cu stomacul strâns de teamă.

— Oh, pardon! Oare să fi interpretat eu greşit faptul că ţi-ai petrecut tot timpul tău liber cu fratele

meu?

Şi cu un surâs plin de răutate, scoase din buzunar un plic şi-l aruncă pe masă.

— Ce e în plic?

— Fotografii, spuse Jack. Sunt sigur că îţi vor place.

Stacey luă plicul fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Jack.

— Ce vrei?

— Ah! exclamă Jack cu satisfacţie. Eşti foarte inteligentă, miss Kiroff. Ce vreau? Să vedem ce eşti dispusă să-mi oferi. Hai, deschide plicul!

Fotografiile o surprinseră atât de mult pe Stacey, încât trebui să se aşeze pe marginea patului. Se simţea neputincioasă şi fiecare fotografie îi accentua acest sentiment.

Prima, îi surprinseră pe ea şi Jett într-un restaurant, iar după cum părea făcută, era cu un aparat ascuns. Nici celelalte nu erau mai bune. Amândoi îmbrăţişându-se în holul imobilului în care locuia Jett. Râzând lângă camion, mergând înlănţuiţi prin ploaie. Fotograful îi urmărise până la fermă. O fotografie îl surprinsese pe Jett când o ţinea în braţe, trecând-o pragul. Celelalte erau făcute probabil – la fereastră. Ea goală în braţele lui Jett. Amintirile acestea la care ţinea atât de mult fuseseră reduse la imagini imprecise, surprinse cu un scop care o dezgustă.

— Mai am şi altele, o anunţă Jack cu un aer încântat. M-am gândit că nu e nevoie să le aduc pe toate… Oricum, ai reuşit să-ţi faci deja o idee…

— De ce?

— De ce? Acum te am deja la mână…

— Şi cu ce scop?

Jack surâse din nou rece şi lugubru.

— Personal, nu mă interesezi deloc. Dar ai avut

de făcut o treabă pentru mine, miss Kiroff. Şi vreau să fiu sigur că rezultatele acestei munci vor fi pe placul meu. Am nevoie de 7 milioane bani gheaţă. Îi voi obţine?

Stacey ridică fruntea.

— Nu. Doar 5…

— Hai, hai! Am nevoie de 7 milioane. E foarte simplu. Raportul tău trebuie doar să indice acest lucru.

— Dar…

— E de ajuns să precizezi că *Forajele Stewart* valorează 21 de milioane…

— Şi dacă în raport e consemnată altă sumă? 15 sau 16 milioane?

Jack arătă cu degetul fotografiile.

— Atunci, vei avea proba că ai complotat împreună cu fratele meu, pentru ca eu să nu pot lua ceea ce mi se cuvine. Iar când în cercurile de afaceri, va fi cunoscut faptul că nu refuzi o idilă romantică cu clienţii pe care îi ai, nu ţi se va mai oferi nici cea mai mică afacere… doar dacă nu vei vrea să te reprofilezi… Dar alte talente pe care le posezi ar putea fi apreciate…

— De aceea nu ai ales? întrebă Stacey cu pumnii strânşi pentru că degetele începură să-i tremure. Aveai nevoie de o femeie, nu-i aşa?

— Da, aprobă Jack. Eram sigur că îi vei plăcea fratelui meu. Pe de altă parte, fotografia pe care am văzut-o proba că ai experienţă în domeniu. Dar trebuie să recunosc că aceste instantanee nu sunt pe măsura celor cu care ai fost obişnuită.

— Mi-ar plăcea să…

— Nu e nevoie, o opri el. Noi doi vom lucra împreună în următoarele două săptămâni. Te voi ajuta să corectezi cifrele astfel încât…

— Ascultă, domnule Stewart! îl întrerupse cu

brutalitate. Crezi că ai toţi aşii în mână, dar s-ar putea să te înşeli.

Jack se prefăcu surprins.

— Doar nu vrei să cădem toţi, împreună, nu? Orice s-ar întâmpla, soarta ţi-e pecetluită. Şi mie, dacă nu obţin cele 7 milioane. Mai rămâne fratele meu. Înţeleg că vrei să-l protejezi. Dar vezi, aici toată lumea crede că e un afemeiat care ar face orice ca să rămână în fotoliul pe care-l are acum. Mai pe scurt, reputaţia lui – atât de puţin respectabilă – se va spulbera…

— Destul! strigă Stacey.

Jack nu mai spuse nimic şi merse la fereastră să o deschidă, dându-i astfel ocazia să analizeze situaţia. Avea doar două alternative: prima, să coopereze cu Jack, iar a doua, să ruineze pentru totdeauna reputaţia lui Jett. Cât despre cele 7 milioane, Stacey ştia că Jett i le va da fratelui său dacă va trebui. Iar *Forajele Stewart* vor supravieţui!

— Voi avea negativele? întrebă ea.

Jack surâse, iar vocea îi deveni mai calmă.

— Da.

— Şi ce-i voi spune lui Jett?

— Nu are rost să fie la curent cu micul nostru aranjament. Ar fi tentat să facă cine ştie ce gest nebunesc, care n-ar duce la nimic bun. Sau mai rău, ar putea s-o rupă cu tine. Nu, cred că e mai înţelept să evităm orice fel de complicaţie. Putem pleca în Philadelphia cu următorul avion, peste o oră. Şi de mâine ne apucăm de treabă.

— Deci vrei să plec cât mai repede de aici, nu?

— Într-adevăr, nu vreau să ai timp să iei legătura cu Jett. Nu, miss Kiroff, avem deja timpul necesar pentru a pleca. Pregăteşte-ţi bagajele! Fără a mai putea gândi normal, Stacey îl ascultă. Se tot gândea la Jett. Să-l părăsească aşa, pur şi simplu? Sau

chiar cu riscul de a-i provoca neplăceri, să-i povestească totul? Cum ar reacţiona?

Când îşi termină bagajele, Jack ieşi din cameră să cheme un şofer pentru a-i căra bagajele.

— Ţi-am plătit camera, o informă Jack urmând-o pe hol. Putem pleca imediat.

— Erai sigur că asta va fi hotărârea mea?

— Bineînţeles. Nu eşti doar frumoasă, eşti şi inteligentă.

Cu privirea în jos, Stacey îl urmă tăcută pe Jack până la limuzină. Se aşeză pe locul ei şi în tot timpul drumului, rămase cu privirea fixată pe fereastră, luându-şi rămas bun de la aceste locuri. La intersecţia cu drumul ce ducea la fermă, ochii i se umplură de lacrimi, dar se stăpâni.

— Mai avem destul timp, o anunţă Jack când ajunseră la aeroport. Hai să bem o cafea!

După ce-şi înregistrară bagajele, porniră spre bar.

— Eşti foarte palidă. Sper să nu-mi faci surpriza de a leşina.

— Nu, dar nu mă simt prea bine. Am nevoie de o clipă ca să…

— Fie. Mai avem 20 de minute. Cred că nu vei încerca să fugi pe fereastra de la baie.

Îndreptându-se spre toaletă, Stacey văzu o cabină telefonică. Se opri brusc. Trebuia să vorbească cu Jett înainte de a pleca. Neapărat! Căută o monedă în poşetă, dar nu găsi niciuna. Dacă se întorcea să ceară de la bar, ar fi putut să-i dea de bănuit lui Jack. Se hotărî să ceară o convorbire cu taxă inversă. După cinci minute cumplite, reuşi să audă glasul lui Jett:

— Stacey?

— Jett! strigă ea, simţindu-se brusc mai uşurată.

El începu să râdă.

— Ce se întâmpla? Îţi plătesc şi apelurile telefonice acum?

— Iartă-mă, dar nu aveam nicio fisă. Sunt... la aeroport.

— La aeroport?

— Da. Am hotărât să plec!

— De ce? întrebă el bănuitor. S-a întâmplat ceva?

— Nimic.

— Nu pleca! strigă el, ca şi cum ar fi ghicit brusc ce se întâmplase. Rămâi unde eşti. Nu te mişca din loc!

— Jett, e prea târziu, avionul pleacă în câteva minute.

— Cât e ceasul? Nu, avionul pleacă peste un sfert de oră.

— N-ai timp să ajungi. Las-o baltă! Luăm legătura peste câteva săptămâni...

— Dumnezeule! Aş vrea s-o văd şi pe asta! Nu lua avionul ăsta.

Apoi pe un ton violent şi în niciun caz romantic, adăugă:

— Te rog!

— Ai spus *te rog?!* Ceva nou! exclamă Stacey surâzând fals. Oh, Jett, uneori eşti surprinzător! Eu... Jett? Mai eşti la telefon?

Închisese. Stacey lăsă receptorul să cadă şi intră la toaletă pentru a-şi umezi faţa cu apă rece.

«Nu plânge!» îşi spuse. «Nu trebuie să plângi! Nu acum!»

Jack aştepta la bar destul de nervos pentru că fusese lăsat să aştepte atât.

— Ţi-e mai bine?

— Nu, spuse ea. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru sănătatea mea.

El mormăi ceva şi se ridică.

— Hai! Bănuiesc că preferi un loc lângă hublou.

În jurul avionului se adunară deja câţiva călători. Era un aparat destul de mic pentru distanţele scurte. La vederea lui, Stacey încetini pasul.

— Ce s-a întâmplat? se nelinişti Jack.

— Aş vrea să urcăm ultimii. Mi-ar prinde bine puţin aer curat…

Pasagerii începură să urce şi unul dintre angajaţii companiei, care se ocupa de bagaje, se întoarse spre ei.

— Gata? Timpul trece.

— Da, răspunse Jack prinzându-i braţul cu autoritate.

În acest moment se auzi un scârţâit de frâne, un strigăt şi un *Jaguar* apăru brusc pe pista de zbor şi se opri lângă avion. Jett sări din maşină şi se îndreptă direct spre fratele său. Era furios şi chipul lui nu prevestea nimic bun. Îi adresă lui Stacey un salut scurt şi-i întinse lui Jack un plic mare.

— Cred că te va interesa…

— Ce-i asta? întrebă Stacey.

— Un plic cu nişte fotografii ale lui Jack, îi explică Jett rapid, privindu-şi atent fratele.

— Ale mele?! întrebă acesta uimit în timp ce vocea lui mai urcă cu o octavă.

— Îţi vor plăcea la nebunie, îi aruncă Jett un surâs sarcastic. Spune-mi, te distrezi mai ceva decât aş fi crezut, nu?

Jack desfăcu plicul, privi fotografiile, apoi înjură.

— De unde le ai?

— Ce zici? Ce părere vor avea clienţii tăi sau soţia?

— Nu poţi să-mi faci aşa ceva! protestă Jack. Eu…

— Mai bine taci, îl opri Jett cu brutalitate. Şantajul e valabil în ambele sensuri. Ai crezut că mă păcăleşti şi te-ai păcălit singur!

— Mai bine să ne oprim aici. Suntem chit pe chit.

Jack îi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu eşti decât un ratat, Jett!

— Mai bine te-ai urca în avion! Ai plătit deja biletul.

— L-am plătit şi pe al ei.

— Îţi trimit eu banii. De acum, miss Kiroff e angajata mea. Jett o luă de mână pe Stacey şi se îndepărtară câţiva metri de avion.

— Vei primi suma la care ai dreptul, Jack! Şi, dacă ai nevoie de mai mult…

— Nu-ţi voi cere nimic niciodată! strigă Jack, roşu de mânie.

Apoi urcă scară şi intră în interiorul avionului.

Jett şi Stacey se îndreptară spre maşină. Ea trebui aproape să alerge că să poată ţine pasul cu el. Lângă *Jaguar* stătea un mecanic.

— Domnule Stewart, trebuie să părăsiţi imediat pista. Avionul decolează. Vocea îi fu acoperită de sirenele unei maşini ale poliţiei, ce se apropia în viteză. Stacey se întoarse spre Jett. Agentul coborî şi se apropie de ei.

— Ah, tu erai Jett! spuse scuzându-se.

— Bună, Frank! Da, eu eram.

— Ştii cam cu ce viteză circulai?

Jett îi deschise portiera lui Stacey.

— Nu, îmi pare rău, Frank. Mă grăbeam.

— Cu 110 pe un tronson pentru care limita e 60, continuă agentul, analizând cu o privire admirativă maşina, apoi şi mai admirativ, privind-o pe Stacey. De ce erai aşa grăbit?

Stacey se instalase pe locul de lângă şofer, destul de incomod, mai ales că fusese nevoită să-şi ridice fusta, dezgolindu-şi astfel pulpa piciorului. Jett atrase atenţia agentului de poliţie asupra acestui detaliu.

— Doar nu voiai ca o astfel de femeie să părăsească oraşul, nu-i aşa, Frank?

Bărbatul începu să râdă. Jett, aşezat lângă ea, se întoarse. Îi cuprinse chipul în palme şi, cu un surâs ezitant, o întrebă:

— Vrei să mă săruţi de faţă cu toţi?

Fu o întrebare fără răspuns verbal. Uitaseră de avionul plin de pasageri, de agentul de poliţie, de mecanic…

— A fost greu? o întrebă el.

Stacey făcu semn că da.

— Da, a fost greu, Jett!

Şi el se aplecă să o mai sărute o dată.

— Totul e în regulă acum. Stacey… iubita mea, sunt aici… nu plânge!

Capitolul 14

Jett conducea *Jaguarul* cu atenţie.

— Agentul de poliţie ne urmăreşte? îl întrebă când îşi reveni.

Jett aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Da. Vrei să-l distrug?

Stacey zâmbi.

— Nu cred c-ai mai scăpa şi de data asta! Te-ar opri! De ce ai luat maşina asta? Parcă jurasei să

renunţi la viteze mai mari de peste şaizeci de kilometri pe oră.

— Nu m-am gândit. Am coborât şi am luat prelata de pe prima maşină care mi-a ieşit în cale.

Stacey îl privi câteva clipe cum conduce. Apoi, cu un surâs cald, îl întrebă în şoaptă:

— Merge bine, nu-i aşa?

— Da… aş putea să mă obişnuiesc foarte uşor cu ea… Cel puţin aşa presupun.

— Jett, mulţumesc!

— Pentru că şofez ca o doamnă bătrână?

Zâmbi şi îşi îndreptă maşina spre şosea.

— Nu. Pentru că m-ai ajutat! Ai fost de-a dreptul impresionant! Jack tremura de frică.

— Ştia ce-l aşteaptă.

— Dar tu… reluă Stacey cu vocea gâtuită de emoţie… Cum ai aflat că…?

— Că ne fotografiase pe amândoi? completă Jett. Ei bine, sâmbătă noaptea am ieşit să iau o gură de aer în timp ce tu dormeai… îţi aminteşti? Trebuia să mă gândesc la ce ni se întâmplase. Şi practic m-am împiedicat de un bărbat cu un aparat de fotografiat. La miezul nopţii, mi s-a părut ciudat. Apoi mi-am amintit că tu aveai mereu impresia că ne spionează cineva.

Amintindu-şi, Stacey tremură.

— Ar fi trebuit să te ascult, reluă Jett. Pe viitor, va trebui să mă baţi la cap până te voi asculta, da?

În timp ce vorbea, încetini, pregătindu-se să intre într-un mic viraj.

— A doua zi, i-am ordonat lui Orville să-l fileze pe tipul ăsta.

— Orville?

— Ne era dator… Şi ţie îţi era dator, spuse Jett apăsând cu o reală plăcere pe pedala acceleraţiei. Peste două zile, am descoperit că individul nu pierdea

nicio ocazie să ne fotografieze pe amândoi şi că, fără îndoială, lucra pentru Jack. Atunci m-am gândit că ar fi timpul să-i răspund fratelui meu cu aceeaşi monedă.

— De aceea ai plecat la Philadelphia?

— Exact. Ştiam care e terenul de vânătoare preferat al lui Jack. Şi Orville a luat şi un aparat de fotografiat.

— Poftim? Jack are şi obiceiuri… mai…?

— Ei da, într-adevăr. Îi plac femeile de o noapte! Bineînţeles că se fereşte de ochii lumii, dar, împreună cu Orville, n-am avut nicio greutate să adunăm toate probele de care am nevoie. E adevărat că nu prea ştia cum mă voi folosi de ele. Trebuia să ştiu mai întâi cu ce ne are Jack la mână. Dar nu mi-am imaginat că te va şantaja pe tine. N-am înţeles că o face decât atunci când m-ai chemat.

— Cred că eram în pragul unei crize de nervi!

— Într-adevăr, arătai foarte rău.

— Îmi era foarte rău!

Jett o privi.

— Sunt complet dezorientat.

Pe Stacey o pufni râsul.

— Baţi toate recordurile lumii astăzi! La început – *te rog,* acum – *sunt complot dezorientat*! Care e surpriza următoare?

Maşina o coti pe drumul care ducea spre fermă. Nu era nimeni în preajmă; doar în depărtare se zăreau doi jucători de golf.

Soarele strălucea cu putere.

Cu o voce calmă, Jett îi sugeră:

— Aş putea să spun: *te iubesc?*

Stacey îşi ascunse faţa în palme şi murmură:

— Oh, Dumnezeule!

— Nu e tocmai reacţia la care mă aşteptam! exclamă Jett râzând.

— Dar ştiu că profiţi întotdeauna de momentele cele mai potrivite…

Jett opri *Jaguarul* în faţa casei şi, fără să o privească pe Stacey, îi spuse tandru.

— Am avut atâtea ocazii să ţi-o spun… dar niciodată nu am fost mai sigur ca astăzi, când ţi-am auzit glasul la telefon.

— Pentru că ţi-am inspirat milă?

— Nu! o contrazise el vehement. Pentru că, în ciuda disperării tale, nu m-ai chemat în ajutor. Într-o astfel de situaţie, orice femeie m-ar fi implorat să-mi las baltă toate treburile şi să alerg în ajutorul ei. Nu şi tu! Eşti prea independentă, prea mândră! Cu riscul de a mă repeta, Stacey Kiroff, suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Crezi?

— Oh, dă-mi măcar un exemplu care să mă contrazică! Oricine altcineva în locul tău ar fi încercat să mă convingă că am dreptate.

— N-o fac, pentru că ştiu că e greu să te convingă cineva de ceva.

Surâse şi îi prinse cu degetele încheietura subţire.

— Dar o dată convins, nimeni şi nimic nu mă poate determina să-mi schimb părerea! Ai vrea… Oh, am uitat cât de strâmt e spaţiul în interiorul unei astfel de maşini! Rămâi pe loc, vin eu şi te ajut să ieşi!

— Jett…

Trecu de partea cealaltă a *Jaguar*ului, deschise portiera şi o ajută pe Stacey să iasă, cuprinzând-o în braţe.

— E mai bine aşa, nu?

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi inspiră adânc. Aerul era rece, proaspăt şi îi răcorea fruntea.

— Da, e mult mai bine, răspunse ea surâzând.

— Îmi doresc nespus să fii fericită din nou Stacey. Uită tot ce s-a întâmplat cu Jack. Promiţi? Avem alte lucruri mai bune de făcut. Îi acoperi buzele cu tandreţe, apoi din ce în ce mai pasionat. Stacey se lipi de trupul bărbatului, trăind plăcuta senzaţie că amândouă corpurile nu sunt decât două jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine şi să ne petrecem împreună tot restul vieţii… aici?

— Aici? întrebă ea izbucnind în râs. Vrei să spui – în casa asta?

— Bineînţeles.

O îndreptă cu faţa către clădirea veche.

— Priveşte! O zugrăveală bună, câteva mobile noi… şi am putea s-o transformăm într-un cuib de îndrăgostiţi, nu?

— Crezi că o astfel de viaţă ţi s-ar potrivi?

El se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Ai nevoie de timp ca să te gândeşti la asta?

— Eu, nu… Dar tu… Jett, nu uita: eu am… eu… Risc să-ţi compromit reputaţia.

— Poftim? strigă el privind-o cu atenţie. Ai de gând să-ţi mai aminteşti mult timp de revista aceea idioată?

— Da, bineînţeles, spuse Stacey clipind. Jumătate din oraş m-a văzut într-un slip şi cu un şirag de perle.

— Oh, mai mult de jumătate! Pe puţin trei sferturi! o corectă el cu un surâs. Stacey, cum să le conving că nu-mi pasă de ceea ce ai făcut tu acum 10 ani?

— Dar asta e realitatea!

— Uit-o!

Se desprinse o clipă de ea şi căută preocupat ceva în buzunar.

— Mai am ceva pentru tine.

— Dumnezeule, ce anume? Oh, Jett, nu!

Un şirag de perle străluceau în lumina soarelui, legănându-se în faţa privirilor sale mirate.

— Vezi? Părerea mea e că aveai nevoie de unul nou. Pentru un nou început.

— Eşti grozav! murmură Stacey atingând cu degetele tremurătoare perlele minunatului colier.

Jett desfăcu neîndemânatic încuietoarea.

— Apleacă puţin capul! Vezi, am dreptate! Ţi se potriveşte mai bine decât cel de acum 10 ani. Ce spui?

— Să trăiesc aici cu tine? Să lucrăm împreună? Oh, mi-ar plăcea la nebunie să încerc!

— Să ştii că voi avea pretenţia să îţi respecţi totdeauna promisiunea!

Stacey îi atinse cu gura în treacăt buzele.

— Ceea ce vrea să spună?

— Ceea ce vrea să spună că s-ar putea să fie un angajament pentru toată viaţa ta!

O lucire ironică strălucea în ochii albaştri.

— Vei ştii să găseşti pentru copiii noştri, nume care să nu înceapă cu J?

— Adam, Benjamin, Clyde, începu ea, urmărind pe degete literele alfabetului. Şi tot aşa până la Zachary. Va fi amuzant!

— Mai amuzant decât îţi închipui tu! Sărută-mă, Anastasia. Vom face o echipă frumoasă!

— Te iubesc! murmură ea, trecându-şi braţele în jurul gâtului lui.

— Şi eu te iubesc! Cu sau fără perle!

Izbucniră amândoi în râs. În această îmbrăţişare tandră şi pasionată în acelaşi timp, Stacey simţea că îşi regăseşte siguranţa de sine, fericirea şi promisiunea unui viitor fericit.

Sfârşit